

Мушкі Вітчер

НІНА

і ЗАКЛЯТТЯ
С ДЕРНАТОГО ЗМІЯ

Узя кніжка напішыць

Міхрон

Ілюстрації
Іларія Маттеїні

Муні Вітчер

Ніна

i ЗАКЛЯТТЯ
ПЕРНАТОГО ЗМІЯ

Книга третя

Київ
«Махаон-Україна»
2006

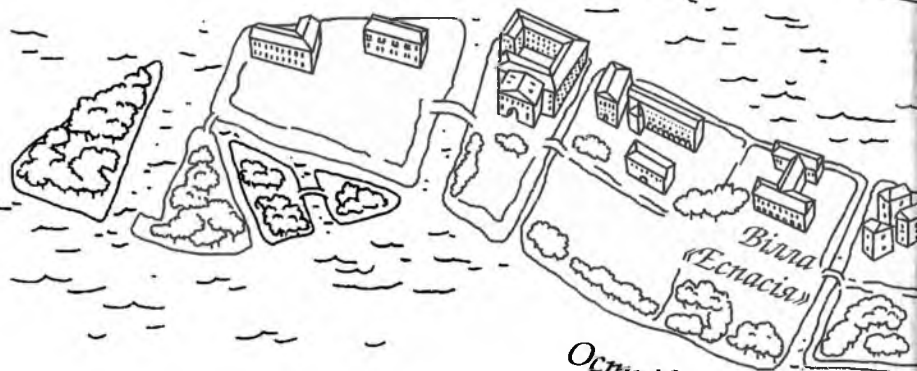

ВЕНЕЦІЯ

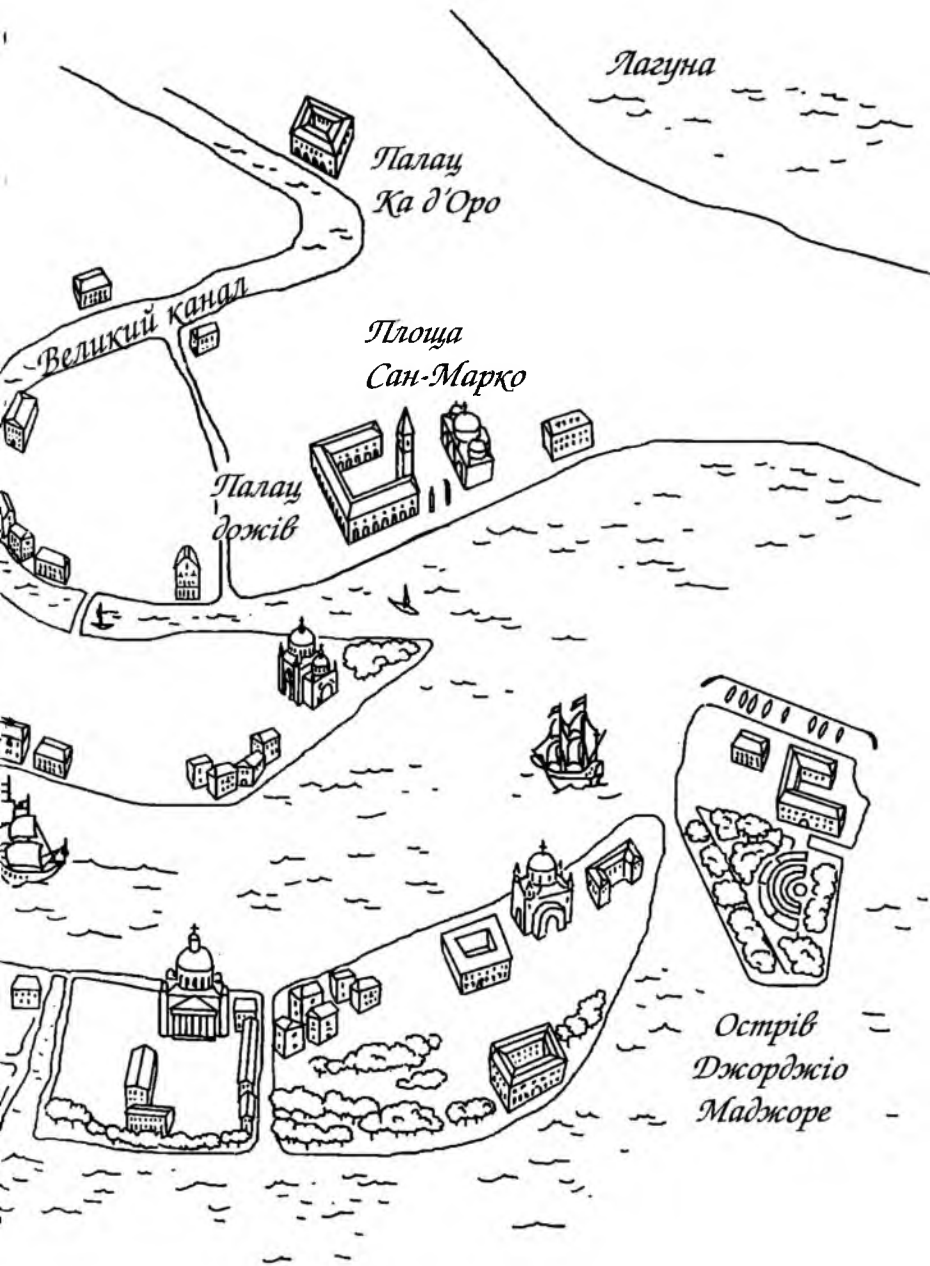
Лагуна

Канал Джудекка

Вілла «Еспасія»
Острів Джудекка

Лагуна

Палац
Ка д'Оро

Великий канал

Площа
Сан-Марко

Палац
дожів

Острів
Джорджіо
Маджоре

Розділ перший
Пастка Каркона
і Кореандр Стрімкий

Красунчик, увіткнувшись носом у маленьку скляну скриньку у вигляді зірки і махаючи хвостом, із цікавістю розглядав усередині дивну субстанцію, що випромінювала світло. Це світіння створювало в напівтемряві кімнати таємничу атмосферу, яка, здавалось, передвіщала якісь тривожні події. Платон, підійшовши до нього, потерся об лапу великого чорного дога і теж зацікавився скринькою.

Кіт голосно муркотів, нетерпляче чекаючи, коли пес наважиться скинути на підлогу загадковий предмет, який Ніна поклала на жовту атласну подушку, що лежала біля її ніг на ліжку під балдахіном.

Дівчинка планети Шостого Місяця міцно спала, вкутавшись синьою пуховою ковдрою, і на її обличчі блукала спокійна, задоволена усмішка. Умиротворена тиша, що панувала в спальні цієї різдвяної ночі, здавалось, зовсім не залишила місця для настирливого Голосу Переконавання.

Голос був творінням підступного Ніниного ворога, князя Каркона. Голос з'являвся їй уві сні в образі ченця, який не мав ні обличчя, ні тіні. Ось уже кілька ночей дівчинка не бачила його в своїх снах. Але саме це її і насторожувало. Напевно Каркон виношував нові злочинні плани, як змусити дівчинку повірити в те, що справжнє Добро перебуває в Світі Пітьми.

Темні сили були готові до нової атаки. Ось чому умиролюбивий спокій, що заповнив віллу «Еспасія», здавався таким ілюзорним.

Пес і кіт добре виспались і нетерпляче чекали, коли прокинеться їхня маленька господиня. Їм дуже хотілося погратися з цим дивним світляним предметом, що його подарував колись Ніні професор Михайло Мезинський, або просто дід Мишко.

А поки що, бавлячись, Платон вистрибнув на столик, той похитнувся і... колода Алхімічних карт для ворожіння, а разом із нею й старадавній кинджал Осиріса, Сиккім Куадим, попадали на килим. Вони, як і скринька у вигляді зірки, були різдвяними подарунками, надісланими з Ксоракса.

Минуло вже кілька місяців відтоді, як Нінин дідусь, перетворившись на істоту зі світла, переселився на планету Шостого Місяця. І надіслані ним подарунки були не лишень виявом ніжної любові й прихильності до онучки.

Це були магичні предмети, що мали велику силу: невдовзі вони знадобляться Ніні для справжньої битви з лихими магами.

Розбуджена гамором, дівчинка розплющила очі. Невдоволено бурмочучи, вона увімкнула настільну лампу, щоб подивитися, що діється в кімнаті.

— Чого ви галасуєте? Дайте мені поспати! — гримнула Ніна до свого звіринця, але розгляділа в сутінках, що всі її подарунки розкидані на підлозі. Вона сіла на ліжку й уже хотіла насваритися пальцем коту, як тут із подушки на підлогу упала ще й скляна скринька у вигляді зірки.

— Тільки б не розбилася! — подумала дівчинка, схопилася з ліжка й обережно підняла скриньку. Мимоволі вона кинула погляд на зірку на правій долоні, але та залишалась, як завше, червоною. Це означало: її життю нічого не загрожує. Ніна перевела погляд на скриньку, і в голові майнула думка: «Адже зірка — знак алхімічної долі, і напевно ця скринька у вигляді зірки теж має стосунок до Шостого Місяця».

На щастя, скринька не розбилася. Вона була щільно закрита, і дивна газоподібна субстанція, як і раніше, світилася в ній.

Ніна з ніжністю погладила скриньку і провела рукою по ксораксіанських літерах, викарбуваних на її кришці:

«С. Цікаво, що це означає?» — подумала дівчинка й почала збирати на підлозі розкидані карти. Поклавши їх і кинджал на ковдру, вона повернулася до пустунів і, прибравши суворого вигляду, мовила:

— Ні-ко-ли, запам'ятайте, ніколи ви не повинні чіпати мої магічні речі! Вам зрозуміло?

Красунчик простягнувся на килимі й прикрив очі лапами. Платон, підібгавши хвоста, шмигнув під столик. Був ранній ранок першого дня Різдва. Так почався святковий день на віллі «Еспасія».

Ось уже сім місяців дівчинка жила на цій розкішній віллі, яка дісталася їй у спадок від дідуся Мишка, знаменитого алхіміка і філософа, котрий, як усі вважали, помер від інфаркту.

Насправді ж професора убив лихий маг Каркон, та завдяки чарівному Талдому Люкс він не помер, а трансформувався в світловий промінь і перенісся на Шостий Місяць. Російський дідусь заповів онучці не тільки віллу

«Еспасія», а й магичні предмети. Головною була генетична спадковість — родима пляма у вигляді зірки на долоні правої руки. Ніні від народження було написано стати Великим Алхіміком.

Магічні предмети і чарівні книжки допомагали дівчинці планети Шостого Місяця долати перешкоди, які повсякчас створював їй Чорний Маг Каркон. І, прокинувшись цього різдвяного ранку, вона знову подумала про те, що порятунок Ксоракса потребуватиме від неї ще багатьох і багатьох жертв.

Ніна широко позіхнула, підійшла до вікна і відсунула синю оксамитову штору. Виглянувши з вікна, вона побачила незвичайну картину: червоні черепичні дахи венеціанських будинків, укриті снігом, були схожі на святкові марципани, що сяяли білими й блакитними іскорками. Ніч поступово танула в темно-синьому небі, і яскраво-рожеві відблиски на сході вже сповіщали про світанкову зорю.

Ніна хутко вдяглася, натягнувши улюблену червону оксамитову курточку і чорні штани з великими кишенями, взяла зі столика подарунки й вибігла зі спальні. За нею слідом вискочили Платон і Красунчик.

— Не галасуйте! Всі ще сплять, — цитькнула вона на них.

Тварини, утихомирившись, сіли побіля кімнатного порога. Дівчинці не хотілося будити батьків, які спали в сусідній кімнаті, а також іспанських тіточок, котрі похропували в спальні дідуся Мишка. Навшпиньки вона спустилася ґвинтовими сходами, обійшла довкола різдвяної ялинки, розцвіченої безліччю лампочок, і, переконавшись, що Люба, російська нянька, яка господарювала на віллі, ще в ліжку, прослизнула до Камінної Зали.

На своє велике здивування, Ніна побачила Макса 10-п1, який дрімав у кріслі. Він усе ще був убраний в костюм Діда Мороза: червоний ковпак сповз на металеве чоло, а штучна борода зачепилася за ніс.

— Максе! Що ти тут робиш? — подивовано вигукнула вона.

Вірний андроїд умить розплющив очі, схопився на ноги, заскрипівши всіма суглобами, поправив бороду й сором'язливо відповів:

— Пгивіт, Ніно. Я заснув, бо не міг потгапити в Акуео Пгофундіс. У мене нема ключа від двегей лабогатогії. Він є тільки в тебе.

Дівчинка засміялася. Макс, як завжди, мав рацію.

— Ой, вибач, будь ласка, Максе! Опівночі, разом із Додо, Ческом, Роксі й Фйоре я піднялася до своєї кімнати й відкрила посилку від дідуся, яку ти приніс. У ній були ці три пред-

мети. Потім мої друзі пішли, а я, либонь, заснула.

Макс пересмикнувся всім тілом, через що дзенькнули його вуха-дзвіночки, і подивився на подарунки, які Ніна тримала в руках.

— Дуже цікаво: скляна скринька, кинджал і колода кагт. Що ти з ними гобитимеш? — поцікавився він.

— Ще не знаю. Дідусь не залишив жодних вказівок, для чого ці предмети. Поки що я сховаю їх якнадійніше в лабораторії. Ходімо, я проведу тебе в Акуео Профундіс, там ти зможеш відпочити, — сказала Ніна, беручи під руку металевого Діда Мороза.

Увійшовши до Зали Дожа, вона дістала з кишені скляну кулю, якою відчинила двері до лабораторії, приклавши її до заглибини в дверях, і разом із Максом увійшла до кімнати. Поклавши магічні предмети на стіл поруч із Книжкою, яка розмовляє, дівчинка сказала слова-пароль: «Куос Бі Лос», підняла кришку люка, і друзі спустилися вниз драбинкою. Швидкісна вагонетка була на місці, вони сіли в неї і через кілька секунд уже входили до підводної лабораторії.

Усі світильники горіли. Комп'ютер не зареєстрував жодного послання від Етереї, великої Матері Алхіміків Ксоракса. Вогонь у каміні, як завше, весело палахкотів.

— Максе, ти скоро мені знадобишся. Мене чекає важливе алхімічне випробування, і я впевнена, що Каркон і ЛСЛ не залишать мене в спокої, а тим паче моїх друзів, особливо Додо і професора Хосе.

— Ти сама добре знаєш, яка важка і відповідальна твоя місія. Та я завжди готовий допомогти тобі, як гобив це досі, — вдарив себе в груди Макс.

Коли дівчинка зібралася йти, андроїд зняв костюм Діда Мороза і, полегшено зітхнувши, простягнув його Ніні:

— Дякую тобі за чудовий вечір, та більше ніколи не проси мене одягати такі гечі. Я відчував, що я смішний в очах твоїх годичів і дгюзів. Вони напевно подумали, що я божевільний.

— Ти хочеш сказати, що більше ніколи не святкуватимеш із нами Різдво? — засмутилася Ніна.

— Різдво? А я ніколи й не святкував Різдво. Мені це нецікаво, — зауважив андроїд.

Обнявши дівчинку за плечі, він поглянув їй просто в очі:

— Не забудь пегедати моє вітання тітці Андогі. Вона дуже симпатична. Коли я з нею гозмовляв, мені здавалося, що пегеді мною той самий клон, що його ствогив Кагкон. Як ти гадаєш, я з нею ще побачуся?

Ніна усміхнулася. Вона помітила, що між тіткою і андроїдом виникли ніжні стосунки, та не була впевнена, чи на користь вони. Взявши костюма, вона на прощання поцілувала Макса:

— Я не думаю, що ви побачитесь. Я б не хотіла, щоб тітка Андора дізналась, хто ти насправді. Мені довелося б пояснювати їй дуже багато з того, що сталося. Мені шкода, та я не хотіла б цього робити.

Макс відійшов і сів побіля скляної стіни лабораторії, втупившись у дно лагуни, де в труні покоївся карконський андроїд. Глухим голосом Макс промовив:

— Мені так бгакує цього клона Андоги, я все ще не звикся з думкою про її смегть.

— Я знаю про це, любий Максе. Я тебе люблю і ніколи не покину.

Ніні зовсім не хотілося засмучувати його, та було надто ризиковано втягувати в ці пригоди тітку Андору. Вона й без того досить настраждалася, коли її запроторив Каркон у толедську вежу й підмінив своєю копією, лже-Андорою, клоном, який наклав на себе руки кілька місяців тому в Акуео Профундіс. Справжній тітці лишень дивом пощастило врятуватися від загибелі.

Ніна повернулася на віллу, увійшла до лабораторії і, відклавши вбік дідусеві подарунки, вместилася на улюбленому стільці.

Їй належало вирішити головне завдання: створити Кореандр Стрімкий, алхімічну субстанцію, випивши яку, можна було б переміщувати предмети на відстані силою думки. Так принаймні написано в книжці відомого алхіміка і письменника Біріана Бірова «Друзі через пригоди».

Книжка, яка розмовляє, теж дала чітку вказівку: Ніна повинна створити новий алхімічний препарат, за допомогою якого можна буде непомітно для інших перенести посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним, що нині зберігаються в палаці князя Каркона.

Тільки після того, як обидві ці субстанції з'єднаються в тиглі, де вже кипить суміш смарагду з золотом, діти зможуть знову пробратися до Кімнати Зачаклованих Механізмів і визволити Третю Таємницю, захovanу у Вугільній Печі. Хоча агрегат і втратив свою силу із зникненням Роси Лілової, та Каркон підсилив його за допомогою Числомага Нуля.

І якщо Ніні пощастить створити Кореандр, складний магічний препарат, вона зможе протистояти Кабітусу Морбанте, отруйному пилу, що його розсипав Каркон у Кімнаті Зачаклованих Механізмів, щоб завадити дівчинці заволодіти таємницею.

Випробування, про яке попереджала Книжка, яка розмовляє, приховувало велику небезпеку. Та внучка професора Михайла Мезинського повинна була довести всім, що вона вже досить сильний алхімік. Пройшовши це випробування і заволодівши останніми двома Таємницями — Землі й Води, вона визволить думки дітей і завершить свою місію щодо врятування Ксоракса — Шостого Місяця Алхімічної Галактики.

Стрілки годинника в лабораторії показували 6-ту годину 39 хвилин і 18 секунд.

Ніна сиділа за столом, поринувши в свої думки. Вона могла присвятити алхімічним справам іще цілу годину, доки не прокинуться її родичі.

Різдвяного дня їй не хотілося завдавати прикрощів батькам і тітонькам, усамітнівшись у лабораторії!

— Так, подивимось, що в мене є для створення Кореандру Стрімкого, — прошепотіла дівчинка, висовуючи шухляду столу, де лежали важкі фіолетові горошини, подаровані тіткою

Андорою, яка була впевнена, що це — коштовні перлини, котрі належали Нініній бабусі, княгині Еспасії. — По-перше, Перець Фіолетовий. По-друге, Борошно Підсмажене. Ось воно лежить між двома дзеркалами і вже майже готове. — Ніна підійшла до полиці й доторкнулася до магічного пилу. — По-третє, Вода Дошова, вона в мисці, поруч із пірамідою Зубів дракона. Бракує лишень Пилу Комети Довгохвості. — Дівчинка заклопотано почухала кінчик носа. — Книжка сказала, що він прилетить із неба. Дивно, що досі нічого не прилетіло.

Ніна підвела очі й подивилася на карту зоряного неба, на якій червоним фломастером було обведено Шостий Місяць, і вкотре пробігла поглядом по напису, прикріпленому до стіни: «Час Слугує, але Не Існує».

Потім вона знову дістала Записки Каркона, знайшла й перечитала розділ про Числоматію та Механогеометрію і нарешті розгорнула дідусів чорний зшиток, перевіряючи, чи правильно вона запам'ятала алхімічні формули Ксоракса.

Дівчинка знала вже багато чого, але цього було замало, щоб урятувати планету світла. Ніна поклала руку із зіркою на рідку сторінку Книжки, яка розмовляє, і запитала:

— Книжко, скажи, де я зможу знайти Пил
Комети Довгохвостої?

*На це запитання
У тебе вже є відповідь.
Чому ти запитуєш знову?
Шукай відповідь сама.*

Книжка мала рацію: кілька днів тому вона
вже відповіла Ніні на це запитання: Комета
Довгохвоста прибуде з неба.

Ніна подивилася на Книжку й буркнула:

— Можливо, воно й так, але поки що нічого
не прилетіло.

Книжка нічого не відповіла і згорнулась,
явивши обкладинку із зображенням Гугі, ма-
гічної пташки Ксоракса. Ніна врешті-решт
зрозуміла, що в пошуку Комети Довгохвостої
Книжка їй не помічниця, і залишається споді-
ватися на саму себе.

— Боже! Вже пів на восьму! — глянувши на
годинника, у відчаї вигукнула вона, вискочив-
ши з лабораторії, і побігла в кухню, де біля
плити, готуючи каву й яблучні бісквіти, вже
поралася Люба на прізвисько Беше.

— Ніночко, ти вже встала? — зраділа вона.

— Так, Беше, а зараз піду будити тата, маму
й тіточок.

Хутко злетівши ґвинтовими сходами, Ніна розчухнула двері до дідової спальні, де відпочивали Андора і Кармен, і закричала:

— Настало Різдво! Вставайте!

Обидві тітоньки вмить прокинулися. Кармен із переляку звалилась із ліжка, а Андора натягнула ковдру на голову.

Посміявшись, Ніна побігла будити батьків. По дорозі до неї приєдналися Красунчик і Платон, радіючи можливості погратися.

Віра й Джакомо ще спали. Ніна впала на ліжко, пес загавкав, а кіт стрибнув до Джакомо на живіт.

— Ніно... що сталося? Котра година? — спросоння запитала Віра, ледве підводячи голову з подушки.

— До вас прибув великий подарунок! — радісно закричала Ніна, залазячи до батьків під ковдру.

Через багато місяців Джакомо, Віра і Ніна нарешті змогли побути разом, потеревенити й поніжитися в ліжку.

До сніданку вони зібралися в Рожевій Залі. Коли вже всі сиділи за столом, у двері подзвонили. Прийшли професор Хосе і садівник Карло Бернотті.

— Як відпочили? Кава готова? — потираючи замерзлі руки, поцікавився Хосе.

— Любий професоре, як там на вулиці, сніг іде? — в свою чергу засипала його запитаннями Кармен, умочуючи печиво в каву.

— Тільки-но знову сипонув. Думаю, нам ліпше провести цей різдвяний день удома, — відповів Хосе, сідаючи до столу.

Андора підійшла до Ніни й тихо запитала:

— А де подівся твій друг у костюмі Діда Мороза? Він такий симпатичний, я вчора ввечері з ним потоваришувала. Мені здалося, нібито я знаю його дуже давно.

— Він поїхав і, гадаю, сьогодні не повернеться, — покvapливо відповіла Ніна, щоб не розвивати цю небезпечну тему.

Кармен втрутилась у розмову, пожартувавши:

— Мені здається, ти вчора випила зайве, сестронько.

— Про що ти кажеш? У мої літа? Це неправда! — образилась Андора.

Усі розсміялись, а Андора зашарілася, опустила очі й стала сумлінно намащувати на хліб масло.

Коли сніданок закінчився, юна алхімічка, взявши під руку професора й вибачившись перед усіма, повела його до Зали Дожа. Тут вона тихцем розповіла йому про подарунки, які надіслав дідусь, серед яких була колода Алхімічних карт для ворожіння.

— Алхімічні карти? — перепитав вражений учитель і присвиснув.

— Так, професоре. Але я не відкривала їх, дідусь написав, що я зможу скористатися ними тільки під час подорожі. Та якщо ці карти придумав Лоріс Сибіло Лоредан, можливо, краще наперед дізнатися, для чого вони? Адже нічого доброго чекати не доводиться! — сказала Ніна, намагаючись говорити спокійно.

— Усе правильно, моя дівчинко. Щоправда, ЛСЛ у ці дні й так знетямлений, не кажучи вже про те, як він вороже налаштований проти мене і Додо, про що ти добре знаєш. Я б не хотів давати йому зайвого приводу для того, щоб він знову спровадив нас до в'язниці Пйомбі. Ми повинні бути дуже обережними.

Іспанський учитель мав рацію: саме в цей час мер і Каркон обговорювали план помсти Ніні та її друзям, і невдовзі вони мали зазнати нових неприємностей.

— Ці Алхімічні карти приховують велику небезпеку, і я потерпаю за тебе, — додав Хосе і запитав: — А ти можеш сказати мені, що ви затіваєте?

— Ні, професоре, не можу. Я тільки прошу вірити мені й трохи зачекати. Я не можу вам сказати всього, ви ж знаєте... Сподіваюсь, ви через це не перестанете допомагати мені?

Ніна посмутнішала: у глибині душі вона боялася, що вчитель захоче повернутися до Мадрида разом із тіточками.

— Я допомагатиму тобі завжди. Я обіцяв це твоєму дідові, і всі мої алхімічні пізнання до твоїх послуг. Ти в мене особлива учениця. І знаєш... у чомусь ти мене вже випередила. — Хосе розплився у щирій усмішці.

Дівчинка радісно усміхнулася йому у відповідь і нагадала:

— Професоре, якщо ви випадково знову опинитесь у бібліотеці старовинних рукописів, тій, де ви знайшли таємний документ про належність ЛСЛ до Чорних Магів, спробуйте віднайти ще якісь цікаві відомості про нього.

Хосе на знак згоди кивнув головою, хоча це було нелегко — проникнути в секретну бібліотеку так, щоб залишитися непоміченим.

Несподівано до кімнати увійшла Кармен. Побачивши Ніну й Хосе, які сиділи в кріслах, вона докірливо похитала головою:

— Професоре, не обтяжуйте дівчинку навчанням хоча б цього дня, сьогодні ж Різдво!

Хосе засміявся, підвівся з крісла і, обнявши за плечі тітоньку, пообіцяв, що сьогоднішній день його учениця присвятить винятково іграм та розвагам.

Так і сталося. Частково.

Цього ранку бажаними гостями на віллі, звичайно, були Нініні друзі та їхні батьки.

Вхідні двері розчинилися, й до холу разом із гостями увірвався вітер зі снігом.

Ніна, збігши сходами, побачила, що Додо й Ческо тримають у руках великі пакунки з солодощами, а Роксі й Фйоре — чудові квіти. Підійшла Люба і взяла квіти, поставила їх у вази поруч із китайськими статуетками, попередивши kota й собаку, щоб вони не здумали тут гратися.

Вбрання дівчаток було дуже елегантне: Фйоре одягла довгу спідницю з синього оксамиту й блакитну блузку, а Роксі — білу шерстяну сукню й пов'язала на зап'ястку вовняні фенечки.

— Чого ви так причепурилися? — запитала Ніна, оглядаючи подружок із голови до ніг.

— Правда, я чарівна? — запитанням на запитання відповіла Фйоре.

— Я надягла цю сукню, щоб не засмутити маму, яка мені подарувала її. — Роксі спробувала пом'якшити ситуацію, бачачи, як через їхнє вбрання знервувалася подруга.

— Гаразд, не виправдовуйтесь. — Ніна потерла кінчик носа. — Я сьогодні прокинулась о шостій ранку й натягла, що було напихваті, — пояснила вона свій вигляд хлопчикам, які глузливо поглядали на вбрання подруг.

У залі стояв неймовірний гамір, усі голосно розмовляли, весела музика линула по всьому будинку, хтось грав у карти, хтось у шахи, при цьому Джакомо засмучено бив кулаком по столу щоразу, коли програвав чергову партію батькові Роксі, сміх було чути навіть у саду.

Тітоньки пішли в кухню допомогти Любі готувати святковий обід, тоді як мами, зручно вмотившись за круглим столом і попиваючи чудовий російський чай, теревенили про те про се.

Сяюча Віра відкривала маленькі сімейні таємниці: розповідала, як познайомилися її мама і батько, княгиня Еспасія Де Рігейра і професор Мишко. Часом вона поглядала на великий портрет княгині, що висів у залі.

Різдвяний день спливав весело, в усіх камінах палахкотів вогонь, сповнюючи теплом старовинну віллу.

Ніна, помітивши, що всі дорослі захоплені одне одним, подала знак друзям, і вони, за одну мить промайнувши через Залу Дожа, опинилися в лабораторії.

— Ну що, тобі пощастило дізнатися, що міститься в скляній скриньці, яку прислав дід? — запитала Роксі. Цієї ночі вона від цікавості майже не стулила очей.

— Ще ні. Та мені здається, я починаю розуміти, що це таке. Про Алхімічні карти для ворожіння поговоримо згодом. Хосе спробує віднайти нові відомості про ЛСЛ, можливо, з них стане зрозуміло, для чого ці карти, — збентежено відповіла Ніна.

Ческо підійшов до дзеркал, між якими було Борошно Підсмажене.

— Воно вже готове?

— Думаю, що так. І Вода Дощова вже є скільки треба, і Перець Фіолетовий тут... Бракує лишень Пилу Комети Довгохвостої. Як тільки ми знайдемо його, відразу ж зробимо Кореандр Стрімкий, — замріяно мовила Ніна.

Щось її непокоїло. Розмовляючи з друзями, Ніна ніяк не могла позбутися цього відчуття.

Інтуїція не зрадила її. Червона зірка на долоні враз потемніла.

— Що с... с... сталося, Ніно? — Додо побачив, як зблідла дівчинка.

Діти переглянулись: невже Каркон проник сюди, в лабораторію вілли! Такого бути не може!

Ніна доторкнулася до зірки: вона не почорніла, але зробилася темнішою, ніж завше.

— Відбувається щось серйозне, але я не розумію що, — занепокоєно сказала дівчинка.

Її сині очі заблищали, серце тривожно закалатало. Дівчинка поклала руку на Книжку, яка розмовляє.

За мить Книжка різко розгорнулася, зелений промінь, що вирвався з неї, засліпив дітей, і вони змушені були прикрити очі руками.

Почуте зовсім не обнадіяло їх.

*Морок — ось що приготував для тебе
Підступний маг,
Замисливши тобі на шкоду
Небезпечну пастку.
Та тобі поки що не дано дізнатися,
Що там, попереду.
Займися скляною скринькою:
В ній прихована таємниця.*

Ніна здригнулася й запитала:

— Книжко, скажи, мені загрожує небезпека?

*Небезпека попереду,
Та ще не час лякатися.
Змасти зірку блакитним кремом,
І гервоний колір повернеться.
Займися скляною скринькою
І викинь із голови
Зайві думки.*

Ніна подякувала Книжці за пораду й інформацію про те, що Каркон затіває чергову капость. Потім вона взяла з полицки баночку з блакитним кремом і втерла його в долоню. Через кілька секунд зірка набрала свого звичного кольору.

Фйоре, сидючи на запиленій підлозі в розкішній спідниці, полегшено зітхнула:

— Слава Богу. Я вже подумала, що князь прийде просто сюди. Це було б жахливо.

— От би дізнатися, що затіває злісний маг, — почухала потилицю Роксі.

— Вби... вби... вбити інших ко... ко... котів! — мовив стривоженим голосом Додо.

— Сподіваюся, що ні! Хай йому біс, сьогодні ж Різдво! Хоча б сьогодні капосний Каркон залишив нас у спокої! — грюкнув кулаком по столу Ческо.

— Я теж не думаю, що він піде полювати на котів, — підтримала Ніна товариша. — Дивіться, як валить сніг. Усі бродячі коти Венеції напевно знайшли собі надійний притулок. Справді, досить говорити про Каркона такого дня! Книжка сказала, що в цій скляній скриньці прихована таємниця, яку мені належить відкрити. Та як це зробити? — замислилася Ніна.

Роксі взяла скляну зірку в руки й стала дивлятися в дивну субстанцію, яка заповнювала її.

— А якщо розбити її і дістати те, що в ній міститься?

— Ти що, ти що!!! — Ніна вирвала скриньку з рук подружки і притулила до грудей. — Це подарунок мого дідуся. Теж мені придумала: розбити!

— Треба зрозуміти, що означають ці літери СС на кришці скриньки. Можливо, нам підкажуть книжки Бірова або Тадіно де Джорджиса? — несміливо запитала Фйоре.

Ніна згідно кивнула головою і запропонувала:

— Ходімо до Зали Дожа, пориємося в книжках. СС можуть виявитися ініціалами якоїсь людини або... назвою речовини в скриньці.

У той час, як п'ятеро друзів розгадували таємницю скриньки, в палаці Каркона панувала метушня, але зовсім не святкова. Тут не було ні різдвяної ялинки, ні сяючих лампочок, ніщо не порушувало сумної атмосфери кімнат, що поринули в п'ятьму. Двоє близнюків-андроїдів, Алвіз і Барбеса, завдяки пересадженим котячим серцям, почувалися чудово, тоді як решта — Ірена, Гастило й Сабіна — геть знеслились і ледве трималися на ногах. Тому Каркон помістив їх у лікарняну палату.

Тут було дуже холодно, у вікна пробивалося морозяне повітря, зі стелі звисали бурульки, в заглибинах підлоги замерзла вода.

— Ми вам не принесли мишок, Каркон і нам дав лишень по одній. Будь ласка, не вставайте з ліжок, бережіть сили. Ми зараз сходимо до Вишіоло, можливо, в нього щось знайдеться для вас, — намагалися заспокоїти друзів близнюки.

Становище справді було загрозливим. Серця андроїдів із кожною хвилиною билися все повільніше, і максимум через місяць могли зупинитися зовсім.

Близнюки перетнули подвір'я і ввійшли до Кімнати Планет, щоб поговорити з Вишіоло, який перевіряв роботу механізмів Обертальних Сфер.

Однак, незважаючи на настійливе прохання андроїдів, Одноокий не тільки не дав їм їжі для трьох хворих, а, тицьнувши в руки по ганчірці, наказав:

— Робіть ліпше діло: протріть канати Тензіума, та будьте обережні з посудом, який стоїть біля вікна!

У другому крилі палацу князь нервово походжав із кутка в куток, думаючи, що зробити спершу: хутчій роздобути котів, щоб вийняти їхні серця і пересадити знесиленим андроїдам, чи взятися готувати смертельну

пастку для Ніни, доки вона не дісталася до Третьої Таємниці. До того ж його страшенно дратувало те, що в Ніни були його безцінні Записки!

Він поправив кілька гачків, які звисали зі стелі, і сів за старовинні алхімічні формули. Взяв унікальне золоте перо і, вмочивши у пляшечку з зеленим чорнилом, став занотовувати свої диявольські думки в Червоний зошит — новий блокнот, який тепер він ховав у внутрішній кишені фіолетового плаща.

Бурмочучи щось собі під ніс, маг розпочав наступний розділ своєї Алхімії Пітьми. Кілька місяців тому для нього почався Шостий Карконіанський рік, і він не хотів більше втрачати жодної хвилини.

— Вишіоло-о, куди ти запропастився, клятий горбаню! — закричав він щосили. Одноокий, який перевіряв, чи не течуть посудини з Золотом Тактичним і Димом Диявольським, залишив у Кімнаті Планет Алвіза й Барбесу, а сам побіг на поклик князя.

— Я тут, господарє, чоґо бажаєте? — запитав він, схиливши голову перед Великим Магістром.

— Близнюків до мене! — наказав Каркон, погордливо дивлячись на слугу. — Ми йдемо до Кімнати Зачаклованих Механізмів. Попе-

редь їх, щоб були обережні: Кабітус Морбанте активований.

— Ми йдемо просто зараз? — злякався Одноокий.

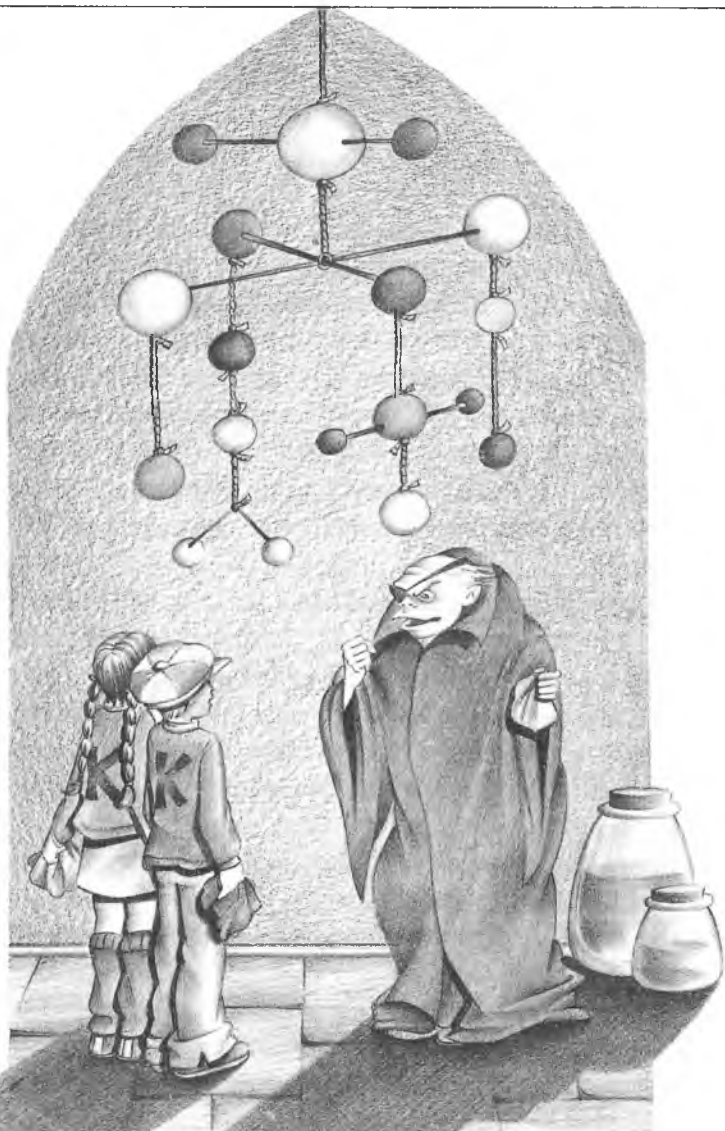
— Зараз, зараз! Рухайся! — гримнув князь, висовуючи шухляду стола.

Звідтіля він вийняв залізні маски, розгорнув плаща й засунув їх у внутрішню кишеню. Відтак, покинувши лабораторію, маг швидкими кроками попрямував коридорами, освітленими кількома смолоскипами. Коли він підійшов до Кімнати Зачаклованих Механізмів, там його вже чекали близнюки й Вишіоло.

— У нас усього лише кілька хвилин. Кабітус Морбанте дуже отруйний і смертельний. На мене він не діє, а ви надіньте ці маски й чітко виконуйте мої вказівки. Те, що вам належить здійснити, — непросто. — Маг був надзвичайно серйозним, через що Вишіоло не на жарт перелякався.

Його стан передався близнюкам, і ті затремтіли від страху. Вони не уявляли, що їм треба зробити, проте знали, що там, у кімнаті, в робочому стані залишалася тільки Вугільна Піч, яка оглушливо свистіла, і в ній зберігалася Третя Таємниця.

Уся трійця хутко надягла важкі металеві маски, які повністю закривали рот і ніс, за-

лишалися відкритими лишень очі. Князь потовхнув двері, і андроїди, важко дихаючи, увійшли слідом за ним до кімнати. Тонкий зелений пил, що висів у повітрі, повністю обволік їх. Це і був Кабітус Морбанте.

Каркон, якого не вражав зелений пил, наблизився до Вугільної Печі й щось коротко сказав андроїдам і слугі.

Операція тривала всього лише кілька хвилин, та коли Алвіз і Барбеса вийшли за поріг, вони були геть знесилені. Навіть Вишіоло на силу тягнув ноги. Пройшовши кілька кроків, він сів на східцях і став благодіти Каркона про відпочинок. Усі зняли маски й спробували віддихатися. Їхні обличчя були покриті зеленим пилом.

— Ідіть і гарненько вимийте фізіономії, хоча Кабітус і нешкідливий для очей. Пил небезпечний тільки тоді, коли його вдихаєш, — пояснив Каркон.

Вишіоло, все ще тяжко дихаючи, сидів, притулившись до стіни і прикривши єдине око.

Каркон дав йому добрячого штурхана:

— Уставай, нікчемний рабе! Ми не можемо гаяти часу. Зараз я відчиню Кімнату Голосу. Виконуйте те, що я вам наказав, і залиште мене самого, решта вас не стосується.

Секретна смертельна пастка для Ніни була готова.

Цього разу Каркон був цілком упевнений в успіху: «Клята відьмо, якщо ти спробуєш оволодіти Третьою Таємницею, тебе чекає великий сюрприз, — злорадно усміхнувся він і радісно потер руки. — Ти будеш змушена піти за Голосом, і смерть зустрине тебе з розпростертими обіймами. Ти помреш у мій Шостий Карконіанський рік. Дуже скоро я запишу до Червоного зошита дату твого кінця!»

Не знаючи про пастку, влаштовану Карконом, і про те, що відбувалося в його палаці, діти насолоджувалися затишком вілли «Еспасія». Розлігшись на підлозі Зали Дожа, вони перегортали одну за одною алхімічні книжки в пошуках розгадки таємничих літер СС.

На годиннику було вже чотири години вечора, небо потемніло, сніг, який не припинявся з самого ранку, засипав порожні вулиці. Венеціанці намагалися не виходити з дому й святкували Різдво в теплі. На віллі «Еспасія» дорослі грали в карти в Помаранчевій Залі, задоволені тим, що діти так захоплені читанням.

Фйоре і Роксі гортали величезні атласи. Ніна вилізла на драбинку й вивчала книжки, які стояли на найвищій полиці шафи. Ческо заглибився в книжку Бірова. Додо сидів за письмовим столом і під світлом великого абажура переглядав грубий том Тадіно Де Джорджиса, на білій обкладинці якого великими позолоченими літерами було написано: «Сплендорис».

Хлопчик повільно перегортав сторінки, заповнені текстом і малюнками із зображенням дивних планет, комет і інших космічних тіл. Один із малюнків привернув його увагу.

— Ди... ди... дивіться! Тут ма... ма... малюнок зірки, яка відкривається! — несподівано вигукнув він.

Ніна швидко спустилася з драбинки і втупилась у малюнок.

— Зірка, яка відкривається! Дуже схожа на скриньку з двома С, — здивувалася Роксі.

Ніна нахилилася над сторінкою й прочитала фразу під малюнком, написану ксораксіанською мовою:

ККΩΩΩΩΩΔ ΣΣΣΣΣ
ΠΠΠΠΠΣΣΣΣΣ Ρ ΡΩΩΩΩΩ ΚΚΚΚΚ

— Агааа!.. Скляна Зірка приховує в собі Комути... Ну, звичайно ж! Як же я до цього раніше не додумалася! — вигукнула Ніна, ляснувши себе по лобі. — В цій склянній скриньці — останній компонент для Кореандру Стрімкого! — Вона далі читала текст Де Джорджиса, і її радість дещо пригасла. — Щоб відкрити скляну скриньку з Кометою Довгохвостою, треба спершу випити по тридцять одній краплі Калію і всім разом тричі промовити фразу: «Каптаре Нунк...» Ні, Калію я не питиму нізащо! — поморщилася Ніна. — Це через нього в моїх снах став з'являтися Голос.

Ческо підійшов, поклав руку їй на плече й запитав:

— Скажи, ти боїшся?

— Так, дуже, — відповіла дівчинка, збліднувши.

— Але ж Голос приходив і тоді, коли ти не пила Калію, ти ж сама про це розповідала, — зауважив Ческо.

— Та я боюсь, що, якщо знову його вип'ю, чернець стане ще сильнішим, ніж був раніше, — наполягала на своєму Ніна.

— У тебе нема вибору. Ти повинна випити. Понад те, ми всі його вип'ємо, якщо це обов'язкова умова, щоб одержати Кореандр Стрімкий.

Ческо мав рацію: в Ніни не було вибору.

Діти повернулися до лабораторії. Додо, вхопившись за грубий том Тадіно, тремтів як листок на вітрі:

— Ка... ка... калій. Я не хо... хо... хочу, щоб до мене при... при... приходив чернець.

Роксі спопелила поглядом лякливого дружка, який усівся на підлозі й більше не мовив ані слова.

— Він там, у колбі з вузьким горлечком. Що, п'ємо просто зараз, чи як? — Ніна, як могла, відтягувала неприємний момент.

Та діти ствердно кивнули головами, і, зібравшись з духом, кожен випив по тридцять одній краплі.

Й одразу їхні обличчя спершу почервоніли, потім зробилися фіолетовими, відтак набрали звичайного вигляду.

Вони відчували, як їхніми венами тече майже окріп, а пальці на ногах заворушилися. Фйоре спітніла, з її вуст несподівано полинули дзвінкі трелі. Роксі, сама того не бажаючи, хитала головою з боку на бік. Ческо, ледве переводячи подих, вимовляв якісь незрозумілі фрази. А Додо, міцно зажмурившись, погладжував своє руде волосся. Ніну кидало в жар, серце провалилося кудись донизу, а голова паморочилася так, що вона ледве трималася на ногах. Дія Калію була такою сильною, що в дітей почалися галюцинації.

Коли вони трохи оговтались, Ніна з великими зусиллями підняла скляну зірку, попросила друзів покласти руки на кришку скриньки, і всі разом, зібравши останні сили, тричі вимовили: «Капtare Нунк!»

Скринька одразу відкрилась, і газоподібна субстанція, вилетівши з неї, перетворилася на невеличку світляну білу хмарку, яка зависла посеред лабораторії.

Почувся удар, і спорожніла скринька враз вибухнула, розлетівшись на дрібні скалки.

Діти зажмурились, а коли розплющили очі, з подивом побачили, що всюди, куди потрапили скалки, все сяяло, ніби засвітилися крихітні лампочки.

— Які ми гарні! Блискучі! — засміялася Фйоре.

Ніна не зводила погляду з хмарки:

— Ось вона, Комета Довгохвоста. Ми можемо використати її просто зараз!

Додо підвівся з підлоги й потягнувся до хмарки, яка плавала в повітрі, та Роксі зупинила його:

— Не роби цього! Не треба!

Ніна підійшла до тигля, який стояв на вогні. Все було готове для приготування Кореандру Стрімкого.

Ческо, ніби прочитавши її думки, штовхнув ліктем рудого друга, і вони підняли з підлоги миску із Водою Дощовою:

— Тут рівно п'ять літрів. Ну що, ллемо в тигель?

Ніна кивнула головою, взяла Борошно Підсмажене, яке лежало між дзеркалами, й почала сипати магічну речовину на чашку вагів, доки не набралось двісті грамів, як було записано в формулі.

— Додаю Борошно, — мовила вона, хвилюючись.

Фйоре висунула шухляду стола й відрахувала п'ять кульок Перцю Фіолетового, які разом важили рівно один кілограм, і кинула їх у суміш, що закипала.

Залишалось додати лише Пил Комети Довгохвостої, який треба було зібрати з її поверхні.

Всі з цікавістю розглядали світляну хмарку. Ніна взяла мідну ложку, зачерпнула з поверхні невелику кількість газоподібної субстанції і швидко влила в тигель. Суміш миттю закипіла, над тиглем здійнявся стовп синюватого диму.

Годинник показував 17-ту годину 14 хвилин і 8 секунд.

— Через дві години і чотири секунди Кореандр буде готовий. Ми зробили це! — В Нініному голосі відчувалася гордість.

Ще б пак, вони витримали ще одне алхімічне випробування!

Доки суміш кипіла, Книжка несподівано розгорнулася, і з'явився напис:

*Випивши Кореандр Стрімкий,
Ти зможеш переміщувати предмети,
Які, вирішуй сама.
Та спершу випробуй себе,
Щоб переконатися,
Що твоя думка підкоряється твоїй меті.*

— Випробувати себе? Тобто спробувати перемістити якісь предмети силою думки? — запитала Ніна, але Книжка не відповіла.

— Ото вже повеселимося! — вигукнув Ческо, плескаючи в долоні.

Усім сподобалась ідея влаштувати видовище тут, на віллі, в цей різдвяний вечір. Фйоре витягла з кишені кілька паперових носовичків і роздала друзям, щоб вони потерли з обличчя сліди, що залишилися після вибуху скляної скриньки.

— Роксі, а ти знаєш, що означає «Каптаре Нунк»? — запитала Фйоре з загадковим виглядом.

— Ні, — похитала головою та.

— «Каптаре» означає «взяти», а «Нунк» — зараз, тобто «взяти зараз». Це латинь, — пояснила маленька всезнайка з почуттям власної вищості. — Я трохи знаю латинь, бо мій тато захоплюється нею. І в школі я обрала латинь як факультативний курс. А ви ні?

— Я особисто — ні, люба Фйоре. Ми не такі мудрагелі, як ти, — ехидно відповів Ческо.

— Значить, я мудрую? — образилася Фйоре. — Ну й думайте, що хочете, а мені латинь подобається.

— І правильно, — заступилася за подругу Ніна. — Щоб стати хорошим алхіміком, потрібно знати латинь. Я знаю її не так уже й добре... та дещо розумію. А тепер сконцентруймося на Кошеті.

У цю мить Книжка знову розгорнулася і на рідкій сторінці з'явилися рядки:

«Коджитато Іммота».
Ці слова ти вимовиш,
Як тільки завершиш дослід,
Який ти повинна зробити.
Добре запам'ятай їх,
Інакше все твоє вміння
Виявиться марним.

— Коджитато Іммота? — перепитала Роксі. — Що це?

— Дивна фраза, — мовив Ческо й глянув на Фйоре.

— Нічого дивного, — гмикнула та. — У перекладі з латинської це означає: «Думко, завми!»

Ніна відійшла до столу, сіла на улюбленого стільця й зітхнула:

— Скільки мені ще потрібно дізнатися! І запам'ятати!

Діти усміхнулися. Робота зі створення Кореандру була непростою, але захопливою.

Дві години, потрібні для приготування Кореандру Стрімкого, промайнули як одна мить. Дівчинка планети Шостого Місяця взяла маленьку мідну ложечку, зачерпнула остигаючу рідину, дмухнула на неї й зробила шість ковтків, як було записано в формулі.

У Кореандру був дивний смак, що нагадував корицю. Супроводжувана поглядами друзів, Ніна знову сіла на стілець і сказала:

— Зараз я сконцентруюсь, уявлю собі якісь предмети в кухні й спробую думкою перемістити їх. А ви йдіть у кухню й подивіться, діє магія чи ні.

Тільки-но вона закінчила фразу, як очі її заплющились, і вона впала в транс. Чес-

ко потрусив дівчинку за плечі, Роксі двічі поплескала по щоках, Фйоре посмикала за руку, а Додо вщипнув: жодної реакції.

— Вона схожа на ган... ган... ганчіркову ля... ля... ляльку! — сказав переляканий Додо.

— Це діє Кореандр. Вона, напевно, вже думає про предмети, намагаючись зрушити їх із місця. Гайда в кухню! — запропонував Ческо.

Причинивши за собою двері лабораторії, діти щодуху кинулися коридором. Не помічені батьками, які були захоплені розмовою, вони вбігли в кухню. Тільки професор Хосе, ніби відчувши щось, пішов за ними. В кухні Люба і Кармен поралися біля плити, готуючи вечерю.

— Доброго вечора! — жартівливим тоном мовив Ческо, підходячи до Люби, яка помішувала соус.

— Вам що тут треба? Зголодніли, чи що? — усміхнулася Люба.

— Ще й як! А хочете, ми вам допоможемо?

Роксі вже стояла поруч із тіткою Кармен, яка засовувала в духовку деко з двома великими курками, обкладеними картоплею. Обидві жінки подивовано дивилися на дітей: чого це так стараються?

— А де Ніна? — запитала Люба.

— Скоро буде. Якщо ви хочете, ми можемо накрити стола в Рожевій Залі, — обняла няньку Фйоре.

Та, задоволена, згідно кивнула головою.

У цю мить юна алхімічка розпочала дослід, уявивши собі тарілки, швабру і глечики. І в ту ж секунду ці кухонні предмети зарухалися.

Дві великі тарілки з коштовної російської порцеляни піднялися над столом, через що Люба завмерла з широко відкритим ротом. Роксі підскочила до онімілої няньки й спробувала відволікти її увагу. Професор Хосе, який стояв на порозі, поквапився зарадити справі. Він відразу зрозумів, що відбувається якийсь важливий експеримент, і, щоб розрядити ситуацію, не придумав нічого ліпшого, як пуститися в танець посеред кухні.

— Я — маленька балерина! — мугикав він, незграбно рухаючись у танці.

Вражені поведінкою професора, жінки тепер дивилися на нього, а діти закружляли навколо них, наспівуючи кожен своє. Тим часом глечики піднялися на півметра з полиці й полетіли вздовж стіни. Один глечик опинився перед самим носом у Кармен, і та заверещала від несподіванки. Уважний Ческо підскочив до неї:

— Усе гаразд, зараз я наллю в них води й віднесу на стіл.

Кармен і Люба не розуміли, що відбувається: професор і діти кружляють в кухні, і здавалося, що всі збожеволіли!

До загального божевілля приєдналися кіт і собака. Красунчик підбіг до холодильника і загавкав на швабру, що стояла поруч, і, схоже, теж пішла у танець. Ухиляючись від швабри, Красунчик відскочив і наступив на бідолашного Платона, який, несамовито занявкавши, вибіг із кухні.

Обидві жінки були охоплені панікою: літаючі тарілки, танцююча швабра, глечики, які плавали в повітрі і яких ніяк не міг упіймати Ческо, знетямлений професор... Було від чого схибнутися...

Першим зреагував Додо. Рвучко повернувшись, він вискочив із кухні і кулею помчав до лабораторії.

— Ніно, до... до... досить! Зу... зу... зупинись! У кухні все вий... вий... вийшло! — закричав він, трясучи дівчинку за плече. Та вона не відповідала, а так само сиділа із заплющеними очима.

І тоді Додо пригадав, що для того, щоб перервати дослід, треба вимовити заповітну латинську фразу, і спробував зробити це:

— Ко... ко... Коджитато Ім... ім... іммота!

Намагаючись не заїкатися, він від хвилювання заїкався ще дужче, і Ніна не реагувала. Він пробував ще раз і ще, доти, доки дівчинка, все ще не розплющуючи очей, сама промовила магічні слова: «Коджитато Іммота».

Додо обняв її за плечі і почекав, поки вона оговтається.

— Мо... мо... молодець, Ніно. Ти зро... зро... зробила це!

Знесилена, але щаслива Ніна звелася на ноги і відчула, що нарешті позбулася думок про предмети в кухні, які вже повернулися на свої місця.

Ні Кармен, ні Люба ніяк не могли отямитися від того, що сталося, а професор заспокоював їх, пояснюючи, що це був веселий різдвяний розіграш.

Відійшовши вбік і впіймавши за рукав Ческо, Хосе тихо запитав:

— Що це ви витворяли? Де Ніна? Сподіваюся, вона не зазірала в Алхімічні карти для ворожіння?

Ческо поправив окуляри й теж тихо відповів:

— Професоре, Ніні треба було перевірити новий препарат. Не хвилюйтеся, карти тут ні до чого. І все під контролем, — упевнено

мовив він і подався до лабораторії, залишивши розгубленого вчителя роздумувати над почутим.

Перевірка ефективності Кореандру Стрімкого відбулася успішно. Ніна була цілком задоволена.

— Згадайте, Книжка сказала, що нам знадобиться два місяці, щоб створити алхімічну формулу, а нам це вдалося набагато раніше... Які ми молодці, чи не так?

Діти радісно плескали одне одного по плечах, час від часу поглядаючи на тигель із Кореандром, який там остигав.

— Гей, пора вечеряти! — перервала веселощі Ніна, глянувши на годинника.

— Давно пора! — підтримала подругу Роксі, яка вже давно зголодніла.

Ніна ще раз подивилася на виготовлений ними препарат.

Тепер у них було все, що треба, щоб перемістити на віллу з палацу Каркона посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним.

— Коли настане час, я вип'ю Кореандр, зосереджуся на тому, що нам потрібно, і в палаці Каркона жодна істота не зрозуміє, що сталося. Третя Таємниця незабаром буде нашою!

— Тільки не за... за... забудь латинську фра... фра... фразу, — додав Додо, підштовхуючи її до виходу.

Вечір закінчився чудово.

Радість і загальні веселощі переповнювали віллу «Еспасія».

Батьки і діти, родичі й друзі піднімали тости за Різдво.

Незабутнє Різдво.

Розділ другий
Поворічна ніч
і коди андроїдів

Вишіоло ледве брів засніженими вулицями. Тьмяне сонце розтопило кучугури, тому вони потекли рідким сірим брудом, ще більше утруднюючи путь Карконового слуги.

Страшений холод гуляв під його плащем, повним дірок і латок. Тремтячи всім тілом, Одноокий перетнув міст Ріальто і ввійшов до палацу мерії. Перед дверима до кабінету Лоріса Сибіло Лоредана він поправив пов'язку на оці, якого немає, і тричі постукав.

— А, це ти, брудний горбаню! Що приніс? — запитав скрипучим голосом мер.

— Добрий день, маркізе! Князь Каркон просив передати вам листа. Це терміново, — сказав Вишіоло з порога.

ЛСЛ підбіг до нього, тягнучи за собою по підлозі довгий жовтий шарф, і вихопив із рук неохайного гінця запечатаний конверт.

— Зараз побачимо, що тут термінового! — вигукнув він.

Атмосфера в кабінеті мера Венеції залишалася незмінною: мало світла, вікна, зашторені зеленими оксамитовими фіранками, картини

із зображеннями чоловіків і жінок зі зміїними головами і єдина велика біла свічка з ледь помітним вогником на величезному письмовому столі.

Палац Каркона, 29 грудня, 6.30.

Шановний маркізе,
я приготував смертельну пастку для онучки професора Мишка. Якщо вона ще раз спробує проникнути в мій палац, це їй так не минеться. Я не можу відкрити вам, у чому полягає моя пастка, ви знаєте ліпше від мене, що такі речі мають триматися в таємниці.

В очікуванні, коли Ніна потрапить у мій капкан, треба ще суворіше контролювати дії професора Хосе і дурних дітей. Треба завадити їм стежити за Крилатим Левом. Для цього я спробую організувати вилазку на віму «Еспасія».

Я накажу моїм вірним близнюкам розмістити там мініатюрні, але дуже чутливі мікрофони, які передаватимуть мені всі їхні розмови.

Прошу повідомити мені, що ви про це думаєте.

Князь Каркон

Маркіз читав листа стоячи, а дочитавши, засунув його в кишеню і, витягнувши шию, підійшов до Вишіоло:

— Перекажи князю, що така вилазка — це те, що треба. Як тільки він одержить якусь інформацію з вілли «Еспасія», нехай перешле її мені. Скажи також, що Крилатий Лев повністю під моїм контролем і князь може використовувати його для своїх потреб, але з великою обережністю. А тепер іди геть!

Одноокий шанобливо схилив голову і позадував до дверей зі словами:

— Усе передам, як сказали. Ще раз доброго вам здоров'я.

Мер кивнув головою у відповідь і, коли двері за посланцем князя зачинилися, підійшов до своїх улюблених картин і погладив їх руками, не перестаючи думати, як помститися онучці мага Мишка та її друзям. Він іще добре пам'ятав, яку штуку утнули йому в підземеллі в'язниці Пйомбі.

Потім ЛСЛ відійшов від картини, сів за свій велетенський стіл, подивився на календар і ножом для розрізання паперу нашкрябав на ньому хрест, позначивши тридцять перше грудня.

«Це буде вогненний Новий рік. Маленькі негідники його не переживуть», — подумав він зловтішно.

Мер підвівся, закалатав срібним дзвоником і попрямував до Зали Рад, на ходу розпорядившись скликати туди всіх своїх радників.

— Щоб усі з'явилися! Обговорюватимемо питання зустрічі Нового року на площі Сан-Марко!

Нічого не відаючи, венеціанці з ентузіазмом готувалися до свята. Діти гралися в сніжки і як очманілі бігали вулицями, розштовхуючи перехожих, які губили пакунки й валізки, повні подарунків і всілякої смакоти. Продавці магазинчиків прикрашали фасади гірляндами з кольорових лампочок і ялинових гілок. Батьки Додо і Ческа працювали не покладаючи рук: їхня майстерня-магазинчик «Маскарадна крамниця» не встигала обслуговувати відвідувачів, які скуповували карнавальні плащі й маски для новорічної ночі.

Дорогою до Карконового палацу Вишіоло спеціально пройшов повз магазинчик і, скаженіючи від люті, плюнув на вітрину, просичавши:

— Що?! Добре йдуть справи? Нічого, скоро батьки цих безмозких дітей обіллються кривавими сльозами!

Коли Одноокий переказав Карконові відповідь мера, князь розтягнув губи в бридкій посмішці й заходився давати вказівки Алвізу та Барбесі:

— Дивіться, це шість потужних мініатюрних мікрофонів. Ви повинні прикріпити їх до стін вілли «Еспасія», але так, щоб ніхто нічого не помітив. Я розраховую на вас. — Голос Каркона звучав неголосно, але переконливо.

Близнюки взяли мікрофони і, не ставлячи жодних запитань, засунули їх у кишені курточок. Вони добре знали, що не виконати розпорядження князя не можна. Обмінявшись швидкими поглядами, андроїди пішли до себе в кімнату, щоб обговорити, як краще виконати завдання.

На віллі «Еспасія» підготування до свята було в розпалі. Люба, Кармен і Віра склали список покупок. Андора і професор Хосе прикрашали оселю, Джакомо і Карло носили дрова до камінів.

— Іще два дні, і настане Новий рік, — сказала Андора, простягаючи професорові великий червоний бант, який Хосе прикріпив до дверей Рожевої Зали.

— О, за минулий рік так багато всього сталося. Помер професор Мишко, всі його так любили! — з сумом згадав Хосе.

Іспанська Нініна тітка, яка добре знала, що сталося насправді, зітхнула і подала професорові наступний бант.

Ніна зачинилась у лабораторії і розливала виготовлений Кореандр у пляшечки з номерами 56,44,80,31 і 18. Взявши кілька корків із Цукру Сертис, вона щільно закоркувала ними пляшечки, щоб магічний еліксир не витрився і не втратив силу.

Стрілки годинника показували 15-ту годину 22 хвилини і 5 секунд. До вечері залишилося трохи часу, діти ще не прийшли, і Ніна не знала, що робити. Погляд дівчинки впав на колоду Алхімічних карт і кинджал. Їй захотілося глянути на магічні карти, а також подивитися, що ж приховано в піхвах стародавнього кинджала.

Вона поклала руку із зіркою на рідку сторінку Книжки й запитала:

— Книжко, скажи, коли я зможу скористатися Алхімічними картами і Сиккім Куадимом?

Відповідь була такою:

*Час для цього ще не настав.
Тепер тобі треба подумати про інше.
Тобі допоможуть професор Хосе й Етерея,
Яка невдовзі зв'яжеться з тобою.
Головне тепер — знайти Третю Шаємницю.
Та знай, для цього
Тобі знову доведеться відбутися
В довгу подорож.*

— А як же Кореандр Стрімкий? Він що, не знадобиться?

*Перш ніж настане час використати
Кореандр Стрімкий,
Щоб проникнути
До палацу підступного мага,
Тобі треба оволодіти знаннями,
Як протидіяти Каркону.
В книжці Бірова ти знайдеш
Усе потрібне,
Щоб розшифрувати
Коди невідомих андроїдів,
Без цього тобі не перемогти.*

Ніна обурливо струснула головою: ну ось, попереду знову нове випробування, і переміщення посудин з алхімічними препаратами знову відкладається.

Що вдієш! Книжка дала пряму вказівку: спершу треба розкрити коди таємничих андроїдів, яких Каркон сховав у трьох країнах світу. Цю загрозу не можна недооцінювати.

Маленька алхімічка перев'язала волосся стрічкою, щоб воно не заважало, відшукала сторінку з цифрами, які вона виписала з книжки Біріана Бірова «Друзі за пригодами», і поринула в роздуми.

«Книжка має рацію, спершу мені треба розібратися в тому, як діють ці дорослі андроїди і які якості вони мають. Я повинна знати, чого від них чекати, коли настане час зустрітися з ними, як їх знешкодити».

Ніна зіскочила зі стільця, збігала в Залу Дожа, взяла томик Бірова і знову сіла за лабораторний стіл. Знайшла сторінку із заголовком «Люди-роботи». На сторінці було кілька малюнків, поруч із ними — цифрові коди.

— Якийсь номер і рядки цифр... Тут, напевно, не обійтись без Числомагії і Механогеометрії! — вигукнула вона.

Витягнувши із шухляди стола Записки Каркона, вона уважно прочитала рядки, присвячені андроїдам. Князь писав, що вони перебувають у стані сну і можуть бути легко активовані. Та він не вказав, у яких краях світу ті перебувають.

Єдине, на що Каркон звертав увагу, — це дуже складні роботи, але не такі довершені, як лже-Андора. Ще Каркон писав, що ці андроїди не мають серцець, що в їхніх венах тече Магма Сірчана і що жити вони можуть до ста років.

Вчитуючись у рядки Записок, Ніна намагалася запам'ятати все, кожную деталь.

«Звичайно, Магма Сірчана — чудова знахідка, нічого не скажеш: Каркон — справжній геній, його Алхімія Пітьми — жахлива, але водночас надзвичайна річ», — подумала вона.

Поринувши у свої думки, дівчинка планети Шостого Місяця швидко записувала їх, перечитуючи написане, іноді підводячи голову і дивилася на вогонь у каміні, який розливав тепло по всій лабораторії.

На столі безладно лежали книжки, блокноти, чисті аркуші паперу. Ніна напружено працювала над розшифруванням кодів. Особливо тяжко було зрозуміти, на що був запрограмований кожен андроїд.

Дівчинка не розуміла значення багатьох технічних термінів. І це створювало додаткові труднощі. Але вона не засмучувалася. Висунувши шухляду стола, Ніна дістала сріблясті смужки з числами, які вона знайшла в Туманному Нулі, магічному світі Математики, де вона дістала дев'ять добрих чисел, що протидіяли Числомагії Каркона.

Розгорнувши смужки, дівчинка за допомогою магічних предметів, привезених із поїздки до Єгипту: Графіту Фіолетового і Паперу Матер, зафіксувала цифри кодів кожного андроїда: 7892–1542–0663.

Відтак вона взялася розшифровувати перший код. Згідно з Числомагією і Механогео­ метрією число 7 відповідало піраміді з вог­ ненною основою, яка була здатна запалювати воду, що слугувала паливом для Мотора.

Числомаг 8 створював Сфери, завдання яких — підтримувати вагу вісей механізмів і, переміщуючись, забезпечувати рух меха­ нізмів. Числомагу 9 відповідали паралеле­ піпеди, які слугували сховищем для рідини й алхімічних субстанцій, без яких не може працювати жоден механізм. Числомаг 2 давав змогу утримувати будь-які механізми в підви­ шеному стані і відповідав Гаку, оснащеному тросом із суперміцного матеріалу — Тензіуму.

«Присягаюся всім шоколадом світу, зда­ еться, я зрозуміла! Андроїд із кодом 7892 по­ винен бути дуже сильним і мускулястим!» — подумала задоволена Ніна, записуючи свій висновок і переходячи до другого коду.

Числомаг 1 відповідав Стрижню, що з'єд­ нував усі механічні частини; 5 — рухомим і нерухомим Циліндрам; 4 — Колесам, змаще­ ним Омбіо; 2 — Гакам, оснащеним тросами з Тензіуму.

«Чудово! Цей андроїд Каркона прекрасний. Гарний, атлетичної статури, але, напевне, великий брехун!» — записала дівчинка нав­ проти коду андроїда.

Настала черга третього коду. Числомаг 0 відповідав за рівновагу Моторів, що жилилися водою, і за їхню орієнтацію завжди на північ. Дві 6 відповідали Кубам, котрі правили за основу для механізмів; 3 — формувала електричні мережі напругою до одного мільйона вольт.

«Ну, ось і все! Останній андроїд Каркона, мабуть, дуже розумний і безжалісний», — закінчила вона.

Стомившись від виконаної роботи, Ніна знесилено опустилася на підлогу поруч із камином, стискаючи в руці сторінки Паперу Матер. Дівчинка навіть не помітила, скільки аркушів паперу вона списала.

На циферблаті годинника була 17-та година 35 хвилин і 3 секунди.

Нарешті, зібравшись із силами, Ніна звелась і, взявши із собою всі матеріали, спустилася в Акуео Профундіс, до Макса. Хто краще від нього, досконалого андроїда, який чудово вивчив клон лже-Андори, міг пояснити будову роботів Каркона!

— Привіт, Максе, ти мені дуже потрібен! — увійшовши до лабораторії, сказала дівчинка.

— Привіт, Ніно! Що я маю для тебе згобити?

— Подивися на ці малюнки й прочитай розшифрування кодів. Що ти про все це думаєш?

Макс уважно переглянув папери і, не кажучи ні слова, сів за комп'ютер і почав набирати ланцюжки цифр. На екрані з'явилися триметрові малюнки андроїдів. Усі вони були оснащені мікрочіпами, причому в кожного вони були сховані в різних частинах тіла.

— Ось що ти шукаєш, — мовив він, задоволено усміхаючись.

Ніна втупилася в екран, вивчаючи малюнки. Вона побачила, що мікрочіп першого андроїда з кодом 7892 міститься в Паралелепіпеді, посередині верхньої частини, заповненої дивною рідкою субстанцією. У другого, чий код був 1542 і чия права рука закінчувалася гаком, чіп містився відразу ж за очима, що складалися з Коліс і Стрижнів. Мікрочіп третього, 0663, дуже великий, з Мотором, що спирався на декілька Кубів, був схований у голові. Тіла всіх трьох андроїдів пронизували найтонші проводи електронної мережі.

— Чудово зроблено! Це суперроботи! Трохи простіші, ніж лже-Андора, але не менш небезпечні, — належно оцінила андроїдів Ніна.

Чим більше вона вдивлялася в малюнки, тим чіткіше перед нею поставало питання: як вистояти, зустрівшись із такими доскональними роботами?

— Це не найкращі моделі, — нарешті сказала вона, — напевно, навіть досить застарілі. Але як я зможу їх подужати?

Макс похитав головою так, що задзвеніли вуха-дзвіночки, і засміявся:

— Алхімік ти, а не я. У тебе вже там багато всіляких алхімічних пгійомів і пгибамбасів. Викогистай якісь. Це все, що я можу тобі погадити. Знайди імена цих гоботів, можливо, тоді я зможу чимось конкгетним допомогти тобі.

Ніна роздрукувала на принтері зображення андроїдів і порівняла їх із малюнками в книжці Бірова. Здається, вона знайшла! Очі її засяяли: здається, вона додумалась, як остаточно розшифрувати їхні коди!

— Максе, в мене ідея! Зачекай, я хутко повернуся! — вигукнула дівчинка і вибігла з Акуео Профундіс із паперами в руках.

За хвилину вона була вже в наземній лабораторії. Поклавши руку на Книжку, яка розмовляє, дівчинка запитала:

— Книжко, зараз я назву тобі три коди. Зможеш сказати мені, кому вони належать?

І Ніна негайно одержала відповідь:

*Товори, якщо для тебе це так важливо,
Я в твоєму розпорядженні, і я відповім.
Тільки називай погергово
І кажи повільніше.
Я зараз кинь на сторінку смужку з тислами,
Які ти написала,
Використавши Папір Матер
І Графіт Фіолетовий.
Якщо коди правильні,
Проблем із відповідями не буде.*

Ніна взяла смужку з написаним кодом 7892, кинула її на рідку сторінку, і срібляста смужка миттю потонула. Книжка завібрувала, над сторінкою спалахнуло біле полум'я, і в центрі його з'явилося зображення одного з андроїдів.

Злякана дівчинка відсахнулася від Книжки, але погляд її невідривно стежив за дивною фігурою, яка крутилася сама по собі. Фігура була ідентичною тривимірному малюнку з комп'ютера Макса.

Ніна простягнула було руку, щоб доторкнутися до неї, але відразу ж відсемикнула, почувши сухий тріск за спиною. Вона рвучко повернулась і побачила просто перед собою тонку червону трубочку, що висіла в повітрі. Дівчинка взяла її в руки. Це була металева

трубочка, але для чого вона слугувала, було незрозуміло.

Ніна повернулася до Книжки і встигла помітити, як та разом із полум'ям проковтнула фігурку андроїда. Сторінка знову набула звичайного смарагдового кольору, а на поверхні з'явився текст:

*7892 — код Тунака на кличку Звір,
Який проживає в Перу.
Він сильний і безжалісний, але не має розуму.
Щоб знешкодити його,
Достатньо один раз застосувати
Червону трубочку
І прибрати Дим Диявольський,
Яким заповнений Паралелепіпед з мікрогіпом.*

— Застосувати трубочку, щоб прибрати Дим Диявольський? Як дивно! Божевілля! — вигукнула Ніна, розглядаючи трубочку, яку тримала в руці.

Дівчинка не могла нічого просити в Книжки, бо сторінка була всуціль заповнена текстом. Серце її калатало.

«Дим Диявольський, напевно, дуже могутня штука, — подумала Ніна. — Каркон зберігає його в посудині, яку я повинна перенести силою думки після того, як вип'ю Кореандр Стрімкий. Сподіваюся, мені це вдасться. І спо-

діваюся, мені також пощастить перенести посудину із Золотом Тактичним».

Як тільки слова зникли, Ніна кинула на сторінку смужку з другим кодом, 1542. Над сторінкою спалахнуло жовте полум'я, і в ньому теж проглядалася фігурка чергового андроїда.

Дівчинка інстинктивно обернулася, чекаючи матеріалізації ще якогось предмета, та нічого не з'явилося. Щоправда, засвітилася торбинка із Сіркою, що лежала поруч зі скринькою, в якій зберігався Пил Рубіновий.

Ніна доторкнулася рукою до торбинки. Як з'ясувалося, вона була гарячою. Дівчинка знову поглянула на фігурку, яка крутилась у вогні полум'я, і розгледіла гак на правій руці андроїда.

Книжка, як і першого разу, втягнула в себе фігурку і полум'я, і на сторінці з'явився новий текст:

*Код 1542 належить
Володимирові Брехуну.
Він живе в Росії.
Має гарівну зовнішність
І дуже вмілий брехун.
Так у його правиці
Наповнений Кров'ю Фальшивою.
Щоб знешкодити його,
Треба жбурнути йому в обличчя Сірку.*

«Присягаюся всім шоколадом світу, якийсь незвичайний робот!» — вигукнула до себе Ніна, переписуючи все слово в слово і відзначаючи, що найвразливіші місця карконських андроїдів — ті, де розміщені їхні мікрочіпи.

Нарешті настала черга смужки з третім кодом. У червоному полум'ї почала обертатися фігурка останнього андроїда. Юна алхімічка оглянулась і побачила, як несподівано засяяла банка з Кварцом, що стояла на полиці серед колб і пляшечок. А коли вона поглянула на Книжку, то побачила напис:

*Код 0663 належить Лу Мек Кіану Циніку.
Він мешкає в Китаї.
Має величезну інтуїцію і дуже жорстокий.
Щоб нейтралізувати його,
Треба висипати на нього кристали Кварцу.*

«Кварц, Кварц... — Ніні здалося, що колись вона вже робила це. — Еге ж, так! Я використовувала Кварц проти Каркона. В дідовому зшиткові я прочитала, що його кристали тимчасово блокують зловісні душі», — згадала дівчинка.

Ретельно перевіривши, чи все вона правильно записала, Ніна повернулася до Акуео Профундіс.

Дівчинка поклала аркуш з іменами андроїдів перед Максом, і той підстрибнув на стільці, потім обхопив голову руками й застогнав:

— Ні, ні й ні! Це тги найжахливіших і найстрашніших гоботи в світі. Самій тобі з ними ніколи не впогатися.

Ніні вже несила було відповідати: вона дуже стомилась і потерпала від голоду. Запізнюватися на вечерю їй не хотілось. Одне діло — постійно вибачатися перед Любою, проте змушувати чекати на себе маму, тата й іспанських тіточок було вже занадто.

— Любий Максе, поговоримо про це іншим разом. Зараз скажи мені лишень одне: які, на твоїй погляд, найслабші місця в цих роботів?

Макс знову сів за комп'ютер і через якийсь час підтвердив її здогад: найвразливіші в них — місця розташування мікрочіпів. Для Тупака — грудна клітка, для Володимира — очі, а для Лу Мек Кіана — голова.

— Та з пгиводу алхімічних пгепагатів, якими ти повинна скогистатися пготи них, я нічого не можу сказати, я їх не знаю, — додав Макс сумно.

— Нічого страшного, Максе. Головне, вони в мене є. Тепер я зрозуміла все, про що говорила Книжка, яка розмовляє. Спасибі їй, спасибі тобі.

Дівчинка радісно цмокнула Макса в лоб і задоволена побігла на віллу. Була восьма година вечора, і всі вже сиділи за святковим столом. Вечеря була невимушеною, веселою, але водночас урочистою.

Коли, повечерявши, Ніна пішла до своєї спальні, професор Хосе відкликав її вбік і прошепотів на вухо:

— Бібліотека стародавніх рукописів зачине на різдвяні канікули і відчиниться тільки після Нового року. Я скористаюся цим, щоб відшукати документи про витівки ЛСЛ, а ти пообіцяй мені, що не нариватимешся на неприємності.

Незважаючи на втому, дівчинка рішуче відповіла:

— Професоре, небезпеки існують незалежно від нас. Нам залишається лишень захищатися від них. Невже ви до цього часу не зрозуміли, що князь і маркіз не залишать нас у спокої?

Вона піднялася сходами разом із батьками, які провели її до спальні, де Красунчик і Платон чекали на неї, простягнувшись на килимі.

— На добраніч, люба, — побажала мама, погладивши доньку по голові.

— На добраніч, — відповіла дівчинка, широко позіхаючи.

Джакомо погасив світло і зачинив двері. Пес і кіт зручно вмостились і хутко заснули. На щастя, Голос так і не з'явився сьогодні в Ніниних снах, і їй пощастило поспати до ранку, коли її розбудила Кармен.

— Буенос діас, сеньйорино. — Дзвінкий тітчин голос пролунав у Ніниних вухах, ніби сурма.

— Котра година? — сонно пробурмотіла дівчинка, переводячи погляд із тітоньки на велику тарілку із сніданком, який уже стояв на столику.

Ця сцена нагадала їй ті дні, коли вона прокидалася в Мадриді, на чудовій віллі на вулиці Веласкеса.

— Ще рано, дівчинко, та мені й Андорі пора від'їздити. Ми повертаємося додому, — пояснила Кармен, сідаючи на ліжко. — Ми пообіцяли нашим друзям зустріти з ними Новий рік. Ти не образишся, чи не так?

Тітка боялася, що Ніна засмутиться, але вона сприйняла це спокійно.

— Не хвилюйтеся, тьотю. Я ж не сама. Я святкуватиму Новий рік разом із татом і мамою. Я дуже рада, що й ви веселитиметеся цього дня, — заспокоїла Кармен дівчинка, запихаючи в рот булочку з кремом.

Двері розчахнулися, на порозі з валізкою в руках стояла Андора:

— Кармен, пора! Ходімо, бо запізнаємося на літак.

Кармен показала сестрі дощечку з написом, яка висіла біля узголів'я ліжка:

— Пам'ятаєш цей напис? Тоді ти змусила мене відіслати його сюди, у Венецію.

Андора не могла цього пам'ятати, оскільки на той час її вже підмінив удома андроїд, а саму її ув'язнили в толедській вежі. Завбачивши збентеження тітки, Ніна втрутилася:

— Ну звичайно, вона все пам'ятає. Просто відтоді тітка Андора змінилась і стала дуже-дуже хорошою. — З цими словами дівчинка зістрибнула з ліжка і міцно обняла обох розчулених тіточок.

— Можеш записувати будь-які свої думки, ніхто не буде проти, ніхто не заборонить чіпляти їх на будь-якій стіні, — сказала на прощання заплакана Андора.

Ніна, обнявши kota і собаку, висунулась із вікна і спостерігала за тітоньками, які від'їздили. Попрощавшись з Вірою, Джакомо і Любою, Кармен і Андора в супроводі професора Хосе покинули віллу.

Коли вони переходили через місток на каналі, вчителя охопило тривожне відчуття. Він оглянувся навсібіч, але не побачив нічого підозрілого.

Одначе інтуїція його не підвела: за фонтаном на маленькому майданчику перед віллою ховались Алвіз і Барбеса в своїх фіолетових курточках із великою літерою К на спинах.

Як тільки майданчик спустів, вони схопились і щодуху побігли до вілли. Там Барбеса витягла з-під курточки дві довгі трубки, а Алвіз дістав із кишені пакуночок із твердими кульками з винайденої ним сірої речовини, яка нагадувала пластилін, тільки ще липкіший. Вони приготували його із суміші ста крапель Цикорію Отруйного і трьохсот грамів Скля Клейкого, алхімічної рідини, яка застигає в повітрі і котру Каркон використовував для кріплення шестерень зачаклованих механізмів. Ця рідина, нанесена на кожен мікрофон, намертво приклеювала його до стіни.

Алвіз заходився розігрівати клейку рідину в руках і, коли вона стала липкою, наніс її на мікрофони. Відтак вони вклали мікрофони в трубки, набрали повітря в легені і, прицілившись, із силою дмухнули. Мікрофони вилетіли як кулі і намертво прилипли до стіни вілли побіля вікон.

— Завдання виконане! — вигукнули разом близнюки і вдарили одне одного по руках. Барбеса поправила кіски й сховала трубки під курточку, а Алвіз засунув у кишеню пакуночок із клейкими кульками.

У цей час із флігеля вийшов Карло. Озброївшись заступом, він зібрався розчищати від снігу доріжки в саду. Краєчком ока він побачив близнюків із Карконового сиротинця, які щодуху втікали.

— Що вам тут треба?! — крикнув Карло їм навздогін. Він ще не забув, як вони нещодавно каменюкою розбили вікно вілли. Обіпершись на заступ, він підозріливо оглянув усе довкола, намагаючись зрозуміти, яку капость цього разу могли вчинити Карконові хулігани, проте нічого незвичайного не помітив.

Віра і Джакомо, перемовляючись, одягалися в своїй спальні. Їхні слова вловлював мікрофон, приклеєний зовсім поряд із вікном їхньої кімнати.

— Скажемо про все Ніні сьогодні увечері за столом. Побачиш, вона правильно все сприйме. — Джакомо стояв перед дзеркалом і поправляв краватку-метелика.

— Сподіваюсь, це її не злякає. Хоча вона знає, чим ми займаємося, — сказала Віра, розчісуючи свої чудові біляві коси.

— По-моєму, вона буде тільки рада, — засміявся Джакомо.

Віра зітхнула. Вона все-таки непокоїлась, що новина, яку вони повідомлять дочці, засмутить її.

— Річ у тому, що ми не знаємо, коли повернемося на Землю. Ця космічна експедиція може надовго затягнутися, ось що мене непокоїть найдужче, — стурбовано сказала Віра.

Вона мала рацію. Експедиція, затіяна ФЕРКом, Міжнародним центром дослідження неземних цивілізацій, могла тривати кілька років.

— Наша донька все зрозуміє правильно, — незворушно повторив Джакомо. — І потім, зв'язок між астронавтами і земною базою чудово налагоджений. — Джакомо намагався заспокоїти дружину.

Новина, яку батьки хотіли повідомити Ніні, дуже зацікавила Каркона, який цього разу все чудово чув. Сидячи в кріслі в своїй темній і вогкій кімнаті, він потирив руки від радості. Потім він зняв навушники і, дивлячись на карту Всесвіту, спробував уявити собі, де пройде орбіта експедиції, в якій візьмуть участь батьки ненависного йому дівчиська. В його голові блискавкою сяйнула ідея. Чергова бридка ідея...

На циферблаті лабораторії була 11-та година 6 хвилин і 8 секунд. Ніна працювала, намагаючись систематизувати те, що вона дізналася про трьох Карконових андроїдів. Всю інформацію і всі свої думки вона записувала в Перший алхімічний трактат. Дівчинка

дуже хвилювалася, бо цей трактат невдовзі мали прочитати дідусь Мишко і Етерея.

«Тут буде все, що стосується людей-роботів. Сподіваюся, мої дослідження не будуть марними», — думала Ніна, скріплюючи написані сторінки степлером і складаючи їх у течку. Їй нетерпеливилось продемонструвати свої відкриття друзям: їхня думка важила для неї дуже багато.

«Напевно, буде правильним показати це й професору Хосе», — подумала вона і, вийшовши з лабораторії, попрямувала до флігеля, сподіваючись, що вчитель уже повернувся з аеропорту.

Завернувши за ріг вілли, вона побачила Платона, який сидів на гілці, що торкалася до стіни будинку, і жалібно нявкав. Під деревом, ніби божевільний, з гавканням стрибав Красунчик.

— Що сталося? Що з вами? — занепокоєно запитала Ніна.

Щоб заспокоїти пса, вона погладила його і тут помітила в його пащі дивний металевий предмет.

— Ану лишень покажи! Що це в тебе там таке?

Ніна захопилася за предмет і витягнула його. За ним, ніби тонка гумка, потягнулась якась гидота, що прилипла до зубів собаки.

Ніна кинула цю штукенцію на землю і спробувала роздивитися її.

— Схоже на монету, яка прилипла до жуйки, — гидливо зауважила вона.

Платон на дереві засичав і вигнув спину, шерсть на ньому стала дибки. Як з'ясувалося, він побачив ще один такий самий предмет, схожий на той, який Ніна вийняла з Красунчикової пащі. Кіт поторкав його лапкою, і дивна річ, відклеївшись від цегли і майже долетівши до землі, зависла на еластичних нитках.

Ніна занепокоїлась, знайдені предмети їй явно не сподобалися. В цю мить на доріжці з'явився професор Хосе. Красунчик побіг йому назустірч, махаючи хвостом, підстрибнув і лизнув у бороду. Професор устиг помітити дивні білі нитки, які звисали з собачої пащі.

— Дивіться, професоре, що було в роті в Красунчика. — Ніна показала на незрозумілий предмет.

Професор підняв металевий кружок, підніс до очей і вигукнув:

— Та це ж мікрофон для підслуховування!

— Мікрофон для підслуховування? — здивувалася Ніна.

— Так, мініатюрний мікрофон. А ці гумоподібні нитки — очевидно, клей, яким він прикріплювався до стіни, — пояснив учитель. —

Треба негайно знищити його і подивитися, чи немає десь інших.

З допомогою собаки й kota вони перевірили все навкруги вілли, увійшли в будинок, піднялися на другий поверх і відчинили вікна. Їхню незвичайну поведінку помітили Люба, Віра і Джакомо, які не розуміли, що відбувається.

— Ми шукаємо скарб, — пожартував професор. — Це така гра.

— Так, новорічна гра, — підтримала вчителька Ніна.

Через кілька годин ретельного обшуку їм пощастило знайти решту мікрофонів. Відірвати їх було неважко, бо клей ще не встиг захолоннути, і мікрофони відвалювалися від вологої стіни, варто було їх підважити лезом ножа.

— Це Карконові витівки, я в цьому переконана, — сказала Ніна, розтоптуючи мікрофони підбором. — Цікаво, як довго вони тут стоять?

— Головне, що тепер вони більше не працюють, — відповів професор, зачиняючи вікно.

Однаке, незважаючи на те, що мікрофони були виявлені і знищені, вилазка близнюків дала свої наслідки. Ось чому, коли Каркон знову надів навушники й зрозумів, що мікрофони більше не діють, він не дуже розсердив-

ся. З розмови Ніниних батьків найважливіші відомості вже були одержані.

— Він шпигує за нами, підслуховує нас, цей капосний маг! — Ніна була в нестямі від люті і нервово походжала Камінною Залою.

— Заспокойся і припини панікувати, — обірвав її лемент професор Хосе, відволікаючись від читання алхімічного трактату дівчинки планети Шостого Місяця. — Чудово! Молодчина! Це дуже цікаве дослідження. Тепер нам відомі всі секрети андроїдів Каркона. — Професор з любов'ю поглянув на онучку покійного друга і колеги.

Ніна, засоромившись, подякувала і, зібравши сторінки трактату, сказала:

— Тільки прошу, нікому не розповідайте про моє перше дослідження. Тепер черга за вами: треба розібратись, як діють Алхімічні карти для ворожіння.

У лабораторії вона поклала свій трактат поруч із Книжкою, яка розмовляє, і взяла Талдом Люкс. Міцно стиснувши руків'я магічного жезла, вона алхімічка голосно промовила:

— Я відчуваю, що незабаром Третя Таємниця буде в моїх руках і Шостий Місяць стане ще сильнішим. Думки дітей заповнять Мірабіліс Фантазію, і дідусь пишатиметься мною.

Дівчинка передчувала остаточну перемогу.

Вечір настав дуже швидко.

Віра і Джакомо стояли побіля високого вікна Помаранчевої Зали, і Ніна, сидячи в кріслі, гралася з Платоном. Батьки вирішили, що настав слушний час, щоб повідомити їй новину.

Дівчинка насторожено слухала їх, а коли вони закінчили, схопилася й радісно вигукнула:

— Фантастика! Ви полетите на космічному кораблі шукати неземні цивілізації! Це чудово! — Її голос прозвучав так гучно, що Люба прибігла з кухні подивитися, що відбувається, а коли дізналася про їхню експедицію, звично розплакалася.

— Ми полетимо в березні, нам треба ще завершити деякі дослідження, — пояснив Джакомо. — В ФЕРКу багато чого очікують від цієї експедиції, і ми сподіваємося на чудовий результат.

Віра погладила доньку по щоці, притисла її до себе і поцілувала.

— Як тільки ми повернемося на Землю, ми покинемо ФЕРК, приїдемо до Венеції і житимемо тут усі разом.

Ніна загадково усміхнулася, подумавши, що вона вже побувала в космосі. Більше того,

вона могла літати туди, коли завгодно, могла розмовляти з Етереею, відвідувати планету Шостого Місяця і відкрила для себе деякі таємниці Всесвіту.

Та дівчинка не могла поділитися цим із батьками. Вони б її не зрозуміли. Або, що ще гірше, захотіли б занадто багато.

— Я впевнена, що все буде добре, і ви не повинні хвилюватися за мене, — сказала вона, підходячи й заспокоюючи Любу, яка не переставала рюмсати. — Я з нетерпінням чекатиму, коли ми зберемось усі наступного разу. На віллі «Еспасія» чудово живеться.

У душі Ніна давно мріяла про щасливе життя з батьками. Врятування Ксоракса було важливе, але ще важливішою була любов батьків! Хоча вона і знала, що її магічна природа приведе до зустрічі з неймовірними подіями, але це не могло завадити їй рости, як усім дітям, поруч із Вірою і Джакомо.

На віллі «Еспасія» все було готове до новорічної вечері. Рівно о восьмій вечора батьки і діти сиділи за столом.

Електричне світло в Рожевій Залі було вимкнуте, замість нього горіли десятки червоних свічок, що створювало романтичну атмосферу.

Люба попрацювала на славу: каплун, печеня, чудові соуси, ікра, червона риба, неймовірного приготування овочі, гори тістечок із кремом і шоколадом і вишукані напої.

Мама Фйоре принесла величезну різдвяну міланську паску, а батьки Роксі — прекрасне вино і газовані напої для дітей.

Об одинадцятій годині вечора Ніна повела друзів до лабораторії.

— У нас лише кілька хвилин перед початком свята на площі Сан-Марко. Хочу показати вам трактат, який я написала, — пояснила дівчинка, побачивши подив на їхніх обличчях.

Ческо і Додо першими читали написане і передавали сторінки дівчаткам.

— Присягаємося всім шоколадом світу! — закричали вони разом. — Ніно, ти — геній!

Дівчинка планети Шостого Місяця була зворушена.

— Дякую, друзі! Сподіваюся, мені пощастить перемогти цих жахливих андроїдів. Та без вас я не зможу цього зробити. Ви стаєте з кожним днем розумнішими. І я не сумніваюся, що авторами наступного трактату будете ви, — запевнила вона їх.

Сяючі діти залишили лабораторію і разом із батьками, Любою та професором Хосе попрямували на пристань Джудекки. Там вони зійшли на борт катера, який доправив їх до площі Сан-Марко.

Було дуже холодно, безперестанку падав лапятий сніг. Площа була заповнена людьми, грала музика, всі танцювали і веселилися.

Коли стрілки на годиннику дзвіниці позначили кінець старого і початок Нового року, дві велетенські статуї на даху мерії вдарили в дзвін.

Слідом одночасно задзвонили всі дзвони Венеції.

— З Новим роком! З Новим роком! З Новим роком! — радісно кричав натовп.

Вибухи петард і палахкотливі феєрверки освітлювали небо, пронизуючи сніг, який падав усе сильніше.

На площі був і мер міста, і всі десять радників, які стовпилися за його спиною. Мер випив своє шампанське разом із князем Карконом, котрий, осушуючи келих, думав, що вже невдовзі йому принесуть голову ненависної онучки професора Мишка.

Несподівано в розпал свята тканина, якою було запнуто статую Крилатого Лева, що височіла над площею, загорілася. І так яскраво, що навіть густий, лапатий сніг не зміг погасити полум'я, яке здіймалося все вище й вище.

Випадково професор Хосе опинився в цю хвилину біля підніжжя статуї разом із чотирма городянами, які смакували вино.

Один із них тримав у руці велику петарду. Можливо, саме її постріл і став причиною пожежі, та в святковій веремії ніхто нічого не зрозумів.

Розгніваний мер наказав відразу ж арештувати всіх, хто перебував поруч із колоною.

— Схопіть цих паліїв! Вони хотіли спалити статую! — кричав ЛСЛ, нервово смикаючи свій жовтий шарф.

Вартові кинулися в натовп. Побачивши це, Хосе побіг, а за ним, ніби зайці, розбіглася вся четвірка, покидавши на землю пляшки, які розлетілися на друзки.

Люди на площі хвилювалися й були налякані. Ніна і Фйоре опинилися серед юрби підлітків, які втікали. Ческо й Додо попадали, а садівника і Любу вируючий натовп заштовхав у бар.

На площі зчинилася паніка.

У загальному сум'ятті ніхто не помітив, як кам'яний Лев ожив і полетів, оповитий полум'ям. Суворий наказ, який дав йому Каркон, вимагав, щоб звір будь-що напав на дітей із Джудекки.

Очі його палали, і плавно помахуючи крильми, він злетів угору, прямуючи в бік лагуни.

Розділ третій

Друга вежа

— Жахливий, жахливий Новий рік, — повторював професор Хосе, розгойдуючись у кріслі-гойдалці в кімнаті флігеля в той час, як садівник Карло готував каву. — По-твоєму, вони прийдуть за мною?

— Боюся, що так. Вартовим добре відомо, що ви тут живете, — відповів Карло, подаючи йому чашку запашної кави.

— А як ти гадаєш, Нініні батьки помітили, що вартові хотіли схопити саме мене? — запитав стурбовано професор, ледь не розливши каву.

— Навряд. Там був такий безлад... — Садівник хотів заспокоїти Хосе, хоча й сам був стурбований не менше від нього.

У цю мить хтось постукав у двері.

— Вони вже прийшли! — злякано вигукнув учитель, схоплюючись із крісла.

Та коли Карло відчинив, за дверима стояла Ніна.

— Сеньйорино! Що ви робите тут у такий час? — здивувався садівник.

Ніна, нічого не кажучи, швидко увійшла до кімнати й звернулася до Хосе:

— Ви в небезпеці! Але не хвилюйтеся, сюди вони не поткнуться. У них нема доказів, що це саме ви підпалили покривало на статуї. Якщо вони тільки спробують, матимуть справу зі мною! — завершила вона рішучим тоном.

— Ти маєш рацію, але доказ вони можуть сфабрикувати. Ти пам'ятаєш, як вони це зробили, щоб посадити мене й Додо до в'язниці? Вони можуть повторити те саме, — заперечив професор.

— Побачимо. Поки що я раджу вам не виходити на вулицю, — наполягала юна алхімічка, проте професор заперечливо похитав головою:

— Я повинен сходити в бібліотеку, хіба ти забула?

— Не забула. Та не сьогодні, можливо, завтра. — Ніна підійшла до професора й потисла йому руку. — Пам'ятаєте, все, про що ми домовлялися, залишається в силі. Я вам вірю.

З цими словами Ніна вийшла з флігеля і попрямувала до вілли. Погода була похмурою, сніг перестав падати, і в лагуні відбивалося сіре, свинцеве небо.

Каркон і ЛСЛ, щоб не спричиняти ще більшої паніки серед венеціанців, розпорядилися поставити на колону копію статуї Лева. Вони добре знали, що крилатий звір вирушив

у політ, одержавши завдання Каркона і заряд смертельної ненависті, і що він спробує знищити професора Хосе й банду шмаркачів, яку очолює Ніна.

Опівдні Віра і Джакомо, нічого не відаючи про те, що сталося на площі Сан-Марко, були готові до від'їзду. Здавалося, прощання ніколи не закінчиться. Ніна плакала, міцно пригорнувшись до батька, який гладив її по голові. Прощання — завжди означає розлуку, та цього разу для Ніни воно було особливим: її батьки мали надовго вирушити в космос, тому розставання сприймалося ще гостріше.

— Як тільки прилетимо до Москви, ми зателефонуємо. Прошу тебе, не пропускай занять і не завдавай зайвих клопотів Любі. — Віра поцілувала доньку, надягла маленький капелюшок із синього оксамиту і разом із Джакомо полишила віллу.

Дівчинка планети Шостого Місяця, Люба, Карло і професор Хосе, стоячи біля вікна, махали їм услід. Посередині моста Нініні батьки обернулись і послали всім, хто залишився, поцілунки рукою.

Красунчик розлігся на великому перському килимі, а Платон помчав у кухню до Люби. В будинку запанувала гнітюча тиша. Ніна, сумно зітхаючи, подалася до лабораторії.

Тільки-но вона переступила поріг, як Книжка, яка розмовляє, розгорнулась, і хвиля теплого повітря оповила дівчинку.

*Поклади на мою сторінку Талдом
І нічого не запитуй.*

Цього разу Книжка повелася загадково. Не роздумуючи, Ніна дістала з кишені Талдом Люкс, погладила дзьоб Гугі й поклала жезл на рідку сторінку.

Над нею здійнялася хмарка чорного диму, яку відразу проковтнув Талдом і при цьому потужно завібрував, а через кілька секунд у повітрі з'явилося зображення Крилатого Лева з площі Сан-Марко.

*Крилата тварина знову ожила.
На обгорілій колоні нема більше
Загаклованого звіра.
Небезпека близько —
Тақ каже мені твоя доля.*

— Лев ожив? І знову полетів? Дивовижа! Та я нічого не бачила! Полум'я охопило тканину, яка приховувала статую, і я не помітила, як вона зникла! — Ніна говорила поспішливо, ніби переконуючи Книжку, що про те, що ста-

лося, вона справді нічого не знає. — Скажи, Книжко, Лев летить сюди?

*Я не можу відповісти на це запитання.
Знаю тільки, що ти повинна діяти.
Тебе чекають суворі випробування.
Йди в Аквео Профундіс,
Там ти про все дізнаєшся...*

Рідка сторінка знову стала смарагдовою, і Книжка згорнулася на очах розгубленої дівчинки. Виконуючи вказівки Книжки, з Талдомом у руці вона спустилась у підводну лабораторію.

— Пгивіт, Ніно, все гагазд? — Макс зустрів її своїм звичним запитанням.

— На жаль, ні, Максє. Криланий Лев знову полетів, і, мабуть, нам усім загрожує небезпека. Треба якомога швидше попередити професора Хосє і всіх дітей, — сказала Ніна, і було помітно, як вона нервується.

Макс, навпаки, був досить спокійний, на його губах, замащених полуничним варенням, сяяла щаслива усмішка.

— Криланий Лев знову... Чому б це він?

Ніна розповіла йому про нічну пригоду, і на Максовій фізіономії з'явився задумливий вираз.

— Мені теж не подобається все це. Я тобі гаджу пегеговогити з Етегесю, тим паче, що вона пгислала послання, де пгосить тебе тегмі-ново пгилетіти на Ксогакс.

— Просто зараз? — Що-що, а цього Ніна аж ніяк не чекала.

— Так, пгосто загаз. Збігай за Зубом дгако-на, а я поки що пгиготую все для відльоту, — підтвердив Макс, сідаючи перед комп'ютером.

Ніна збігала в лабораторію вілли, взяла з Піраміди Зуб дракона, зауваживши, що їх залишилось тільки чотири. Вирішивши, що це слухний час для передачі на Ксоракс свого алхімічного дослідження, вона засунула під пахву папку з трактатом і хутко повернулася до Акуео Профундіс. На годиннику була 16-та година 20 хвилин і 7 секунд.

— Ось Зуб дракона, встав його у комп'ютер. Я ж сідаю в скляне крісло, — захекавшись, сказала дівчинка, стискаючи в руках Талдом Люкс.

Макс набрав на клавіатурі Нініне ім'я і її код 5523312. Крісло завібрувало. Ніна заплющила очі. Вібрація посилилась, і потужний світляний вихор підхопив і поніс дівчинку.

Відчуваючи незвичайний приплив щастя, Ніна линула Всесвітом, часом відчуваючи

то тепло, то холод. Мимо неї пролітали планети і ритмічно пульсуючі галактики. Вона перетнула кордон, за яким починався Магічний Всесвіт, де не існувало ні часу, ні простору і Ніщо містило Все.

Ксоракс з'явився, як і минулого разу, в усій своїй красі. Дівчинка повільно опустилася посеред луку з червоними квітами мисль, дуже запашними рослинами.

Підлетів метелик Ондула і сів їй на плече, засміявшись, а потім із веселою пісенькою, перекидаючись, полинув у небо. За спиною дівчинки почулося дивне тінькання. Ніна обернулася і побачила Тінтіннію, чудернацького звірка у вигляді дзвона заввишки з метр, укритого фіолетовим і блакитним пір'ячком. Він кумедно підстрибував над травою, створюючи легеньке подзвонювання.

Тінтіннію подивився на Ніну величезними чорними очима і широко усміхнувся. Ніна нагнулася, щоб поцілувати його, та її засліпив яскравий промінь світла.

Це була Етерея, велика Мати Всіх Алхіміків. Її світляна висока постать плавно хиталася перед Ніною, і відразу між ними почався телепатичний діалог.

*Ласкаво просимо, Ніно 5523312,
Ти молодець, упоралася з формулою*

*Кореандру Стрімкого.
Та тепер тебе чекають інші випробування.
Вони будуть набагато складніші.
Чи готова ти?*

Ніна захоплено дивилася на Етерею і подумки відповіла:

«Звичайно, готова. Та спершу я хотіла б передати тобі одну річ».

Дівчинка дістала з кишені курточки свій трактат і простягнула його Етереї.

*Я вже ознайомилася з твоїм дослідженням
Про андроїди Каркона.*

«Звідки?» — здивувалася Ніна.

*Я знаю про тебе все, Ніно.
Ознайомившись із твоїм трактатом,
Я зрозуміла, що ти на правильній путі
До відкриття Третьої Плаемниці.
Однаке я повинна тобі децю пояснити.
Слухай мене уважно.
Я говоритиму про Красу.*

Ніна зажмурилась і відчула, як гучно закалатало її серце.

Слова Етереї видалися їй дуже дивними.

Етерея хитнулася з боку в бік, а потім окреслила в повітрі велике світляне коло і розпочала свою лекцію з Алхімічної Філософії.

КРАСА — ЦЕ КІЛЬЦЕ, ЯКЕ ОБЕРТАЄТЬСЯ.

«Кільце, яке обертається? Що це таке?» — перебила її Ніна, не зрозумівши.

*Краса обертається,
Замикаючи життя в кільце,
Проникаючи до нього й змінюючи його.*

«Ти хочеш сказати, що красиві речі не тільки можна бачити, а й відчувати? Тобто відчувати їх у собі?»

Правильно!

«Отже, Краса — таке саме почуття, як дружба чи любов?»

Краса — це чаклунство.

«Чаклунство?»

*Так, коли ми опиняємося
Перед лицем Краси,*

*Ми, захоплені, завмираємо.
І гаклунство змушує нас мислити.*

«Так складно все те, про що ти розповідаєш, та мені здається, я зрозуміла», — схвильовано сказала дівчинка, зімкнувши очі і максимально концентруючи увагу.

Краса часто об'єднується з Добром.

«Це правда!» — вигукнула про себе Ніна, не розплющуючи очей.

Проте може містити й Зло.

«Краса може обманювати? Брехати?»

На жаль, так!

«Але як тоді відрізнити добру Красу від злої?»

*Це велика проблема.
Добро і Зло,
Краса і Потворність
Йдуть паралельно одне до одного.
І не завжди те, що здається красивим,
Є добрим,
А те, що здається потворним,*

*Насправді є згубним.
Щоб зрозуміти справжню Красу,
Треба любити життя.
Ти мене розумієш?*

«Так, мені здається, що так. Принаймні намагаюся. Ти можеш навести приклад?» — Ніна була схвильована.

Те, про що говорила Етерея, справді було важко зрозуміти.

*Путь до розуміння Краси
Ти знайдеш у мистецтві.
Але будь уважною,
Зло може набирати харівливих обрисів.*

При цих словах Етерея злетіла вгору, кілька разів обернулася навколо себе і, опустившись до Ніни, простягнула їй невеличке люстерко в позолоченій рамці, на якій світилися слова: «Краса — це кільце, яке обертається».

*Це — Амальгама Правди,
Люстерко, в якому відображається не Істина,
А Брехня.*

«Як, як?» — Думки плутались у Ніниній голові. Все було таке незрозуміле.

*У ньому відбивається тільки Бреґня,
Тобто те, що має подобу,
Яка суперечить істині.
Це зрозуміло?*

«Здається, так. Наприклад, якщо дівчина красива, але зла за своєю суттю, тоді вона відіб'ється в люстерку, бо її зовнішність приваблива, але душа в неї черства. Правильно?»

Правильно.

«Люстерко можна використовувати завжди?»

*Ні. Тільки один раз.
Та завше тримай його при собі.
Вдень і вночі.*

«І вночі?»

*Так. Не дозволяй нікому торкатися до нього.
І пам'ятай:
КРАСА —
ЦЕ КІЛЬЦЕ, ЯКЕ ОБЕРТЯЄТЬСЯ.*

Не встигла Ніна поставити наступне запитання, як Естеря зникла, а на тому місці, де вона була, залишилося велетенське світляне коло.

Ніна подивилася на всі боки, підвела голову вгору, проте Матері Всіх Алхіміків ніде не було. Лишень удалечині, біля підніжжя смарагдових гір, по квітучому лузі зі щасливим виглядом стрибав Сбаккіо.

Ніна хотіла було покликати його, та порив теплого повітря вдарив їй у спину. Вона обернулася і побачила просто перед собою сяючий Мірабіліс Фантазіо, велетенську алхімічну лабораторію, де працювала більша частина ксораксіанців. Масивні колони світла здіймалися високо в небо, і від будівлі линуло приємне тепло.

Раптово перед нею виникли три світляні постаті, серед яких вона впізнала дідуся Мишка.

— Дідусю! — спробувала крикнути дівчинка, та її уста лишень беззвучно ворухнулися. Вона забула, що на Ксораксі всі спілкувалися між собою тільки телепатично.

Професор Мишко, хитаючись у повітрі, наблизився до неї і, усміхаючись та погладжуючи білу світляну бороду, сказав:

«Ніночко, маю честь відрекомендувати тобі моїх найкращих друзів: праворуч від мене Тадіно Де Джорджис, ліворуч — Біріан Біров. Нарешті ти зможеш познайомитися з ними».

Юна алхімічка не вірила своїм очам. Їй захотілось обняти їх усіх і подякувати за до-

помогу, яку вони їй постійно надавали своїми книжками й листами, та руки її були зайняті: в одній вона тримала Талдом Люкс, а в другій — магичне люстерко, тому відповіла телепатично:

«Дуже приємно, і я рада познайомитися з вами».

Її мислене послання миттю дійшло до адресатів, вони радісно закивали головами і ласкаво усміхнулися їй у відповідь.

Біріан Біров був маленький на зріст, чорнявий, з круглим обличчям. Тадіно Де Джорджис, навпаки, був високий і худорлявий, як дідусь Мишко, в нього було довге світле волосся, а борода сягала до пояса. Обидва вони ласкаво дивилися на дівчинку і по-дружньому усміхалися.

Ніна почувалася щасливою. Вона хотіла зробити ще крок назустріч їм, але Біров і Тадіно випередили її і простягнули Ніні дивний фоліант, на якому було написано «Уроборос». На оправі — зображення білої змії, яка кусала свій хвіст.

Дівчинка, не випускаючи з рук магичні предмети, притисла книжку до грудей.

Тадіно з цікавістю подивився на неї і сказав:

«Уважно прочитай цю книжку перед тим, як вирушити в нову подорож. У ній ти знайдеш усе, що тобі може знадобитися».

Слідом прибула думка Бірова:

«Навчися правильно використовувати формули, і всі таємниці будуть розгадані. Знай, тебе чекає нелегкий шлях».

Відтак обидва алхіміки розтанули в повітрі, залишивши Ніну наодинці з дідусем.

«Мені так бракує тебе, дідусю. Місія щодо врятування Шостого Місяця щоразу стає все складнішою, і я боюся, що мені не вдасться довести її до кінця,» — онучка подивилася на діда.

Старий професор перебив її:

«Моя дівчинко, ти весь час була на висоті. І надалі все буде гаразд. Іди за вказівками магичної Книжки і насамперед за настановами Етереї. І пам'ятай, що я допоможу в найтяжчу хвилину. В моїх листах і книжках ти завжди знайдеш підтримку. Доля Ксоракса в твоїх руках. Врятуй його!»

«Я боюся, дідусю. Крилатий Лев знову ожив, і я занепокоєна, що він з'явиться на віллу «Еспасія». Каркон і ЛСЛ так само чинять підступи проти мене, моїх друзів і професора Хосе». — Ніна була вкрай схвильована і ледве трималася на ногах.

«Хосе? О, так, бідолашний Хосе. Він дуже добра і мужня людина. Не треба переживати за нього: в кожного своя доля. У тебе своя, в Хосе своя. Він алхімік, не забувай цього, він добре знає, хто йому протистоїть».

Ніну трохи здивували дідусеві слова про долю професора Хосе, і вона запитала:

«Учителю справді загрожує небезпека? Лев може заподіяти йому зло?»

Дід Мишко широко розвів руками і повторив:

«У кожного з нас своя доля. Кожен вибирає свій шлях. Хосе робить свій вибір. Не став мені більше таких запитань. Ти все зрозумієш сама. Справді, Лев дуже небезпечний, але є труднощі ще серйозніші. Ти з ними впораєшся, я в цьому не сумніваюся».

Підвівши голову, професор показав Ніні на п'ять місяців і трое сонць: ліворуч, праворуч і посередині. Всі вони оберталися в ритмі Космічної Гармонії, в якій звучали всі вісім нот, і небо, котре пронизували спалахи блискавок, здавалося розмальованим відразу всіма кольорами веселки.

«Дивись, який чудовий світ! Заради цього діти не повинні перестати фантазувати, перестати думати, передаючи на Шостий Місяць свої думки і мрії. Дивися, якими високими стали дерева...»

Ніна перевела погляд на гай Коранна, загадковий ліс, до якого було заборонено входити землянам.

«Чому я не можу увійти в нього?» — запитала дівчинка.

«Ще не настав час. Ти ще не готова. Найбільший секрет Ксоракса сховано у Коранні».

«Секрет? А ти його знаєш?» — з цікавістю запитала Ніна.

«Так, я знаю. Настане день, і ти теж дізнаєшся, і необмежена воля наповнить твоє серденько. А зараз мені пора. Повертайся на Землю і поцілуй за мене Макса. Я так за вами скучаю».

Ніна наблизилася до дідуся й спробувала обняти його, та відчула лишень легке поколювання.

Професор Мишко, спалахнувши, перетворився на тонкий промінець світла й зник.

Світловий вихор підхопив і закружляв юну алхімічку. В цьому сяючому вирі вона перетнула кордон Алхімічного Всесвіту і, обвіяна потоками холодного і теплого повітря, повернулася на Землю.

Розплющивши очі, дівчинка побачила, що вона сидить у скляному кріслі підводної лабораторії, на годиннику якої, як і перед відльотом, була 16-та година 20 хвилин і 7 секунд. Макс, як завжди, сидів на улюбленому стіль-

ці, чекаючи її повернення. Він допоміг їй підвестися з крісла й нетерпляче запитав:

— Як пройшов політ? Що тобі сказала Етегея?

— Вона говорила зі мною про красу і дала мені ось це... — Ніна простягнула Максові люстерко.

Андроїд наморщив металевого носа:

— Я не знаю цього предмету. Для чого він слугує?

— Це люстерко відбиває брехливість людини. Я можу його використати тільки один раз.

Ніна згадала про привіт від дідуся Мишка і передала його Максові.

— Як він там? — Макс радісно дзеленькнув вухами.

— Добре. Він скучає за тобою. Каже, що йому тебе не вистачає. І ще він познайомив мене з Біровим та Тадіно. Вони подарували мені книжку «Уроборос». — І Ніна показала йому масивний фоліант, який ледве втримувала в руках.

Макс відскочив від неї переляканий:

— Цю книжку я знаю. Будь із нею обережніше!

— Вона небезпечна? — здивувалася Ніна.

— Ще й як! Ти не повинна гозгогтати її тут. Читай тільки в лабогатогії на віллі. Так буде надійніше. — Макс повернувся до неї спиною і відійшов до каміна. — А про Кгилатого Лева ти йому сказала?

— Так. І дідусь відповів, що мені доведеться з ним змагатися. Що я сама алхімічка і зможу самостійно розв'язувати такі проблеми. А потім розповів про гай Коранна.

При згадці про гай Макс подивовано розкрив очі і прошепотів:

— Невже ти побувала в Коганні?

— Ні. Я ще не маю права увійти до нього, — сумно похитала головою дівчинка.

Макс полегшено зітхнув, сів на свій стілець і втупився в риб, які плавали за скляною стіною Акуео Профундіс. Ніна погладила його по голові і, попрощавшись, залишила лабораторію. У неї було надто багато справ, і вона не могла дозволити собі марнувати час.

Увійшовши до лабораторії, дівчинка поклала «Уроборос» поруч із Книжкою, яка розмовляє, засунула в шухляду стола сторінки з трактатом і взялася розглядати люстерко, яке подарувала їй Мати Всіх Алхіміків.

Воно було дуже схоже на античні дзеркала, та, на відміну від справжнього, в ньому нічого не відбивалося. Ніна пригадала слова Етереї, обережно поклала люстерко в кишеню і тут помітила, що Книжка, яка розмовляє, трохи зрушилася вбік зі свого звичного місця. Ніколи такого раніше не було.

Ніна хутко піднесла до Книжки долоню із зіркою. Книжка розгорнулася, і з неї пова-

лив їдкий жовтуватий дим. Ніна закашлялася. На рідкій сторінці з'явився напис:

*Не сьогодні й не тепер,
Тут їй не місце.
Швидше прибери звідси
Книжку зі змією.
Поклади її на камінну полицю.
Інакше я не погуватимуся
В безпеці.*

Юна алхімічка відразу виконала прохання Книжки і, переносячи «Уроборос» на камін, запитала:

— Книжко, а коли я зможу прочитати «Уроборос»?

*Невдовзі ти сама про це дізнаєшся
І разом із друзями прочитаєш її.
На вас чекають труднощі.
Та алхімія підкаже тобі
Правильний вихід.*

Випустивши невелику хмарку диму, Книжка згорнулася і повернулася на своє місце. Як завжди, її вказівки були конкретними, точними, і Ніні залишалося тільки чекати.

На циферблаті лабораторії була 18-та година 30 хвилин і 3 секунди, коли Ніна, пере-

конавшись, що люстерко з нею, залишила кімнату. Етерея сказала, щоб дівчинка не розлучалася з ним ні вдень, ні вночі. І, як завжди, вона мала рацію. Невдовзі Ніна повинна була переконатися в цьому.

Полишивши віллу, вона попрямувала до флігеля, щоб поговорити з професором Хосе, але там нікого не було. На столі дівчинка побачила конверт, на якому було написано: «Для Ніни». Вона відкрила його і прочитала:

Флігель вілли «Еспасія», 17.00, 1 січня

Люба Ніно!

Я вирішив сьогодні проникнути в Бібліотеку старовинних рукописів, навіть якщо мені загрожує небезпека бути схопленим АСА і Карконом. Я спробую понищити в давніх книжках з алхімії і знайти підтвердження того, що маркіз небезпечний. Я повинен відшукати потрібні документи якомога швидше.

Цю ніч я проведу в бібліотеці...

До завтра.

ХОСЕ.

Ніна повільно склала записку. Тривога, яка виникла в душі, ще більше посилилася. Вона згадала слова дідуса про долю Хосе, і неприємний холодок пробіг по її спині. Вона повернулася на віллу, але тривога її не полишала.

Цього вечора вона не вечеряла і хотіла тільки одного: заснути якомога швидше. Згорнувшись калачиком під пуховою ковдрою і прогнавши думки про ЛСЛ та Крилатого Лева, дівчинка поринула в сон, стискаючи в руці люстерко. Та уві сні серце її почало гучно битися, а це означало тільки одне — появу привида!

Червоне покривало опустилося перед очима, відтинаючи все, що було за ним, і Ніна опинилася в іншому світі. Вона стояла перед таємничим замком, де вже одного разу побувала, зваблена звуком чарівної скрипки. Легке тремтіння пробігло тілом, дівчинка відчувала, що сили геть полишають її. Вона оглянулася у пошуках ченця, та переконалась, що тут нікого нема, окрім неї: самотньої і переляканої.

Ніна підвела очі й помітила світло у вікнах другої вежі. Звідтіля линули дивні звуки, ніби хтось стукотів у стіну. Дівчинка знала, що рано чи пізно Голос Переконавання з'явиться. Вона перевірила, чи з нею Правдус, біла па-

личка, подарована їй Добрими Магами Ксо-
ракса.

Фальшус вона використала минулого разу для нейтралізації ченця. Ніна була впевнена, що цього разу Голос спробує взяти реванш. Дівчинка пошукала в кишенях, та знайшла в них лише люстерко. Вона забула взяти Правдус! Що тепер робити?! Їй не врятуватися від Голосу!

Величезні, заввишки понад чотири метри, дерев'яні двері, оковані залізом, зі скрипом відчинилися і Ніна, пересиливши себе, увійшла до замку. Вона піднялася гвинтовими сходами, зауваживши, як блищать східці з червоного мармуру, і рушила довгим коридором. Картини і шпалери на стінах були ті самі, що й першого разу, коли вона прийшла сюди. Роздумуючи про це, дівчинка підійшла до сходів із зеленими мармуровими східцями.

Стукіт чувся ближче, і це означало, що двері до другої вежі десь зовсім поряд. Подолавши останню сходинку, дівчинка опинилась у величезній, яскраво освітленій кімнаті, де були розкидані велике кольорове каміння і мармурові блоки. На стінах висіли старовинні інструменти, що нагадували молотки, лопати, пилки, але дивовижної форми. Ніна наблизилася до дверей у вежу,

відчинила їх і увійшла. Тепер вона перебувала у горішній кімнаті, круглій, із великими дерев'яними блоками і високими вікнами з вітражами.

Посередині кімнати дівчинка побачила великий блок із зеленого мармуру, а на столику в кутку — чотири дивних інструменти. Вона підійшла до каменя і провела по ньому рукою. Він був гладенький, холодний і блискучий. Несподівано двоє дивних інструментів, один, схожий на долото, другий — на молоток, злетіли над столиком, підпливли до каменя і почали методично, ніби спрямовані рукою невидимого скульптора, відколювати від нього шматок за шматком.

Ніна спостерігала за цим дійством, намагаючись зрозуміти суть того, що відбувається. Несподівано інструменти припинили роботу, підпливли до неї і повисли перед її обличчям. Дівчинка тремтячими руками взяла їх: бажання продовжити роботу було нездоланним. Ніби керована невидимою силою, Ніна розпочала роботу. З кожним її ударом на камені з'являлися заглибини, складки, закарлючки...

Ніна захопилася. Вона відчула себе справжнім скульптором, умілим майстром, який дістає величезне задоволення від творчості. Її очі блищали: чим більше ударів вона завда-

вала, тим більша радість сповнювала її. Під її руками з'являлася скульптура божественної краси — фігурка танцівниці з в'юнким волоссям і плавними жестами.

— Божественно! Вона чудова! — шепотіла Ніна, наносячи останні штрихи.

— Так, справді, вона чудова, — глухо пролунав за її спиною Голос.

Чернець виник знову несподівано і тепер спостерігав за її роботою. Ніна різко обернулася, впустивши інструмент на підлогу.

— Ох! Знову ти! Я чекала тебе, — сказала вона, намагаючись не виявляти переляку, який стиснув їй горло.

— Я знаю, що ти мене чекала. Адже я той, хто тобі потрібен.

Чернець обійшов скульптуру довкола і погладив її рукою. Ніна хотіла заглянути йому в обличчя, та каптур, як завжди, повністю приховував його.

— Ні, ти мені зовсім не потрібний! — крикнула дівчинка, насторожено стежачи за кожним рухом ченця.

У відповідь почувся регіт, від якого затремтіло скло вітражів.

— Ні, панно, я тобі дуже потрібен. Хіба ти сама не бачиш? Чому, по-твоєму, ти стала вправним скульптором? Без мене, без цього замку, без цих веж тобі б ніколи не вдалося

створити це диво! — Голос звучав переконливо.

Ніні було приємне його захоплення наслідками її праці, та водночас вона відчувала, що в цій приємності приховується й небезпека. Вона не знала, як поводитися. Продовжувати слухати слова ченця означало піддатися спокусі піти за ним у Світ Пітьми... Та вони-бо звучали так солодко...

— Ти кепсько ставишся до мене. Минулого разу скрипка в твоїх руках звучала так чудово, а ти чомусь розізлилася на мене. Зараз усього за кілька хвилин ти створила шедевр... Сподіваюся, що тепер ти довіришся мені, — промовив чернець, наближаючись до неї.

— Я знаю, хто ти! — крикнула дівчинка, різко відскакуючи до стіни. Ти Голос Переконання, і я тобі ніколи не повірю!

— Ти впевнена? — солодким голосом запитав чернець.

— Ще й як упевнена!.. Припини вторгатися в мої сни. Йди геть! Ти — привид!

Либонь, Нініні слова зовсім не зачіпали Голос. Він продовжував говорити, дивлячись у кольорове вікно:

— Я можу виконати будь-яке твоє бажання. Я — те, що тобі необхідне. Чому ти мені не віриш? Можливо, тому, що не розумієш, що справжнє Добро — це я?

Чернець простягнув до Ніни руки:

— Підійди до мене. Краса життя тут.

Не в змозі чинити опір, дівчинка повільно ступила кілька кроків до нього і раптом, згадавши слова Етереї про красу, зупинилася, струснула головою, намагаючись позбавитися від насланя, і оглянула кімнату: вона мала вигляд кільця.

«Кільце, кільце... — подумала Ніна, збираючись із думками. — Краса є Кільце».

Миттю вона вихопила з кишені люстерко і засунула його під каптур ченцеві. Почувся несамовитий лемент, який до смерті налякав дівчинку. Старовинне люстерко умить спалахнуло і в ньому відбилосся чудовисько, схоже на страшного звіра. Чернець кинувся геть, його супроводжували тисячі язиків полум'я, які викидало люстерко.

Ніна ледве утримувала його в руках, розжарена ручка обпікала їх. Дівчинка відкинула люстерко, і воно розлетілося на дрібні скалки, від чого все довкіл спалахнуло вогнем.

Уся вежа палахкотіла. Дим не давав Ніні дихати. Охоплена панікою, вона ніяк не могла знайти вихід і спробувала сховатися від вогню за скульптурою. Але та раптом розкололася навпіл і впала, викликавши навколо ще більше полум'я.

Дівчинка відчула, що ще трохи, і вона загине! Заплющивши очі, Ніна кинулася крізь язика полум'я до стіни, але, спіткнувшись на скалках мармуру і люстерка, вдарилася спиною об вітраж, який з шумом розсипався, і вона полетіла вниз із висоти вежі, залишивши позаду це зачакловане місце.

Дівчинка падала, не відчуваючи свого тіла, у вухах лунав тільки свист вітру. Ніна закричала, кличучи на допомогу, хоча розуміла, що очікувати її нізвідки...

Від цього крику Ніна прокинулась і, важко дихаючи, сіла на ліжку. Піт струменів по її обличчю, волосся, здавалося, стояло дибки.

Відкинувшись на подушки, вона якийсь час лежала нерухомо. У сутінках кімнати не було чути жодного звуку, і дівчинка подумала, що вона померла. Ніна спробувала поворушити ногами, руками, зрештою до неї дійшло, що привида нема, з ним покінчено.

Голос зник раз і назавжди.

Ніна встала, увімкнула світло і пішла до ванни. Наповнивши ванну водою, дівчинка лягла в неї, страхіття другої вежі все ще не відпускало її. Цього вона, напевно, ніколи не забуде.

Коли вранці Ніна спустилася до сніданку, Люба, глянувши на неї, занепокоєно запитала:

— Ніночко, щось сталося? Чому ти така бліда?

Дівчинка мовчки сіла за стіл, і Люба більше нічого не запитувала. Вона добре знала стриманий характер юної алхімічки: та у всьому була схожою на свого дідуса Мишка.

З похмурим обличчям Ніна вийшла з будинку і поспішила до флігеля, щоб дізнатися, чи повернувся професор Хосе, для якого ця ніч теж мала бути не вельми спокійною.

— Привіт, Ніно, дуже радий тебе бачити. — Іспанський учитель сидів у своєму улюбленому кріслі-гойдалці і тримав у руках поживклий згорток.

— Професоре, вам удалося щось відшукати? — Ніна вперше цього ранку усміхнулась: вигляд професора Хосе її цілком задовольнив.

— Я знайшов дуже важливі документи. І дуже жахливі. Я не знаю, що ти затіваєш, моя люба ученице, та оскільки до цього причетні і твої друзі, вважаю за необхідне, щоб і вони дізналися про мої знахідки. Попроси їх прийти. О десятій годині зустрічаємось у Каміній Залі, там ми спокійно про все поговоримо.

Професор задоволено погойдувався в кріслі. Юна алхімічка, відразу зрозуміши, наскільки важливі документи перебувають у руках учителя, згідно кивнула головою і попрямувала до дверей. На порозі вона обернулась і сказала:

— Крилатий Лев ожив. Нам знову загрожує небезпека.

— Я це підозрював! Не лякайся. Побачиш, Зло буде переможене!

Ніна подивилася на нього й зрозуміла, що Хосе знає щось дуже важливе.

Рівно о десятій годині ранку вся група зібралась у Камінній Залі.

— Я знову бачила уві сні Голос, — було перше, що повідомила друзям дівчинка планети Шостого Місяця. — Це було жахливо! Мені здалося, що я померла. Чернець став іще сильнішим.

Блакитні Нініні очі стали майже сірими, а поблідле обличчя перелякало дітей.

— Він заподіяв тобі зло? — занепокоїлася Фйоре.

— Голос і є саме Зло. А він намагався переконати мене, що справжнє Добро перебуває у Світі Пітьми. Боюся, що наступного разу в мене не вистачить сили протистояти йому. Цього разу я перемогла його за допомогою

люстерка, та сила переконання стає дедалі сильнішою, — поспішно пояснила дівчинка.

— Якого люстерка? — не зрозуміла Роксі.

І Ніна розповіла друзям про те, що сталося під час її останнього польоту на Ксоракс і скільки ще доведеться зробити, щоб відшукати Третю і Четверту Таємниці.

— Ти це зробиш. Точніше, ми це зробимо, — перебив її Ческо, намагаючись підбадьорити дівчинку.

— Я на це сподіваюся. Дуже сподіваюся, — дивлячись йому в очі, сказала Ніна. — Та Крилатий Лев — це не жарт. Він залишив колону в новорічну ніч і неодмінно з'явиться сюди, на віллу «Еспасія».

— Лев ніколи сюди не проникне. Я в цьому впевнена. — Роксі дуже не хотілося піддаватися острахові.

— Гарзд, давайте заспокоїмося, зараз приїде професор Хосе і розповість нам про свою знахідку, — сказала Ніна.

Не встигла дівчинка договорити, як до Камінної Зали завітав учитель. Привітавшись із ним, діти приготувалися слухати.

Ческо, притулившись до стіни, почав протирати окуляри замшевою ганчірочкою. Додо і Роксі сіли побіля каміна. Фйоре і Ніна залишилися стояти коло вікна. Хосе став посеред кімнати, відкашлявся й почав:

— Мені пощастило проникнути до Бібліотеки стародавніх рукописів, відкривши тонкою пилочкою клямку маленького віконця, що виходило у внутрішній дворик. Це було непросто, і я боявся, щоб не спрацювала сигналізація. Та все обійшлося. Було темно хоч око виколи, я засвітив ліхтарика і, знаючи розташування приміщень, пройшов через кілька коридорів і піднявся на третій поверх...

Розповідь професора захопила дітей, вони слухали його з відкритими ротами.

— ...Отже, коли я проник до Зали надсекретних документів, де минулого разу я знайшов папери, що відкрили нам таємничу й темну суть особи Лоріса Сибіло Лоредана, я розшукав серед покритих пилом і з'їдених вологою папок кілька книжок і зошитів, у яких розповідалося про сім'ю маркіза. Щоправда, я не знайшов нічого, що б стосувалося Алхімічних карт для ворожіння, але й ті документи, які опинилися в мене в руках, дуже цікаві.

Професор сів на підлогу й розгорнув на килимі пожовклий згорток. Діти скупчилися навколо і з цікавістю почали розглядати старовинний манускрипт, на берегах якого виднівся відбиток закривавленої руки.

Ніна хутко прочитала його і вигукнула:

— Змій! ЛСЛ — змій! Ви розумієте? — Юна алхімічка не могла приховати подиву. Решта теж із подивом прочитали стародавній документ.

Венеція, Окультний рік 1599

*Цілком таємно
ТАЄМНА УТОДА*

*Підписаний нижче
Маркіз Лоріс Сибіло Лоредан після різноманітних
алхімічних магійних експериментів ЗАЯВЛЯЄ,
що веде подвійне життя:*

*Життя людське, в якому є
подобою Людини, і Життя Зміїне,
в котрому є подобою Змія.*

*П'ять інших зміїв будуть його радниками
і охоронцями будинку.*

*Перед лицем Сонму Темної Магії
ВІН КЛЯНЕТЬСЯ ніколи не зраджувати
Цієї КРИВАВОЇ УТОДИ і діяти,
Підкоряючись законам Темної Магії.*

Маркіз ЛОРІС СИБІЛО ЛОРЕДАН.

Додо запхинькав:

— З... з... змій! Я бо... бо... боюсь!

— Роздушимо його, як гадину! — Гніву Роксі не було меж. Вона вимагала негайної дії.

— Цікаво, як він перетворюється на змія, а потім знову стає людиною? — невгавав Ческо.

Хосе, відкашлявшись, сказав:

— Заспокойтеся. Хто він такий, я повинен був здогадатися раніше. В його кабінеті в мерії я бачив картини, на яких були намальовані чоловіки й жінки із зміїними головами.

Таємниця мера-змія була розгадана.

Як і думала Ніна, ЛСЛ був надзвичайно небезпечний. Те, що Каркон і маркіз можуть об'єднати свої зусилля проти дівчинки та її друзів, робило ситуацію надзвичайно серйозною.

— Треба його зупинити! Якогога швидше! — Ніна закрокувала з кутка в куток, намагаючись придумати, що зробити.

— Та для цього треба знати таємницю перетворення мера на змія.

— Зачекайте, є ще один важливий документ, який пояснює, як він переходить з одного стану в інший, — сказав Хосе і прочитав:

Венеція, Окультний рік 1599

**АЛХІМІЧНА ФОРМУЛА
ТРАНСФОРМАЦІЇ**

Перетворення людини на змію – процес хворобливий, але необхідний.

Для цього слугує **КУМУСЕ ПЕРЕТВОРЮВАЛЬНИЙ**.

Його алхімічна формула дуже важка для втілення і потребує дуже рідкісних субстанцій і рідин:

двісті грамів **ПИЛУ СВІТЛЯНОГО**;

вісім літрів **ВИНТАРЬО БЛАКИТНОГО**

і два літри **ВИНТАРЬО ЗЕЛЕНОГО**;

один кілограм **ШАВЛІЇ КАРАЙКОВОЇ**

і жменьку **НАКИПУ ЖОВТОГО**.

Все змішати і кип'ятити у великому казані з білого каменя протягом трьох годин.

Залишити настоюватися, після того з'їсти шість великих терпаків.

Порошок **КУМУСЕ ПЕРЕТВОРЮВАЛЬНОГО** зберігати в ботелці з міді та золота.

Трансформація людини в змію відбувається протягом кількох секунд.

Щоб повернути собі подобу людини, необхідно з'їсти ще шість терпаків **КУМУСЕ**.

Якщо трансформація не відбудеться, то через тридцять днів настане смерть.

Противотрути не існує.

Маркіз Лоріс Субіло Лоредан.

— Кумус Перетворювальний... уперше чую про цей препарат, — сказала Ніна, дивлячись на професора.

— Я також, — відповів учитель, — та сподіваюся, що цей стародавній манускрипт допоможе нам завдати поразки ЛСЛ, — і запропонував: — Вам необхідно знайти і навчитися використовувати названі компоненти, інакше з мером і Карконом не впоратися.

Професор мав рацію.

— Як! Нас че... че... чекають небезпечні до... до... досліди? — Від страху Додо заїкався ще більше.

— Так, звичайно! — безжально наголосила Роксі.

— Ви вже знаєте деякі формули з тих, що вам знадобляться в майбутньому, а я допоможу скомпонувати інші й вивчити властивості їхніх елементів, — спробував підбадьорити дітей професор.

— Дякую, вчителю. Я впевнена, що ваша допомога буде неоціненною, але ж ви знаєте, що я не можу розкрити вам нашу місію. — Кажучи це, Ніна сподівалася, що її слова не образять вчителя.

— Та я і не хочу нічого знати про вашу місію, я тобі вже казав. Те, що я зможу зробити для вас, я зроблю, не вимагаючи нічого взамін. Очевидно одне: ми повинні зупинити ЛСЛ

і зрозуміти, що замислив Крилатий Лев, — промовив він серйозно.

— А що робити з Левом? — запитала Роксі.

— Про Лева поговоримо згодом, — сказала дівчинка планети Шостого Місяця.

Професор зрозумів, що діти хочуть залишитися самі, і, попрощавшись, пішов. Друзі поспішили до лабораторії.

— Дивіться, це «Уроборос», — показала їм Ніна стародавній фоліант. — Прямо з Ксоракса. Мені його дали Біров і Тандіно.

— Уро що? — перепитала Роксі.

— «Уроборос». Бачите, на палітурці — зображення змія, який кусає власний хвіст. Мені здається, що книжка має стосунок до ЛСЛ, бо...

Та Ніну несподівано перервав якийсь шум. Діти притулились одне до одного і від страху заплющили очі.

Книжка, яка розмовляє, піднялася над столом, розкрилась, і з рідкої сторінки несподівано вилетіли чотири мідних трикутники, які полетіли в бік Додо, Роксі, Фйоре і Ческо.

Кожен із них упіймав по трикутнику.

Всі запитально глянули на Ніну, яка ніби закам'яніла.

Книжка сказала:

*Чотири трикутники
Знадобляться для того,
Щоб одержати восьмикутник і квадрат.
Восьмикутник покладіть на «Уроборос».
А квадрат киньте на мою сторінку.
Це ви повинні зробити самі,
Без допомоги Ніни.
Я можу дати лишень одну підказку:
Використайте вогонь і Пил Алмазний.*

Книжка згорнулася і повернулася на своє місце. Додо, Роксі, Фйоре і Ческо завмерли з трикутниками в руках, не зводячи погляду з Ніни, яка стояла нерухомо.

— З чотирьох трикутників треба зробити восьмикутник і квадрат... Та це неможливо! — вигукнула Фйоре.

— Це геометрична задачка, — замріяно мовив Ческо, почухавши потилицю.

— Во... во... восьмикутник і ква... ква... квадрат із цього? — Додо крутив у руках трикутник, намагаючись щось придумати.

— Вогонь. Книжка сказала, що ми повинні використати вогонь. Та як і для чого? — Роксі повернулася до Ніни, яка у відповідь лишень розвела руками:

— Я не можу допомагати вам. Це завдання ви повинні розв'язати самі. Тільки за цієї умо-

ви ми зможемо прочитати те, що написано в «Уроборосі». Я прошу вас, подумайте добре і зробіть все якомога хутчій.

Юна алхімічка сіла на стілець і почала перебирати папери. Їй дуже хотілося допомогти друзям, та це справді було першим алхімічним випробуванням, через яке друзі повинні пройти без її допомоги.

Годинник у лабораторії показував 18-ту годину 39 хвилин і 25 секунд. Ческо глибоко зітхнув і сказав:

— Отже, завдання поставлено: з цих трикутників одержати восьмикутник і квадрат. Нехай кожен із нас як слід поміркує. Зустрінемося через кілька днів, і кожен запропонує своє розв'язання.

Ніна згідно кивнула головою. Решта також.

Два дні діти ламали голови над розв'язанням цього складного завдання, а п'ятого січня вранці всі знову зібралися на віллі в лабораторії.

Ніні нетерпілося дізнатись про результати. Першим заговорив Ческо:

— Мені не вдалося знайти розв'язок, хоча я відчуваю, що він десь поряд. А що у вас?

Фйоре, Роксі й Додо сумно похитали головами. У них теж не було добрих вістей.

— До кінця тижня, кров із носа, ми повинні мати розв'язок, доки не почалося навчання в школі, — розізлився сам на себе і на своїх друзів Ческо.

— Так не піде! — заперечила Ніна. — Ми не можемо втрачати часу. Нині канікули, телефонуйте батькам і попросіть дозволу пожити ці дні на віллі. Тут ви не відволікатиметеся і зможете зосередитись на проблемі.

Діти так і вчинили. Діставши дозвіл батьків, вони відразу приступили до розв'язання алхімічно-геометричного завдання. Чотири трикутники лежали перед ними на лабораторному столі.

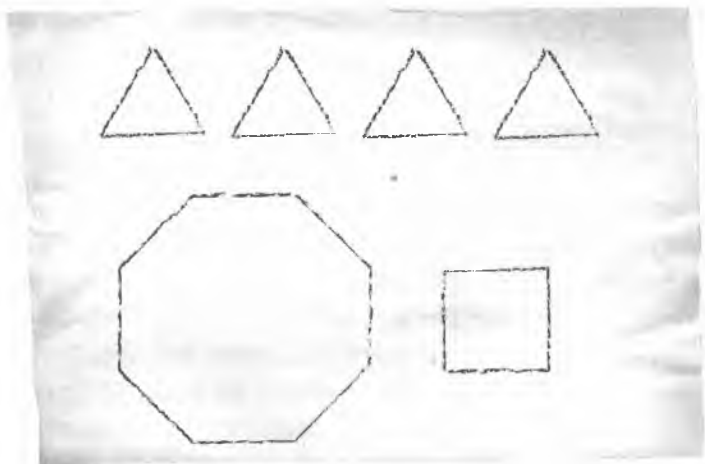
— Давайте поміркуємо, — запропонував Ческо. — Кожен трикутник має три сторони, відповідно в сумі ми маємо дванадцять сторін, тому що, якщо чотири помножити на три, буде дванадцять.

— І що з цього? — запитально втупились у нього Додо і Роксі.

— Щоб одержати восьмикутник, нам треба лишень вісім сторін, — уточнила Фйоре.

— Дванадцять мінус вісім — залишиться чотири, — порахувала Роксі.

— Чо... чо... чотири... стільки, скільки потрібно для ква... ква... квадрата! — засміявся Додо.

Теоретично все було правильно, та як зробити з трикутників потрібні фігури на практиці? Зламати трикутники? А як скріпити окремі їхні сторони в потрібні восьмикутник і квадрат? Що там Книжка казала про вогонь і Пил Алмазний?

Друзі кинулися на пошуки, і невдовзі Фйоре знайшла Пил у срібному посуді, що стояв на полиці серед інших банок і колб.

Усі зібралися побіля тигля з постійно киплячою алхімічною сумішшю-основою із золота і смарагду.

Фйоре обережно зачерпнула Пил Алмазний і висипала його в тигель. Пил миттю перетво-

рився на рідину, і Ческо занурив у неї один за одним чотири мідних трикутники.

На свій подив, діти побачили, як відразу ж трикутники розпалися на дванадцять окремих стрижнів, які плавали на поверхні. Роксі пінцетом почала витягати їх і розкладати на таці, яку тримав Додо.

Після цього Фйоре взяла велику піпетку з гумовою грушою на кінці, занурила її носик у тигель, наповнила сумішшю й передала Ческові. Він, натискуючи на грушу, почав крапати на кінці мідних паличок, із яких Роксі виклала восьмикутник. Алхімічна субстанція виявилась усього-на-всього клеєм.

— Зроблено! Восьмикутник готовий! — заплескала в долоні Ніна.

Роксі пінцетом захопила одержану геометричну фігуру й піднесла її до полум'я каміна. Метал розжарився, а коли вистиг, засяяв, мов відполірований.

Таким самим способом було виготовлено й квадрат. Додо і Фйоре почали стрибати від задоволення, а Ніна заплескала в долоні, повторюючи:

— Молодці! Молодці! Ви зробили це! Нікому не пощастило б зробити це так швидко!

Додо поставив тацю на стіл.

— Досить радіти, давайте закінчувати! — суворо розпорядився Ческо.

Роксі обережно підняла восьмикутник і поклала його на палітурку «Уробороса». По ньому прокотилася хвиля, і, здавалося, зображення змія заворушилося, ніби він був живий.

Потім Роксі взяла квадрат і помістила його на Книжку, яка розмовляє, котра відразу ж відгукнулася:

*Залиште квадрат там, де він лежить,
А самі з'єднайте руки,
Не запитуєте навіщо,
І покладіть їх на книжку зі змією.
Заплющіть очі й уявіть,
Що восьмикутник розгинився в ній.
І тоді «Уроборос» заговорить.*

Ніна з гордістю спостерігала за своїми друзями: вперше вони проводили складний дослід без її допомоги. Справді, молодці! Всі разом і кожен зокрема. Вона подумала, що дідусь Мишко не помилився в них...

Діти зробили все так, як веліла їм Книжка: заплющили очі й поклали руки на книжку з білим змієм. Умить сторони восьмикутника стали прозорими, ніби вони були зі скла.

Книжка заскрипіла, немов була зроблена зі старого дерева. Змій, зображений на обкладинці, випустив із пащі власний хвіст, заво-

рушився і почав збільшуватися. Він виростав просто на очах.

— Ааааааах! — закричали діти, відскакуючи від Книжки.

Ніна міцно стиснула Талдом Люкс, готова знищити цього монстра, який ожив посеред лабораторії.

Змій був білий із золотими очима, вздовж його гладкого тіла до самого хвоста тягнулися чорні смуги.

У змія була велика голова, і коли він розкрив пащу, звідти вислизнув роздвоєний фіолетовий язик. Змій покрутив головою і засичав:

— Я ззззмій Уроборосс. Стародавній і ссссுவорий. Я ссссимвол вічносссті. Ссслухайте мої ссслова. І сссстійте ссспокійно. Мій укуссс сссмертельний.

Додо від жаху сховався під лабораторний стіл, Фйоре схопила довгу палицю, а Роксі — важкі камінні щипці, і тільки Ческо, не відступивши ні на крок, дивився прямо у величезні очі Уробороса, які виблискували золотом.

Ніна, спрямувавши на змія Талдом Люкс, запитала:

— Що тобі тут треба?

— Сссолоної крові. Багато крові. Ссссто років я не пробував крові.

Білий змії рухався, висунувши довгого язика і розгойдуючись з боку в бік, ніби танцюючи.

— Йди геть! Повертайся до книжки! Тут немає крові! — голосно, крикнула юна алхімічка.

— Якщооо ви не дасте мені крові, вассс чекають великі неприємноссті. — І на підтвердження своєї погрози сковзнув до дверей, відрізавши дітям шлях до відступу.

Ніна нагнулася над люком до Акуео Профундіс і спробувала було відкрити його, але Уроборос ударом хвоста відкинув дівчинку до полиць, через що на підлогу впало кілька колб і банок із алхімічними препаратами.

— Тобі потрібна наша кров? Просто зараз? — Голос Ческо був слабкий, та змії почув і відразу ж відповів:

— Так. Мені досстатньо вссього кількааа краплин від кожного з вассс. — Змії сковзнув у бік Ніни, яка стояла завмерши і притиснувши Талдом Люкс до грудей.

Роксі взяла скальпель, який професор Мишко зберігав у скриньці столу, і хоробро штрикнула ним у великий палець правої руки.

— Ось, візьми мою кров і залиш нас у спокої, — промовила вона, намагаючись побороти свій страх.

Уроборос підповз до неї, висунув фіолетового язика і злизнув три краплі крові. Ранка миттю затягнулася.

Діти зі страхом і недовірою втупились у палець подруги.

Ніна підійшла до столу, взяла скальпель і вчинила так само, як і Роксі.

Після неї це саме зробили Ческо і Фйоре.

Тільки Додо не міг набратися хоробрості й вилізти з-під столу, де сидів, зіщулившись у клубок і затуливши голову руками.

Змій підповз до нього.

— Не вистачає лишень твоєї крові. Не сссердь мене, не роби сссобі гірше.

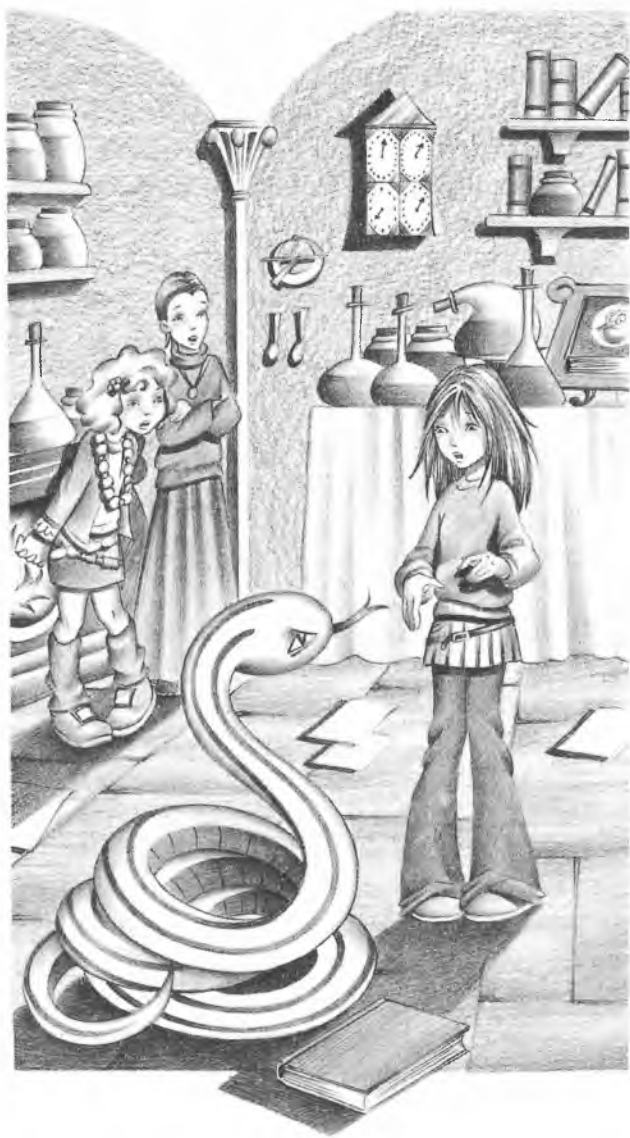
Ческо взяв скальпель і заліз під стіл:

— Давай, Додо, прошу тебе, буде всього лишень маленька ранка. Ти навіть нічого не відчуєш, присягаюся тобі! Поглянь на нас — з нами ж нічого не сталося, давай. Усі тебе просять.

Додо тремтів, мовби під час землетрусу.

Він узяв ніж і, заплющивши очі, штрикнув себе в долоню лівої руки. Заштрик був дуже слабкий, проте достатній, щоб на долоні з'явилися краплі крові.

Та коли Додо відчув, як язик змія доторкнувся до його долоні, він зблід і рухнув на підлогу мов підкошений.

ЛСЛ набирає подобу змія. Уроборос, звичайно, теж небезпечний і не дуже хороший, та ми повинні зробити все, як він сказав, якщо хочемо перемогти ЛСЛ.

Роксі несподівано заявила, що знає, де розташований острів Клементе.

— Це один із островів у нашій лагуні. Він неподалік. Ми можемо дістатися туди на човні. Тільки я не можу взяти того, на якому ми плавали минулого разу: він маленький і відкритий, а зараз холодно й високі хвилі. Я спробую непомітно взяти великого човна в батька, хоча це буде нелегко, — пообіцяла вона друзям.

Ческо обняв Роксі за плечі й з гордістю сказав:

— Я впевнений, що в нас усе вийде. Ти добре кермуєш судном, я вірю, що й цього разу тобі пощастить непомітно дістати човен. Наші батьки переконані, що ми тут, на віллі «Еспасія», їм і на думку не спаде, що ми посеред січня задумали покататися по лагуні.

— Гарзд. Коли все буде готове, я відразу ж вас повідомлю. А зараз піду додому, — втомлено мовила дівчинка. — Треба трохи прийти до тям.

З цими словами Роксі підвелася з підлоги. Ніна з вдячністю потисла їй руку.

— Добре, ми чекатимемо твого сигналу. А зараз вирушаємо по домівках, усім нам треба як слід відпочити.

Цього дня дівчинка планети Шостого Місяця особливо пишалася своїми друзями.

Розділ четвертий

Таємниці острова Клементе

— Украдені! Ви розумієте? Вони вкрали секретні документи, які належали мені. Треба їх убити! Убити їх усіх! Я більше чути про них не можу! — Вигукуючи подібні погрози, мер ЛСЛ у гніві метався по кабінету, а князь Каркон, сидячи в глибокому кріслі, спостерігав за ним.

— Вони проникли в Бібліотеку стародавніх рукописів, і сигналізація чомусь не спрацювала. Ніхто нічого не помітив. Як це їм вдалося? Злодії, справжнісінькі злодії! — Очі ЛСЛ від люті майже вивалилися з орбіт. Він верещав і лаявся так голосно, що, незважаючи на зачинені двері його кабінету, охорона й чиновники мерії все чули.

— Маркізе, заспокойтеся. Вони своє одержать. Я відіслав повідомлення трьом моїм андроїдам, які за першим моїм знаком почнуть діяти. Володимир Брехун уже вивчає план укорінення в ФЕРК, московський науковий центр, де працюють Нініні батьки. — Кажучи це, князь намагався заспокоїти мера, та ЛСЛ ніяк не міг отямитися й, божеволіючи, гасав по кімнаті.

— Мені наплювати на батьків цього бридкого дівчиська! — кричав він. — Мій любий князю, треба діяти негайно! Вони знають, що я маг, що вже кілька віків я користуюся Чорною Магією. Ви уявляєте, що буде, якщо вони розкажуть про все городянам? А вони це неодмінно зроблять. Я ризикую закінчити свої дні в тюрмі. В камері в'язниці Пйомбі сидітиму я, а не ці шмаркачі! — Мер нервувався все більше, і здавалось, ніщо не зможе його заспокоїти. — Я сам написав Звернення супроти магії, де заборонив навіть згадувати про неї. Я заборонив піддавати сумніву той факт, що Крилатий Лев — кам'яна статуя. І що тепер? Тепер я сам у пастці! — ЛСЛ зацьковано поглянув на князя.

— Так, але Крилатий Лев повністю під моїм контролем, — нагадав йому Каркон. — Цей виplodeк пекла навічно пов'язаний зі мною угодою. Побачите, любий мере, він невдовзі стане нам у пригоді. Ми дуже сильні й непереможні, — урочисто завершив князь і, діставши з-під плаща Пандемон Морталіс, додав: — Тепер ми активуємо Алхімічні карти для ворожіння! Використавши Алхімію Пітьми, я підсилив їх Числомагією і Механогеоμεтрією. Шість із них дуже жорстокі, а решту, шість, ті, які, на мій погляд, дуже

добренькі, ми поки що чіпатимемо. Що ви на це скажете?

Ідея Каркона сподобалась ЛСЛ, і він похва-вішав:

— Чудова думка! Та я не можу залишатися тут. Мені загрожує небезпека. Зважаючи на те, що ці негідники можуть відкрити перед венетіанцями мою справжню природу, сьогодні вдень я переберуся до свого таємного сховища, а потім поїду в Перу перевірити, як ідуть справи на золотих копальнях, які ви, дорогий князю, мені люб'язно подарували. Як тільки я переконаюся, що там усе гаразд, я вирушу до Мексики подивитись, як зберігається моє багатство. Безцінні скарби, які, як вам добре відомо, необхідні для підтримки мого життя Людини-Змія. В Мексиці мене всі шанують, і це особливо мене тішить. А поки я подорожуватиму, — вів далі ЛСЛ, — ви вже постарайтеся поквитатися з цими шмаркачами. — В голосі мера звучала така ненависть, що навіть Каркон відчув себе не в своїй тарілці, дивлячись на його зміїний рот.

Нарешті маг підвівся з крісла і, згоджуючись з ЛСЛ, кивнув головою:

— Сховайтесь у своєму лігвищі, я знаю, де вас знайти на випадок чого. А потім спокійно вирушайте до Південної Америки. Покладіться на мене. Як тільки повернуся до пала-

цу, відразу попереджу свого вірного андроїда Тупака на прізвисько Звір, щоб він надав вам допомогу в Перу.

Маркіз подякував йому кивком голови і завершив:

— Чудово! Ніні Де Нобілі кінець! Чому б їй не вирушити услід за улюбленим дідусем Мишком!

План, розроблений Карконом, надихнув мера. Князь добре знав, що цього разу Ніні буде дуже важко дістатися до Третьої Таємниці. А в тому, що вона спробує оволодіти нею, як оволоділа Вічним Вогнем і Повітрям, жоден із них не сумнівався.

Каркон колись викрав Третю Таємницю саме в Мексиці, і він був певен, що Ніна вирушити туди на пошуки магічних слів, знаючи які, можна визволити її. Однак тепер маг був спокійний, бо на землі майя з нею вступить у боротьбу ЛСЛ. Тепер йому непотрібна була копія Ямбіра, магічного медальйона, за допомогою якого можна переміщуватися в часі. Тепер онучка професора Мишка матиме справу з Людиною-Змієм. І якщо раніше Ямбір підказував Ніні, де сховані таємниці, то тепер її долею фактично розпоряджався Каркон. Ніна сама йшла в пастку! І якщо вона навіть зуміє в черговий раз подолати випробування, то їй нізащо не уникнути приготовленої Карконом

смертельної пастки в кімнаті Голосу Переко-
нання.

Все йшло за планом, і Каркон почувався
всесильним. Швидким кроком простуючи до
палацу, він щось войовничо бурмотів собі під
ніс, в основному посилав прокляття на адресу
Ніни та її друзів.

Увійшовши до лабораторії, він одразу ж
зв'язався з Тупаком. Перуанський андроїд
був готовий виконати будь-які накази госпо-
даря, в чому запевнив його, як тільки з'явив-
ся на екрані комп'ютера.

— Як слід вивчи зміст посилки, яку я тобі
надіслав. Там є все, що тобі знадобиться, — на-
брав на клавіатурі Каркон. — Хутчій вивчи
всі документи.

— Все під контролем, учителю. Коли почи-
нати діяти? — надійшла відповідь зловісного
андроїда.

— Прямо зараз! Вирушай на золоті копаль-
ні, куди незабаром прибуде ЛСЛ. Допомагай
йому в усьому! — наказав Каркон.

— ЛСЛ з'явиться сюди? — здивувався
Тупак.

— Так. І не задавай мені більше ніяких
запитань. Тобі добре відомо, що я цього не те-
рплю!

— Звичайно, звичайно, — з'явилася відпо-
відь андроїда.

— Починай діяти. Активований також і Володимир. Сподіваюся, ви мене не розчаруєте. Настав час завдати рішучого й остаточного удару!

— Я готовий, учителю! — запевнив його Тупак. — Що мені треба зробити?

— Треба буде знищити одну маленьку відьмочку-алхімічку. Вона стоїть на шляху до нашої перемоги. Прочитай уважно документи, які знайдеш у посилці. На цьому я закінчую. Вийдеш на зв'язок тільки в разі крайньої потреби. — Маленькі вічка Каркона спалахнули люттю при думці про Ніну, і він вимкнув комп'ютер.

Тепер йому треба було зайнятися Алхімічними картами для ворожіння. Та спочатку він вирішив перевірити, що роблять Барбеса й Алвіз. Близнюки сиділи в Кімнаті Планет і ламали голову над тим, як поліпшити створену ними клейку речовину, яка так підвела їх із мікрофонами на віллі «Еспасія».

— Простежте, щоб ніхто мене не турбував. Я буду у верхній лабораторії. Скажіть Вишіоло, щоб він охороняв вхід до палацу, — наказав маг близнюкам, які закивали головами на знак згоди.

Активація Алхімічних карт була дуже складною процедурою, та Каркон належав до майстерних алхіміків і досконало володів

Алхімією Пітьми, Числомагією та Механогеометрією.

Князь підійшов до секретера з червоного дерева, дістав звідти скриньку й відкрив її, натиснувши на дві ледь помітні панелі на бокових стінках.

Усередині лежало дванадцять тоненьких золотих пластинок, на яких були зображені таємничі фігури, породжені хворобливою уявою ЛСЛ.

Каркон розіклав пластинки в ряд на мармуровій підлозі, взяв у руку Пандемон Морталіс і вистрілив електричними розрядами в шість пластинок. Пластинки розжарилися, легкий фіолетовий димок заклубочився над ними.

— Ну ось, шістка лиходійних Алхімічних карт активована. Вона допоможе мені знищити Ніну та її нікчемних дружків, — засміявся Каркон, подивився на решту шість пластинок, які зображали добрих персонажів, і смачно плюнув на них. — А вас я не оживлю! Вас створили тільки тому, що Зло не може існувати, якщо нема Добра. Та я зруйную цю безглузду алхімічну філософію і зроблю все, щоб повсюди панувало Зло без будь-якого Добра. Ха-ха-ха-ха-ха! — Його сміх громом покотився по лабораторії.

Шість лиходійних фігур матеріалізувалися, зійшовши із золотих пластин, готові

до дії: Злодій Повішений, Трик Божевільний, Гот Жахливий, Лек Баштовий, Сах Зотлілий, Нол Жадібний. Самі лишень імена цих негідників вселяли відразу і страх, та Ніні вони поки що були невідомі. Решта шість золотих пластинок, не торкнутих Пандемоном Морталіс, залишалися холодними і безживними. На них були викарбувані зображення добродійних жінок, які могли б допомогти Ніні протистояти Злу: Беа Мудра, Рама Діяльна, Чіла-тигриця, Сіа Справедлива, Куї Любляча і Вана Котюча.

Карконові й на думку не могло спасти, що в руки юної алхімічки потраплять дванадцять магічних карт і що шість добродійних персонажів насправді були вже давно активовані й підсилені за допомогою Алхімії Світла професором Мишком.

А в цей час у палаці мерії Лоріс Сибіло Лоредан віддавав останні вказівки чиновникам, попередивши їх, що він деякий час буде відсутній і якщо виникнуть якісь проблеми, то слід звертатися до князя Каркона. Після цього він непомітно прошмигнув на особистий катер, на повній швидкості перетнув Великий Канал і через півгодини пристав до берега острова Клементе, маленького клаптика землі, який заріс дикими чагарниками і роївся комахами, через що венеціанці ніколи

не відвідували його. Стояла люта холоднеча, і навіть гілки дерев покритися льодом. ЛСЛ, загорнувшись у довгий плащ, попрямував у глибину острова.

Там, схована від сторонніх очей високими заростями, була старовинна будівля у вигляді куба. Побіля її дверей прогулювалися коти, вовтузилися скорпіони і отруйні павуки. Коти, дуже красиві, всі як один були виведені в лабораторії ЛСЛ. Він виростив цю особливу породу котів для власних потреб. І з задоволенням щодня з'їдав по парі штук. Це була його улюблена страва. Чорні, лагідні, з довгою шерстю і червоно-білими очима, вони здавалися йому просто ходячими сосисками. На голові в кожного кота, поміж вухами, було тавро: біла змія. Єдине, що відрізняло їх від нормальних котів, окрім небувалої відгодованості, — вони не вмели нявкати. По суті, вони були німими. Так захотів лиховісний маркіз.

Перш ніж потрапити до свого потаємного сховку, ЛСЛ схопив першого-ліпшого кота і зжер його за одну мить. Ситий і задоволений, він увійшов до споруди, збудованої багато віків тому з блоків чорного оніксу, рідкісного й дуже твердого каміння.

Довгий, темний і вогкий коридор привів ЛСЛ до восьмикутної зали, в кожній

стіні якої були покриті червоним лаком двері з табличкою. Кожна з них вела в секретну кімнату. ЛСЛ відчинив сьомі двері, на яких була прикріплена табличка «Зміїна бібліотека». Тут зберігалось дуже багато книжок і манускриптів із історії алхімії.

Переконавшись, що все в незмінному порядку, він зачинив двері й перейшов до п'ятої кімнати з табличкою «Зміїна лабораторія». Ця кімната існувала для зберігання хімічних речовин і субстанцій, необхідних для створення найціннішого препарату під назвою «Кумус Перетворювальний». Банки і баночки різноманітних форм, пляшки, колби, посудини і посудинки з наклеєними етикетками, що означали вміст, стояли на своїх місцях. І всі ці предмети були живими. Так, так, живими! Вони могли розмовляти і рухатись, але тільки в стінах лабораторії, межі якої вони не могли полишати.

У кімнаті не було вікон, вона освітлювалася лишень кількома свічками з Воску Яскравого, спеціальної суміші, яку не можна було вичерпати.

Тільки-но мер доторкнувся до банки з написом «Пил Світляний», в якій був найтонший червоний пил, як банка підстрибнула, слідом за нею зрушила з місця невелика баночка

з Накипом Жовтим, прозорою і дуже рідкісною сіллю, а поряд захиталася на коротких ніжках мисочка із яскравими кристалами Солі Морської.

— Вас ніхто не чіпав? — з підозрою запитав маркіз.

— Ніiii! Все гаразд! — закричали посудини, хоча ніяких ротів у них не було.

Тільки бутель з Винтарбо Блакитним не подавав ніяких ознак життя. Він не ворухнувся і не видав жодного звуку.

— У чому річ? — запитав, повертаючись до нього ЛСЛ, і несподівано для себе виявив, що він порожній. У бутлі не було жодної краплі!

— Хто випив Винтарбо Блакитний? — заволав він обурливо.

Почувши жахливий крик, із усіх кутків кімнати вискочили десятки скорпіонів і миттю, оббігши довкола Лоріса Сибіло Лоредана, шмигнули в щілини підлоги.

— Скорпіони! Прокляті кузьки, це ви випили все! Я знаю, що цей напій вам подобається! Негідники, ви мені за це заплатите! — Розгніваний маркіз полишив кімнату, гучно хряснувши дверима.

Він був знетямлений від люті. Кожна з алхімічних субстанцій для приготування Кумусу була дуже складною в процесі виготовлення.

Та він не міг собі дозволити марнувати час. На щастя, трохи готового Кумусу в нього ще залишилося, проте невдовзі цей запас мав вичерпатися.

Ще раз вилаявши скорпіонів, ЛСЛ увійшов до восьмої кімнати — похмурого приміщення із з'їденими вологою і покритими павутиною стінами, з різким запахом ядучої кислоти і солодкавих парфумів. Посередині кімнати стояв масивний трон, оздоблений золотом. Ліворуч від крісла була бочечка з міді та золота, довкола якої, згорнувшись кільцями, лежали п'ять жовтих змій. При появі господаря рептилії звелися на хвості й на знак привітання хитнули головами. Це були Андакуа, Періона, Тінбара, Ганта і Укода, вартові Кумусу Перетворювального, безцінної суміші, яка зберігалася в бочечці.

Невдоволено засичавши й вигинаючись, змії відповзли вбік. ЛСЛ підняв покришку й випив один за одним шість срібних черпаків із Кумусом. Потім він уместився на троні й заплющив очі. Змії не зводили з нього немигтучих очей.

Алхімічний препарат почав діяти. Шкіра ЛСЛ зморщилась і набула фіолетового відтінку, потім поступово стала гладенькою і поміняла колір на смарагдово-зелений. Не розплющуючи очей, ЛСЛ вчепився руками в поручні

трону. Несподівано його шия стала вигинатися й розгойдуватись в усі боки все швидше й швидше. Перетворення завершувалося: тіло мера залишалось людським, а голова... перетворилася на величезну зміїну голову! З широко роззявленою пащею, двома дірками на місці ніздрів і срібним пір'ям замість чуба.

Несамовитий крик потряс кімнату: ЛСЛ увесь вигинався від нестерпного болю. Він розплющив очі. Вони були червоними і палахкотіли, як вогонь. Стуливши пащу, мер покрутив головою, від чого пір'я захиталося. Він повільно підвівся з крісла. Перед зміями-вартівницями постав Пернатий Змій, наймогутніший з усіх зміїв світу, якого пошановували стародавні цивілізації. Він був одягнений у довгу туніку з чорного шовку. Людина-Змій підвів руку, прикрив очі і зник у яскравому промені світла.

Трон спорожнів, п'ятірко змій повернулись на свої попередні місця побіля бочечки з Кумусом Перетворювальним. Таємниця острова Клементе повинна оберігатися надійно, щоб жодна жива душа не змогла проникнути в неї.

Дуже швидко Пернатий Змій завдяки магії просторово-часового переміщення опустився на землю Перу, де його очікував Карконовий

андроїд Тупак. Стратегія, розроблена двома лиховісними магами, почала діяти.

— Хутчій, сідайте хутчій! — Роксі нервувала, кваплячи дітей.

Вечоріло, і знову захурделило. Керувати великим моторним човном у таких умовах було нелегко. Дівчинка взяла штурвал у руки, і тільки-но вся четвірка опинилася на борту, включила мотор.

Переборюючи високі хвилі, човен полетів каналом у бік лагуни. Не збавляючи швидкості, хоробра керманичка вела судно, пильно вдивляючись в обрій, намагаючись відшукати серед обрисів острова потрібну ціль.

Ніна, Ческо, Фйоре і Додо сиділи під тентом, міцно вхопившись руками за борти і ледве втримуючись на місці, коли хвилі жбурляли суденце з боку в бік. Роксі зробила віраж і спрямувала човен на світло двох жовтих ліхтарів, ледве видимих крізь завісу снігу. Снігова завіса ставала дедалі щільнішою, сніг падав великими, ніби тенісні м'ячі, грудками.

Руки в Роксі геть замерзли, хоча вона була в вовняних рукавичках. Ческо висунувся з-під тенту і стурбовано запитав:

— Ще далеко?

— Ні, вже підходимо, — заспокоїла його Роксі. — Бачиш, два ліхтарі попереду, це острів Клементе. Попередь усіх, щоб готувалися зійти на берег.

Одначе причалити до берега виявилось не так легко. Ледве вдалося відшукати, до чого прив'язати човен. Додо роздав усім ліхтаріки. Про всяк випадок.

Острів окутував густий туман. Нічого не було видно. Сніг суцільно покривав землю. Діти заледве плентали ногами, вгрузаючи до колін у глибокому снігу. Тишу порушував сплеск хвиль, що набігали на берег.

— Дивіться, тут сліди! — ледь чутно мовила Фйоре. — Схожі на людські... А поряд маленькі... Тут мешкають якісь звірі.

— Будьте обережніші. Кажуть, що на цьому острові повно отруйних павуків і скорпіонів, — попередила Роксі і спіткнулась об щось м'яке. Вона присвітила ліхтариком і побачила кошеня.

— Гей, та тут коти!

І справді, декілька чорних котів оточили мандрівників.

— Я... я... які гарні! — Додо взяв одного з них на руки.

— Бідолашні, вони помирають від холоду. Вони всі тремтять. Але чомусь не нявка-

ють, — сказала Ніна, погладжуючи іншу тваринку.

Це був дуже великий кіт. Він роззявляв рота, але з нього не долинали жодного звуку. Задерши хвоста, кіт почав лащитися до дівчинки. І тут діти помітили поміж вушок котів тавро: білу змію.

— Бідолашні! Ми повинні відвезти їх звідси! — рішуче сказала Роксі.

Побачивши тавро, діти відразу зрозуміли, що цих котів чекає сумна доля: загинути в лабетах безжалісного ката ЛСЛ. Усі підтримали пропозицію Роксі, окрім Ческо.

— Де ми їх тепер подінемо? — запитав він. — Їх штук із двадцять. Хто візьме додому двадцять котів? Ми прибули сюди не задля цього. Нам треба знайти Кумус Перетворювальний.

— Не хвилюйся. Я відвезу їх до Королівського саду, який поруч із площею Сан-Марко. Там Асоціація захисту тварин спорудила кілька будиночків для бездомних котів і собак. — З цими словами Роксі пересадила одного за одним усіх котів у човен, стрибнула в нього сама і крикнула: — Я хутко повернуся, не загубіться!

Вона завела мотор, і човен зник серед хвиль і туману.

Ступаючи один за одним, четвірка друзів брела в глибину острова. Завдяки ліхтарикам вони бачили одне одного в каламутному, сірому тумані. Хвилин через десять діти опинилися перед старовинною будівлею у вигляді куба із чорного каміння, оточеного високим чагарником.

Було таке враження, що тут давно ніхто не живе. Біля вхідних дверей не було ні замка, ані ручки, але посеред них була дошка, що нагадувала циферблат годинника, тільки замість чисел на ньому були літери. Дві стрілки у вигляді роздвоєного зміїного жала вказували на літери С і Л.

— Це, мабуть, механізм, який відчиняє двері, — зауважила Ніна, торкаючись рукою до дивних стрілок.

— Дивовижний годинник, ніколи не бачив нічого подібного. — Ческо пильно роздивлявся механізм.

Ніна перевела одну стрілку на літеру В, залишивши другу на С.

Ніякого результату. Було чути лишень, як цокотіла зубами Фйоре: пориви крижаного вітру пронизували дітей до кісток. Довго залишатися на такому холоді було небезпечно.

— Треба якомога швидше увійти, інакше пропадемо на морозі, — заледве ворушила губами закоцюбла Фйоре.

Ческо повернув обидві стрілки до літери К. Почулося клацання, але двері не відчинилися.

— Ми на правильному шляху, — прокоментувала Ніна.

Ческо, поміркувавши, перевів стрілки на літеру Л: почулося друге клацання. Він переставив стрілки на літеру С і знову на Л.

Хлопчик розгадав послідовність секретного шифру, що відмикав двері: це були початкові літери імен Каркона та ЛСЛ.

Двері розчинилися, і діти увійшли всередину.

— Яка собача холоднеча! Тут що, не топлять? — заканючила Фйоре.

— Фйоре, замовкни! Ми що, на свято прийшли, чи як? — обурилася Ніна.

Вони пройшли через довгий вогкий коридор і опинились у великій восьмикутній залі.

— Мені це щось нагадує... — почав було Ческо, освітлюючи ліхтариком по колу.

— Восьмикутник Уробороса! Будьте обережні, — попередила Ніна, посвітивши ліхтариком собі під ноги.

— Не хвилюйся, Ніно. Ми вже багато чого навчилися. Ми подолали немало випробувань, подолаємо й це, — запевнила Фйоре, натякаючи цим самим, що вередування позаду.

Тільки Додо продовжував тремтіти від холоду й страху і так, що ледве утримував ліхтарика в руці.

— Д... д... де ми? — натужно прошепотів він.

— У будинку диявола! — похмуро пожартував Ческо.

Освітивши ліхтариком кожні двері, Ніна вчиталась у таблички, що висіли на них. Потім попрямувала до тієї, на якій був напис «Зміїна лабораторія».

— Спробуємо увійти. Тільки не галасуйте, — попрохала дівчинка друзів.

Вона відчинила двері, і в світлі ліхтариків діти побачили на підлозі тисячі чорних скорпіонів із войовничо задертими хвостами.

— Оаах! Тікаймо!.. — закричала Фйоре, та Ческо долонею затулив їй рота.

Додо закам'янів від жаху, в нього не було сили навіть крикнути. Ніна дістала Талдом Люкс і почала стріляти з нього в скорпіонів.

Охоплені полум'ям, вони закружляли по кімнаті, смертельно жалячи один одного. Це була справжня бійня. Здавалося, це не лабораторія, а пекло.

Дивне подзенькування долинуло до вух дітей, які душили ногами напівживих скорпіонів. Ніна і Ческо спрямували світло ліхтари-

ків на стіни та побачили тільки лабораторний посуд у шафах та на полицях.

— Йдіть! Ідіть геть! — Тонесенький голосок линув звідкілясь із довгої полиці. Фйоре пішла на голос і побачила пляшку, на якій було написано «Винтарбо Зелений», що тремтіла, ніби під час землетрусу.

— Дивіться, пляшка, яка розмовляє! — вигукнула Фйоре, відсахнувшись від полиці. Ніна взяла в руки пляшку, котра не припиняла верещати:

— Ідіть! Ідіть! Ідіть звідси!

Та як таке може бути: щоб безживне скло розмовляло? Напевно не обійшлося без якогось чародійства!

— Винтарбо Зелений, тебе ж так звати? — запитала Ніна, чемно тримаючи в руці пляшку.

— Так, — почувалась відповідь.

— А я, Пил Світляний, — відгукнулася банка, що стояла на іншій полиці, — а нижче від мене — баночка з Накипом Жовтим. Він іще маленький, а тому сором'язливий.

Ческо, не вірячи своїм очам, зняв окуляри і протер скло, щоб краще бачити. Додо, притулившись до стіни, ретельно обдивлявся, щоб не пропустити якогось скорпіона. Фйоре завмерла з відкритим ротом.

— Чудово, любі посудини. А ми — четверо дітей, і ми не хочемо завдати вам шкоди, — сказала Ніна.

— Ми ніколи раніше не бачили дітей. Ми знаємо тільки маркіза і п'яťох змів-охоронців, — заявила банка з Пилом.

— Ви знайомі з мером? — Ческо з цікавістю вступився в посудину.

— З мером? Ні, мера ми не знаємо. Ми знаємо маркіза ЛСЛ, нашого творця і господаря. Він використовує нас для створення Кумусу Перетворювального, — пояснив Пил, випускаючи яскраве світло.

— Ну звичайно! Ви ж алхімічні елементи. Без вас ЛСЛ не зможе перевтілюватись у змія! — вигукнула Ніна і, повернувшись до друзів, нагадала, що було написано в секретному документі, знайденому професором Хосе в Бібліотеці старовинних рукописів, де розповідалося про компоненти Кумусу Перетворювального і процес його приготування.

— Здається, тут не вистачає одного елемента, — зауважила Фйоре, пробігши поглядом по полицях.

— Так, Винтарбо Блакитного, — сором'язливо заговорив Накип Жовтий.

— Його випили скорпіони! Через це сьогодні ЛСЛ дуже розгнівався, — уточнила пляшка з Винтарбо Зеленим, яку Ніна знову поставила на полицю.

— Як? Сьогодні?! — здивувався Ческо. — ЛСЛ був тут сьогодні?

— Так, кілька годин тому. А чому ви дивуетесь? Хіба він не сказав вам, що буде тут? — наївно запитала банка з Пилом.

— Сказав. Просто Ческо, напевно, забув. — Ніна намагалася заспокоїти посуд, хоча сама занервувалася, нібито проклятий мер був поряд. А можливо, в цю мить він десь тут і спостерігає за ними.

— Дякую за розмову, — ввічливо сказала Ніна і поквапилася до виходу. — Ми йдемо, в нас іще безліч справ. Чао, говірливий посуд!

Ческо схопив Додо, який притулювся до стіни, і потягнув його за собою з кімнати. Ніна і Фйоре вибігли, взявшись за руки. Серця у друзів билися так гучно, що їх було чути. Думка про те, що ЛСЛ може зробити їх в'язнями острова Клементе, сповнювала дітей жахом.

Коли вони знову опинились у восьмикутній залі, то помітили, що двері до першої кімнати були напіввідчинені. Вони зазирали туди

і побачили тінь величезної постаті, що повільно пересувалася кімнатою.

— Тікаймо! Це ЛСЛ! Він перетворився на змія і зараз нас проковтне! — закричала Фйоре, кидаючись до виходу з зали, але виходу... Виходу не було!

Зала повернулася навколо своєї осі, сховавши коридор, мов його й не було.

— Стійте, не рухайтесь! — рішуче наказала Ніна. — І мовчіть!.. Залишайтеся тут, я увійду до кімнати сама і розберуся з тінню.

Дівчинка планети Шостого Місяця стисла в руці Талдом Люкс і поспішила до дверей. Та перед самим її носом двері несподівано зачинилися і більше не піддавалися, як Ніна не намагалася їх відкрити.

Восьмикутна зала, двері червоного лаку, дивовижний говірливий посуд і ця жахлива тінь...

Діти відчували себе в лабіринті, з якого не було виходу. Ческо хотів було відчинити двері до п'ятої кімнати, де був говірливий посуд, але тепер і вони не піддавалися. Відкрилася лишень восьма кімната, заледве Додо доторкнувся до ручки.

— За... за... заходимо? — Він нерішуче обернувся до друзів. За мить уся четвірка вже була в кімнаті.

Перша думка кожного була: ну й жахливе місце! У напівтемній кімнаті панував неприємний кисло-солодкий запах, від якого перехоплювало дихання. Посередині кімнати стояв трон, оздоблений золотом, а поряд із ним лежала бочечка.

Ніна наблизилася до бочечки, тримаючи перед собою Талдом Люкс. Діти йшли за нею.

Їм здавалося, що з кутка кімнати за ними стежить якась невиразна тінь.

Дивний шиплячий звук привернув Нініну увагу, вона поглянула туди, звідки він долинав. П'ять змій, які скрутилися кільцями навколо бочечки з Кумусом Перетворювальним, підвели голови і загрозливо засичали. Їхні пащі були розкриті, роздвоєні жала мелькали, як блискавки.

— Сторожа! Змії ЛСЛ! — злякано вигукнув Ческо.

— Імена! Треба назвати їхні імена! — згадала Фйоре. Додо схопив Ніну за рукав:

— Я за... за... забув... їх... А ти?

Від жаху хлопчика охопила паніка. Та й Ніна, загіпнотизована поглядом змій-вартівниць, втратила мову.

— Отямся, Ніно! Назви їхні імена! — затормосив дівчинку за плече Ческо.

Дві змії залишили бочечку й поповзли до дітей. Ніна кілька разів вистрілила з Талдома Люкс, та безрезультатно: електричні розряди не завдали шкоди зміям.

Ніна заплющила очі, чоло спітніло, вона гарячково намагалася пригадати ці прокляті імена, які назвав їй Уроборос. Та жах паралізував пам'ять.

Зненацька до кімнати увірвався порив крижаного повітря зі снігом. Змії відповзли і встали на хвості довкола бочечки з Кумусом.

Додо впав на підлогу, Фйоре і Ческо притулилися до стіни, а Ніна обернулася, спрямувавши Талдом Люкс у бік до дверей, готуючись до зустрічі з найжахливішим.

Величезна тінь, глухо рикаючи, повисла поміж підлогою і стелею. Дівчинка стежила за кожним її рухом. Чим більше вона наближалася, тим гостріше пахло диким звіром.

Це не був Пернатий Змій. Це не був і ЛСЛ. До речі, в цей час він уже перебував у Перу. Хто ж був цей монстр?

Ще один стрибок тіні — і Ніна впізнала в ній Крилатого Лева! План Каркона здійснювався пункт за пунктом. Як виявилось, в новорічну ніч кам'яний Лев ожив. Скорис-

тавшись святковою метушнею, він злетів зі своєї колони і приземлився на острові Клементе.

Звір точно розрахував, де він зможе напасти на Ніну та її друзів. Діти опинилися в пастці. Було зрозуміло, що цього разу їм навряд чи пощастить врятуватися...

Лев ошкірився, готуючись стрибнути і вп'ястися могутніми іклами в м'яку людську плоть.

Ніна шукала найкращу позицію: їй треба було стежити за діями Лева й одночасно не випускати з поля зору змій. Вона вирішила, що найкраще стати боком до Лева і до зміїв. Дівчинка підняла вгору Талдом Люкс і крикнула:

— Як тільки-но Лев стрибне в мій бік, усі за двері! Про мене не турбуйтеся!

Кинувши погляд на долоню, вона побачила, що зірка геть почорніла. В очах заблищали сльози, і Ніна звернулася до дідуса з благанням врятувати її, не дати померти.

Вона покликала й Етерею, сподіваючись, що Мати Всіх Алхіміків почує її. Та зрештою дівчинка зрозуміла: якщо хочеш із честю вийти з жорстокого випробування, треба сподіватися лишень на себе.

Лев знову заревів і, відштовхнувшись задніми лапами, стрибнув на Ніну. Дівчинка випустила кілька розрядів із Талдома Люкс, одначе вони лише сковзнули по боку звіра, та все ж змусили Лева відлетіти до стіни. Ческо і Фйоре кинулися до дверей, не помітивши Додо, який лежав ницьма на підлозі.

— Біжи! — крикнула йому Ніна. Та хлопчик не чув її. Він був непритомний.

Трое змії хутко поповзли в його бік, але Ческо і Фйоре виявилися спритнішими. Вони схопили Додо за ноги й перш ніж змії встигли його вжалити, витягли в коридор, зачинивши двері.

Ніна залишилась у кімнаті віч-на-віч із противником. Лев знову стрибнув, проте вона ухилилася, перекотившись по підлозі. Змії кинулися до неї і оточили з усіх боків. Голови рептилій були всього за кілька сантиметрів од дівчинки.

Ніна натиснула на очі Гугі, яскраві спалахи полум'я, що вилетіли з Талдома Люкс, осліпили зміїв, і вони безпорадно захиталися на своїх хвостах.

Ніна тричі перевернулася на підлозі. В цю мить змії, на якийсь час осліпнувши від спалахів, замість того, щоб вп'ястися в дівчин-

ку, накинулися на Крилатого Лева і вжалили його.

Діставши величезну дозу смертельної отрути, приречена тварина на очах почала конати.

— Допоможи мені стати кам'яним... — із останніх сил прошепотів звір, звертаючись до дівчинки. — Звільни мене від закляття Каркона...

Ніна була вражена тим, що він сказав.

— Ти згадав мене? Леве... ти згадав, як я врятувала тебе в морській глибині, вийнявши з твоєї пащі Кам'яний Кубок?

Ніна схилилася над Левом і погладила його по густій гриві.

— Я пам'ятаю тебе, дівчинко! Мене змусили напасти на тебе. Це було закляття, якому я не зміг чинити опору. Ти мені віриш? — Голос помираючого Лева ставав дедалі тихішим.

— Якщо ти знову станеш кам'яним і закляття Каркона втратить силу, як бути з Кам'яним Кубком у твоїй пащі? Тобі добре відомо, що він керує припливами і захищає Венецію від повені.

Старий Лев поворушив кам'яніючими крилами і, зібравши останні сили, прошепотів:

— Зараз я відкрию пащу, а ти спрямуй на Кубок Талдом Люкс і вистріли в нього. Не бійся, я не відчую болю. Кубок здобуде свою

колишню силу, а я звільнюся від чарів лиховісного Каркона, і Венеція буде врятована. Пообіцяй, що допоможеш мені повернутися на мою колону...

Волохаті повіки повільно заплющилися, Лев розтулив пащу, оголивши величезні гострі ікла. Ніна зі сльозами на очах дивилася на конаючого зачарованого звіра. Вона із жалістю погладила Лева, який уже майже не рухався.

— Ти знову станеш кам'яним, і більше ніхто не завдасть тобі шкоди, — запевнила його Ніна. Дівчинка взяла в руки Талдом Люкс і зробила те, що просив її Крилатий Лев.

Потім Ніна приклала вухо до його широких грудей і почула останні удари серця. І ось воно перестало битися...

Відразу шерсть, крила, очі, ікла Лева стали мармуровими. Масивний, тяжкий звір, символ Венеції, повернувся до свого нормального стану.

— Сподіваюся, закляття Каркона втратило свою силу, — прошепотіла Ніна. Вона повернулася до п'ятьох вартівниць, які злісно сичали біля бочечки, і з гнівом вигукнула їхні імена, що несподівано спливли в її пам'яті:

— Андакуа! Періона! Тінбара! Ганта! Укода!

Просто в неї на очах змії вмить розтанули, і біля трону утворилася смердюча біла калюжа.

— Друзі! Заходьте, все закінчилося! — відчинивши двері, покликада Ніна дітей.

— Ти жива! — зраділи вони, заходячи й заглядаючи через її плече.

— Звичайно, а ви сумнівалися? — силувано усміхнулася дівчинка, витираючи спітніле чоло.

Коли Фйоре, Додо і Ческо побачили Лева, який лежав на підлозі, вони не повірили своїм очам.

— Він мертвий? Це ти вбила його? — вигукнула Фйоре, обережно торкаючи звіра за хвіст.

— Він помер від отрути зміїв-вартівниць. Він більше не небезпечний. Я пробіцяла йому допомогти повернутися на історичне місце. Треба попередити мерію, щоб його забрали звідси.

Взявши мобільник, Ніна набрала номер мерії і повідомила, що статуя Крилатого Лева перебуває на острові Клементе. Не давши службовцеві опам'ятатися і щось запитати, вона обірвала зв'язок.

Задоволені щасливим кінцем, діти підняли бочечку з Кумусом і витягли її з кімнати у восьмикутну залу. Двері коридорів якимось дивовижним чином повернулися на свої місця, і друзі змогли без перешкод вийти зі схованки мера.

День схилявся до вечора, і хоча сніг припинився, холод був собачий.

А в цей час Каркон, сидячи в себе в лабораторії, одержав повідомлення, що Ніні та її друзям вдалося відкрити таємницю острова Клементе і вивезти звідтіля котів ЛСЛ. Про це йому доповів Вишіоло, який проходив повз Королівські сади і бачив Роксі, котра передала котів мера до Асоціації захисту тварин.

— Кляті шмаркачі! Ні хвилини спокою від них! Я їм покажу! Вони побачать смерть в обличчя!!! — Каркон оскаженів.

— Господарю, в мене є ідея, — сказав Вишіоло, піднімаючи вгору палець.

— Яка ідея може спасти в твою дурну голову? — обпалив його поглядом Каркон.

— Маркіза ЛСЛ немає в місті, його ситі коти — в Королівських садах, і ми без перешкод зможемо відловити трьох-чотирьох із них, щоб врятувати наших андроїдів.

Мерзенна пропозиція Одноокого викликала диявольську посмішку князя:

— Чудово! Ідея справді прекрасна. Дій. Попередь близнюків, і на ранок притягніть мені чотирьох котів. Я пересаджу їхні серця Ірені, Гастилу і Сабіні, які ось-ось помруть.

Каркон підвівся з крісла: хоч одна хороша новина за цей вечір.

Розділ п'ятий
Знайомство
з Алхімічними
картами для ворожіння

Статуя Лева на острові Клементе? Що за дурниця! — Каркон злісно дивився на радника мерії, який примчав до нього в палац із цією новиною в такий пізній час.

— Інформація цілком достовірна, князю. Тепер треба привезти статую до міста. Від'їжджаючи, мер сказав, щоб із усіх питань звертатися до вас. Я прошу вашого дозволу послати на острів людей. До того ж, те що сталося з Левом, настільки... — Радник не встиг закінчити фразу, як Каркон, із силою грюкнувши кулаком по столу, перебив його.

— Скільком людям відома ця історія? — гаркнув князь.

— Вам, мені та охоронцю в мерії, який прийняв цей дивний дзвінок, — ледь чутно відповів радник.

— Це був жіночий голос? — запитав Каркон.

— Так, мені здається, що... — Радника трясло від страху.

Каркон знову грюкнув кулаком і розпорядився:

— Рівно опівночі вирушайте за статуєю Лева. Як тільки повернетесь, підніміть його на колону. Але так, щоб ніхто не помітив. Інакше довбешку відірву!

— Буде зроблено! На добраніч, князю. — Радник у супроводі Вишіоло позадкував до дверей.

А Каркон, не на жарт занепокоївшись, поквапився до лабораторії. Він хотів переконатися, що повідомлення радника правдиве, а також, чи діє його закляття.

Була майже восьма година вечора, знову повалив густий, лапатий сніг. Перша ж перевірка із застосуванням магії, влаштована Карконом, відразу підтвердила, що Крилатий Лев вийшов із-під його влади й угода між ним і Карконом більше не діє. Знетямлений від гніву Каркон вибіг із лабораторії, гучно грюкнувши дверима. Закутавшись у плащ, він швидкими кроками перетнув площу Сан-Марко, залишаючи великі сліди на білому снігу.

Венеція цього січневого вечора була в полоні Зла. Навіть звук дзвонів, що линув над площею, здавалося, не віщував нічого доброго. Та й лагуна, що поринула в п'ятьму, теж відлякувала підступністю і смертю.

Тим часом на острові Клементе діти готувалися до відплиття. Додо і Ческо з великим зусиллям підтягнули бочечку з Кумусом до берега. Фйоре, напружуючи зір, вдивлялася вдалину. Та ось вона розгледіла човен, що перетинав лагуну на повній швидкості. Ніс його розтинав хвилі, які високо здіймалися з обох бортів.

— Ось вона, дивіться! Це Роксі! — закричала Фйоре, гострим зором розпізнавши ліхтар човна. І через кілька секунд діти вже розповідали Роксі про те, що сталося на острові, і про загибель Крилатого Лева.

— Каркон і ЛСЛ відразу ж зрозуміють, що це справа наших рук. Вони нас уб'ють, я в цьому переконана. — Роксі звеліла негайно завантажуватись у човен і стала біля штурвалу.

Коли Ніна, відв'язавши мотузку, яка утримувала суденце, перестрибнула через борт, Роксі наказала:

— Усім сісти під тент. Тримайтеся, запускаю мотор!

Ставши до штурвалу, дівчинка повела човен у бік Джудекки. Вітер посилювався, хвилі здіймалися все вище. Зворотній шлях здавався ще важчим і небезпечнішим.

Через кілька хвилин погас носовий ліхтар, що дуже засмутило Роксі.

— Я не можу керувати наосліп! Тут безліч мілін, ми ризикуємо сісти на будь-яку з них! — у відчаї вигукнула вона.

Ніна підвелася з-під тенту й підійшла до подруги:

— Тільки цього нам не вистачало. Пливи повільніше.

Додо поглянув на Ческа:

— Та то... то... тоді ми при... при... припливемо дуже пі... пі... пізно...

Ніна повернулася до дітей:

— А що робити? Залишається сподіватися, що Люба не шукатиме нас на вечерю. Коли повернемося на віллу, треба придумати якесь переконливе пояснення. Вона очевидно запитуватиме, де ми були і чому з'явилися так пізно.

Хвилі розхитували човен із борку в бік, іноді небезпечно нахилиючи його. Стомлені й замерзлі діти не могли дочекатися, коли все це закінчиться і вони опиняться вдома, в теплі, в постелі під ковдрами. Однак дорога зайняла ще майже годину.

У цей час сталася ще одна непередбачена подія, яка пізніше обернулася великим випробуванням для всієї п'ятірки і професора Хосе, який нічого не підозрював.

Коли іспанський учитель повернувся до свого флігеля, була дев'ята година вечора.

Побачивши, що садівника нема, він подався на віллу, постукав у двері й тут помітив, що вони напіввідчинені. Професор увійшов.

Кілька разів він покликав Любу. Та ніякої відповіді не було.

— Гей, є хтось удома? — знову крикнув Хосе, підходячи до сходів. І знову він не почув відповіді. На віллі нікого не було.

Хосе пошукав Ніну та її друзів, проте й вони зникли, не залишивши сліду.

— Прокляття! Що тут сталося, поки я був відсутній? — ще більше непокоячись, скрикнув він.

Учитель зайшов до кухні, помітив, що плита з вечерею на ній ще тепла, і подумав, що, очевидно, всі мешканці вілли пішли прогулювати Красунчика та Платона. Почасти Хосе мав рацію: нянька Безе і садівник справді прогулювались у парку, в найдальшому його закутку, тому й не помітили його приходу.

Хосе вийшов за поріг і оглянувся. Густий, лапатий сніг продовжував падати. Парк тьмяно освітлювався ліхтарями. Не було чути жодного звуку. Здавалося, що все навколо завмерло.

Несподівано професор помітив дивну по-стать на мосту, що вів до вілли.

— Гей, ви хто? Ви не зустрічали Ніну чи Любу? — крикнув Хосе.

Висока, тонка постать і далі стояла нерухомо. Професор збіг сходами і, лишень наблизившись до незнайомця, зрозумів, у якій небезпеці він опинився.

— Князь Каркон! Що ви тут робите? — здивувався він, роблячи крок назад.

Не кажучи ні слова, Каркон вийняв з-під плаща Пандемон Морталіс і, здійнявши його, вистрілив і влучив Хосе в ліве плече. Професор, затиснувши рану рукою, кинувся до хвіртки, намагаючись зачинити її і не дати Каркону увійти. Та маг одним стрибком випередив його. Хосе спробував ударити Каркона кулаком, проте той ухилився й одним ударом повалив професора на землю. Поставивши на нього ногу, він націлився Пандемоном у голову Хосе.

— Усе закінчено, професоре! Божевільний! Він уявив, що зможе завадити мені, могутньому магові! Зараз я заспокою тебе раз і назавше! — Лиховісний регіт Каркона рознісся по всьому парку.

Князь вистрілив. Тіло професора так затрясло, що з гілок дерева, яке росло поряд, посипався сніг. Дивна фіолетова пелена огорнула його. Вчитель лежав нерухомо зі скарлученими руками, широко розкривши рота

й очі. Він не помер, та його тіло ніби скам'яніло. Тільки мозок і очі все ще жили і працювали. Проте розмовляти й рухатися професор не міг.

Помітивши, що вхідні двері вілли відчинені, Каркон підхопив бідолашного професора і втягнув усередину. Почувши гучний регіт мага, Красунчик почав гавкати. Та його ніхто не чув: оскільки було дуже холодно, Люба і Карло щільно насунули зимові шапки, затуливши вуха.

Щоправда, Люба помітила дивну поведінку собаки. Вона взяла Красунчика за повідок і, погладжуючи по голові, намагалася заспокоїти, промовляючи:

— Добре, добре, заспокойся. Я знаю, що ти змерз і хочеш додому. Ще хвилин із десять погуляємо і повернемося.

Та й Платон теж поведився не менш дивно: одним стрибком він злетів на гілку високої сосни, скинувши просто Любі на голову цілу кучугуру снігу. Карло засміявся, а Красунчик знову загавкав.

А в цей час за кілька кроків від них розгорталася справжня трагедія. Втягнувши Хосе до холу вілли, Каркон переконався, що в будинку нікого нема. Вілла «Еспасія», алхімічний прихисток професора Мишка, його смертельного ворога, була в повному розпорядженні

князя. Заважав лишень Хосе, і Каркон вирішив позбавитися від нього.

— Тебе чекає жахливий кінець, — повідомив він професорові, дивлячись у його широко відкриті очі. — Ти висітимеш, як ковбаса, і остаточно помреш від задухи! Ти і твої кляті учені перейшли всіляку межу. Викрасти секретні документи ЛСЛ — тільки ви, негідники, спроможні на це!

Каркон крутив головою в пошуках мотузка, та ніде не знаходив його. Підхопивши Хосе, він піднявся сходами і зупинився перед дверима до спальні професора Мишка. Ударом ноги відчинив їх. Вдихнувши носом пахощі фіалок, маг відкрив шафу, заглянувши в усі шухляди, але й там не знайшов нічого підходящого. Тут його погляд зупинився на шторах із червоного оксамиту, що були підв'язані товстими позолоченими шнурами:

— Чудово! Це те, що треба!

Він кинув Хосе на підлогу, а сам рвучко шарпонував за шнур від однієї із штор. Але тут увагу мага привернув маленький коридорчик, що вів до Дзеркальної Кімнати, яку він добре знав, бо не раз змагався в ній із Ніною.

Двері були зачинені і не піддавалися. Щоб потрапити до них, потрібен був ключ у вигляді півмісяця, який був тільки в маленькій алхімічці.

Бажання проникнути до кімнати і сховатися там, щоб дочекатися Ніну і разом покінчити з нею, було таке велике, що Каркон, забувши про професора, стиснув руками Пандемон Морталіс, прицілився в замкову щілину дверей і вистрілив.

Сніп вогню, що з силою вилетів із Пандемона, вдарив у двері, але не зруйнував їх, а відбившись, полетів на князя. Каркон інстинктивно затулив обличчя руками, однак вже було пізно.

Засліплений, залитий кров'ю, він шкереберть покотився по коридору. Не випускаючи з рук Пандемон Морталіс, Каркон притулився спиною до стіни, намагаючись угамувати жахливий біль, що розривав його обличчя. Магу вдалося підвестися й, похитуючись, подолати коридор. З кожним кроком він відчував, що сили полишають його.

Уперше в житті Каркон заплакав. Так, із очей зловісного мага потекли гіркі сльози. Вони, ніби дощ, котилися по його щоках, залишаючи почервонілі опіки. Охоплений стражданням і ненавистю, він заволав нелюдським голосом і, затуливши обличчя плащем, зник у сірій хмарі.

Професор Хосе, який бачив усю цю сцену і мозок якого ще працював, подумав, як було б до речі, якби Люба хутчій повернулася

і хоча б якось допомогла йому. Одначе все цього нещасливого вечора відбувалося навкосо.

До півночі залишалось кілька годин. Невдовзі статуя Крилатого Лева повернеться на своє звичне місце на колоні площі Сан-Марко.

А поки що в іншій частині міста, в лагуні, човен із дітьми, натужно долаючи хвилі, повільно рухався в сутінках у бік Джудекки.

Діти посиніли від холоду. Додо безперестанку чхав. Фйоре кашляла. Ческа лихоманило від холоду й напруги. Ніна не відчувала ні рук, ні ніг, так вони залякли.

— Ми несосвітенні психи, — оцінив пригоду Ческо, поправляючи окуляри.

— Можливо, ти маєш рацію, — відповіла Ніна, цокаючи зубами. — Та нам треба було відшукати таємне сховище ЛСЛ, чи не так?

Фйоре згідно кивнула головою і ще тісніше притулилася до Додо. До вілли «Еспасія» вони дісталися запівніч.

Люба щойно повернулася з прогулянки разом із Красунчиком і Платоном. Їй і на думку не могло спасти, що поверхом вище страждає професор Хосе, який не може рухатися.

Стомлені, голодні й задубілі діти втягли до холу бочечку з Кумусом і відразу ж нашттовхнулися на обурену Любу в нічній сорочці і з бігудями у волоссі.

— Де вас носить? Я вже збиралася телефонувати до ваших батьків! — гнівно закричала вона, розмахуючи руками.

— Нам треба було доправити сюди цю бочку, — спокійно пояснила їй Ніна.

— Бочку? Навіщо вона тут? Що в ній? — трохи заспокоївшись, поцікавилася нянька.

— Любо, це одна з тих речей, про які ти не повинна знати, — відповіла заколисливим голосом Ніна, та це знову викликало в Люби лють.

— Досить із мене всіляких таємниць! Ти ще гірша, ніж твій дідусь! І потім, де це бачено, щоб діти вешталися ночами! — загримала вона, і Додо, гучно чхнувши, ніби підтвердив її правоту.

Умостившись щільніше біля каміна в Помаранчевій Залі, діти насолоджувалися теплом.

Люба, не перестаючи бурчати, приготувала для них гарячий чай і принесла по великому шматку пирога. Пес і кіт недовірливо обнюхували бочечку.

— Треба б відтягти її до лабораторії, — неохоче запропонувала Ніна. Роксі, ледве ворухачи язиком від утоми, пробурмотіла:

— Давайте спочатку поїмо й погріємось, а потім відтягнемо бочку Уроборосу. Та спершу відпочинок. Я ледве тримаюся на ногах. Ніколи раніше мені не доводилося керувати човном у таких умовах: уночі, в снігову бурю і без ліхтаря.

Захоплені їжею і розморені теплом, діти навіть не підозрювали, що кількома годинами раніше в будинку сталася трагедія. Тим паче що Каркон не залишив слідів свого перебування, а тіло професора Хосе було там, куди Люба, зважаючи на давні домовленості з професором Мишком, ніколи не заходила.

Сюди заходити мала право лишень Ніна. Саме їй іспанський учитель і намагався послати подумки сигнал про допомогу, однак зморена втомою дівчинка не сприймала його.

Сидячи перед каміном, друзі упівголоса обговорювали найхвилюючіші моменти своєї подорожі на острів Клементе.

І тут Ніна кинула погляд на свою долоню й побачила, що один із променів зірочки почорнів.

— Дивно, — здивувалася вона. — Що б це мало означати?

Не знаючи, що й думати, вона поділилася тривогою з друзями.

Ческо розвів руками, Додо захитав головою, подружки теж не знали, що сказати. Зрозуміло одне, що існує якась загроза. Та яка? Що все це має стосунок до професора Хосе, нікому й на думку не спало. Так, дідусь пояснив Ніні, що доля Хосе визначена. Чи означало це, що професор повинен був неодмінно померти? І що неможливо врятувати його?

Якби тільки Ніна здогадалася про те, що сталося! Проте вона, звичайно, нічого не підозрювала. І бідолашний учитель і далі страждав, втрачаючи надію на допомогу.

Люба поміряла температуру всім дітям, та оскільки в усіх вона виявилася нормальною, заспокоїлась і пішла спати, попередивши Ніну, що тепер уже не дасть їм спуску і буде з ними суворою.

Залишившись самі, діти підхопили бочечку з Кумусом Перетворювальним і потягли її до лабораторії, де Уроборос із нетерпінням чекав повернення дітей із алхімічним препаратом.

Одначе сили в дітей закінчувались, і вони відклали зустріч із змієм до ранку. Ніч мину-

ла досить спокійно, хоча Ніні й не вдалося до пуття відпочити: їй не полишала думка про потемнілий промінець зірки. Комуś із її друзів загрожувала небезпека.

Дівчинка боялася, що Голос Переконавання знову навідає її сон. Непокоїло й те, що Каркон із мером постараються поквитатися з ними. Неспокійні думки кружляли в її голові, не даючи, з одного боку, заснути, а з другого — пробудитися її інтуїції, в той час як сповите жахливою плівкою тіло професора Хосе лежало всього за кілька метрів від кімнати дівчинки.

Професор, який і пальцем не міг поворухнути, розмірковував, звідки він може очікувати на звільнення, знову і знову подумки посилаючи сигнали Ніні, сподіваючись, що вона допоможе. Та все було марно.

За сніданком дівчинка та її друзі як могли підлещувалися до Люби, намагаючись замолити вчорашній гріх. Подавали їй каву, помили посуд і прибрали всю кухню, пройшлися пилососом по килимах.

Люба лишень підсміювалася над стараннями дітей, та не хотіла здаватись і прощати їм надто швидко.

Рівно об одинадцятій годині ранку вона ви-йшла за покупками і зустріла садівника.

— Дивно, але професор не прийшов ночувати, — поділився з нею новиною Карло. Люба стонула плечима.

— Він же не дитина. Побачиш, до обіду з'явиться.

Та Люба помилилася.

З почервонілими від безсонної ночі очима, п'ятеро друзів вирушили до лабораторії. Вони мали завершити справу, заради якої притягли сюди бочечку з Кумусом.

Діти поставили її на стіл поряд із книжкою «Уроборос», і та відразу ж завібрувала. Восьмикутник на обкладинці книжки засвітився, біла змія почала рухатися так само, як це було першого разу, і підвела голову.

— Добре, що вам вдалося дісстати Кумусс Перетворювальний, — звиваючись, просичав змії і підвів голову до Ніниного обличчя: — Ссстій і не рухайссся. Тільки вони повинні сслухатисся мене.

Дівчинка відступила до стіни й прилаштувалася на стільці, решта дітей запитально дивилися на Уробороса. Їх чекало алхімічне випробування, через яке вони повинні були пройти без допомоги дівчинки планети Шостого Місяця.

— Візьміть бочку і повільно лийте Кумусс на мою ссспину. Не лякайтессся. Я не перевтілюссся на людину, але...

— Що «але»? — запитала Роксі.

— Лийте Кумусс і побачите, що ссстанетьссся! — Білий змій хитнув головою і згорнувся на книжці, заплющив очі і застиг у чеканні.

Ческо і Роксі за допомогою Фйоре та Додо підняли бочечку, нахилили її й вилили вміст на Уробороса, який навіть не ворухнувся. Алхімічна рідина повністю покрила білого змія і книжку, на якій він лежав. Їдкий кислувато-солодкий запах заповнив лабораторію так, що дітям довелося затискати носи.

Ніна з цікавістю спостерігала за тим, що відбувається. Раптом почувся гуркіт, і з дзвінком «чпок!» на столі з'явилися чотири пляшечки дивної форми.

Близько двадцяти сантиметрів заввишки, покриті білою поливою, всі вони були щільно закорковані червоними корками, і на кожній була етикетка з написом ксораксіанською мовою:

К°B°R (M°E°T°K°O°Q°A

— Кров Смертоносна! — вголос прочитав Ческо і злякано подивився на друзів.

— Дуже небезпечна рідина, — попередила друзів Ніна.

— Це ми знаємо, — поспішила заспокоїти її Роксі. — Я добре пам'ятаю пояснення, яке було в Чорному зшиткові твого дідуса.

— Вона викликає уявну смерть, проте треба випити лише кілька крапель, інакше... — У дівчинки перехопило подих від хвилювання.

— Ти що, боїшся за нас? Що ми померемо посправжньому? — запитала Роксі.

— Так, боюся, — зізналася Ніна.

— Ми по... по... померемо? — Додо не хотів навіть торкатися до пляшки.

Ческо розхрабрився і взяв одну пляшечку, а решту роздав друзям.

— А мені? Чому тільки вам чотирьом? — захвилювалася Ніна і звернулася до Книжки, яка розмовляє:

— Книжко, хіба Додо, Роксі, Фйоре і Ческо повинні самі скуштувати Кров Смертоносну?

Книжка розгорнулася, і рідка сторінка засвітилася зеленим світлом:

*У подорожі, яка на вас очікує,
Знадобиться Кров Смертоносна.
Але тільки чотирьом твоїм друзям*

*Треба буде випити її,
Щоб урятуватися від жорстокого тирана.
Етерей жде з нетерпінням Претю Таємницю,
Тому ви більше не можете
Відкладати від їзду.*

— Тобто ми повинні вирушати просто зараз? — здивувалася Ніна.

*Якщо повернетеся живими,
Вас чекає жахливе повідомлення.
Порятунок одного з друзів
Залежить від вашої хоробрості.*

— Чий порятунок? Кого з друзів? — напружилася дівчинка.

*Я можу сказати тільки одне:
Це його доля, якої не уникнути.*

Дівчинка планети Шостого Місяця різко перебила Книжку:

— Доля? Яка доля? Книжко, поясни трохи краще.

*Мені відоме майбутнє,
Та я не можу відкрити його тобі.
Ти вже алхімік, який відбувся,
І повинна вміти зустрігати знегоди,*

*Навіть найнебезпечніші.
Поки що ти нічого не зможеш удіяти
Для порятунку твого друга.*

— Нічого не зможу? Та хто цей друг? Скажи мені про це! — у відчаї скрикнула дівчинка і безпомічно поглянула на своїх друзів.

Не звертаючи уваги на її слова, Книжка продовжувала говорити:

*Я зараз замружся
І дістань із кишені
Колоду Алхімічних карт.*

Скидалося, що, переводячи мову на магичні карти, Книжка рішуче відмовлялася повідомляти про таємничого друга більше від того, що вона вже сказала.

— Нарешті я зможу дізнатися про те, що означають ці дванадцять карт, які надіслав мені дідусь Мишко, і зрозумію, що ще придумав ЛСЛ! — зраділа Ніна і, не оглядаючись на друзів, які стояли позаду неї, вийняла з кишені колоду карт, перетягнуту резинкою, зісмикнула її і поклала карти на лабораторний стіл.

— Книжко, скажи, що це за карти? І як ними користуватися? — запитала дівчинка, тремтячи від нетерпіння.

*Не задаюги зайвих запитань,
Поклади карти
На рідку сторінку.
А потім підніми долоні вгору
І підстрибни.*

Ніна виконала вказівку, і Книжка зробила те, чого ніколи раніше не робила: вона закрилася, піднялася над столом і почала обертатися з наростаючою швидкістю, утворюючи потужний світляний зеленкуватий вихор.

Після цього Книжка повільно опустилася на своє місце, знову розкрилась, і з неї одна за одною вилетіли магичні карти. Збільшуючись просто на очах, вони прилипли до стіни лабораторії, утворивши величезне віяло.

Це були велетенські карти, кожна завдовжки більше метра і завширшки сантиметрів із сорок, і всього їх було дванадцять!

Перша карта полетіла прямо до Ніни, і дівчинка блискавично прочитала написане на ній.

Це було пояснення до лиходійних Алхімічних карт чоловічого роду, зроблене рукою Лоріса Сибіло Лоредана за допомогою Чорної Магії, розробленої князем Карконом. Пояснення ж до добродійних карт жіночого роду були написані дідусем Мишком.

Рідка сторінка Книжки знову засвітилась і з'явилися слова:

*Уважно прочитай текст
На кожній карті.
Це дуже важливий алхімічний урок,
З персонами, яких
Ти побачиш на картах,
Тобі доведеться ще зустрітися.
Уважно вивчи карту за картою,
Якщо хочеш звільнити Шостий Місяць.
Зло і Добро пов'язані між собою
Невидимим ланцюгом.
Зруйнуй Тітьму,
Яка живиться Невіглаством!
Думай про Добро,
Яке прагне Знань!
Це тяжко зрозуміти,
Та ти зрозумієш.
Трохи пізніше.
А зараз готуйся діяти.*

— Що я повинна робити? — запитала Ніна, поклавши руку із зіркою на рідку сторінку.

Замість відповіді на сторінці з'явився лист від дідуся Мишка:

Коорако — Мірабіліс Фантазіо — Зала
Великих Консильюнів.

Моя люба Ніночко,
вийшов у голос шість імен: Трик Божевіль-
ний, Тот Жахливий, Лек Баштовий, Злодій
Повішений, Сах Зотлілий, Чол Жадібний.
Це лиходійні Алхімічні карти чоловічого
роду. Уважно вивчи кожну фізіономію, яка
зображена на карті, і прочитай, у чому їхня
алхімічна сила. Не бійся їх.

Потім вийшов решту шість імен: Беа
Мудра, Рата Діяльна, Кді Любляга,
Чіла-тигриця, Вана Котюга, Сіа Справед-
лива. Це добродійні Алхімічні карти жіночо-
го роду, вони протистоять першим шести.
Мені пощастило активувати їх, використа-
вши Алхімію Світла.

Прочитай усе, що написано на картах.
Вивчи прочитане напам'ять і запам'ятай
астральні втілення кожного персонажа.

Після цього складі карти і постійно носи
їх із собою. Щоб перемогти лиходійного персо-
нажа, необхідно вийняти з колоди його добро-
дійного антипода. Запам'ятай: кожна карта
має свого супротивника.

1004104

DID MIUSKO

Did Мишко

— Присягаюсь усім шоколадом світу, що мені ніколи в цьому не розібратися! — стурбовано пробурмотіла Ніна.

Набравши якомога більше повітря в легені, вона промовила вголос перші шість імен. Кожна лиходійна карта, відгукуючись на своє ім'я, підлітала до неї і зменшувалась у розмірах. Дівчинка обережно брала карти в руки і розглядала їх. Зображені на них персонажі були жахливі.

Один являв собою покруч людини зі звіром, другий був одягнений у дивовижні строї, третій скидався на вежу. Фігури були нерухомі, але кожна лякала.

Нініні друзі завмерли і, затамувавши дух, розглядали фізіономії, які відштовхували. Дівчинка назвала імена добродійних карт. Вони, ніби пушинки, спланерували їй до рук, і Ніна усміхнулася.

Персонажі, зображені на них, були вродливі й випромінювали доброту, в якій відчувалися спокій, впевненість і сила. Та й ці фігури були дивні! Одна мала форму колеса, а друга — вигляд тигриці.

— Вони чудові! Мені не терпиться побачити їх у дії! — захоплено вигукнула дівчинка, дивлячись на них.

Коли всі карти опинились у неї в руках, Ніна зібрала їх у колоду, перетягнула ре-

зинкою і поклала на лабораторний стіл, розмірковуючи, коли і як вона ними скористається.

— Отже, якщо я правильно зрозуміла, — обернулась вона до друзів, — коли я зустрінуся із лиходійним персонажем Алхімічних карт, я повинна витягнути відповідну йому добродійну карту. Наприклад, якщо ним виявиться Трик Божевільний, я повинна дістати його антипод із добродійних, а це Беа Мудра — дуже розумна черниця.

— А якщо ти дістанеш не ту карту, що станеться? — запитав Ческо.

— Я не знаю, — розгубилася дівчинка.

— Ну гаразд, ти поки що мудруй із картами, а ми підемо готуватися до подорожі. Я впевнена, що вона буде непростюю, — зауважила Роксі. — Та якщо це справді буде потрібно, ми вип'ємо Кров Смертоносноу. І в нас усе вийде, я не сумніваюся, — підбадьорила вона подругу.

— Я також, — шморгнула носом Фйоре.

— А ви не об... об... образитесь, якщо я не пі... пі... піду з вами? — запитав відомий сміливець Додо і чхнув.

— Ви що, вирішили йти без мене? А мене залишити тут саму? — обурилася Ніна. — Щоправда, ви вже майже справжні алхіміки... але ж ми уклали угоду, невже ви забули?

— Не хвилюйся, ми пам'ятаємо угоду про нашу дружбу. — Ческо підійшов до дівчинки і показав їй рубін.

— Ми й не думали залишати тебе саму, — запевнила її Фйоре.

Розділ шостий
Пляшечки
з уявною смертю

На годиннику була 11-та година 50 хвилин і 7 секунд. Ніна сіла на стілець і поглянула на Ямбір, медальйон із Ксоракса, який мав знову перенести її та друзів у невідомість. Після острова Пасхи і Єгипту їх очікувала ще одна незнайома земля...

Дівчинку планети Шостого Місяця не полишала тривога: промінець зірки на долоньці залишався чорним, а Книжка, яка розмовляє, так і не сказала нічого певного про те, кого з друзів треба рятувати.

Про кого ж могла бути мова? Ніна напружено думала. «Неможливо, щоб щось сталося з кимось із нас! Уроборос залишив нам чотири пляшечки з Кров'ю Смертоносною, яка викликає уявну смерть. А раптом хтось і справді помре?» Голова розколювалась від думок, що обсіли її, а відповіді так і не було. До того ж, ця подорож могла приховувати в собі що завгодно.

Фйоре поглянула на товаришів по подорожі і підбила підсумок:

— Здається, ми готові. Ми можемо навіть пробратися крізь дикі чагарники, оскільки всі в джинсах.

Ніна підвелася зі стільця і, стиснувши Ямбір, звернулася до друзів:

— Будемо мужніми. Страх не повинен заважати нам. Тримайте міцніше свої пляшечки. Вам відомо, як використовувати їхній вміст.

Усі кивнули і пішли за дівчинкою до підводної лабораторії, де побачили Макса, який зосереджено щось писав на аркуші паперу. Листа? Але кому?

Допитлива Роксі зазирнула йому через плече, однак Макс швидко перевернув сторінку другим боком.

— Ніхто не повинен читати цього! — промовив він докірливо. Та, побачивши підозрілий Нінин погляд, спробував виправдатися.

— Це лист до тітки Андоги, — прошепотів він їй на вухо. — Обіцяй мені, що відішлеш його в Мадгид.

Дівчинка підморгнула закоханому андроїду, від чого він зашарівся.

— Обіцяю, — вона погладила Макса по блискучій голові. — Я відішлю його завтра, а зараз допоможи нам вирушити в подорож. Нам треба використати Ямбір.

— Ну звичайно, допоможу! — вигукнув андроїд і його вуха-дзвіночки весело зателенькали.

Коли Ніна наблизилася до книжки «Дороги світу», що лежала на лабораторному столі, яка повинна була вказати мету майбутньої експедиції, велетенський екран на стіні завітвся і на ньому з'явилася Етерея, велика Мати Всіх Алхіміків. Усі завмерли, не зводячи очей із світляного зображення чарівної постаті.

Телепатичний зв'язок почався:

*Вітаю тебе, Ніно 5523312,
Тебе чекає сонячна, але підступна земля.
Не забудь узяти з собою Алхімічні карти
І свій трактат про андроїдів Каркона.
Перевір, чи з тобою Червона трубочка.
Спокійно обмірковуй кожен свій крок
Перш ніж щось зробити.
Ця подорож буде для вас нелегкою.
Використовуй можливості Талдома Люкс
І довіряй своїй інтуїції.
Всели впевненість у своїх друзів,
Яким доведеться випити
Кров Смертоносну,
Котра викликає уявну смерть.
Для них це буде ще одним
Алхімічним випробуванням,*

*Яке вони повинні пройти.
А тепер уперед.
Ямбір покаже вам шлях,
Чекаю новин.*

Ніна ледве встигла відкрити рота, щоб задати Етереї запитання, як екран погас.

— Друзі, я знаю, що наша подорож буде не легкою, — звернулася вона до дітей.

— Етерея теж упе... упе... упевнена, що нас че... че... чекають не... не... небезпеки. — Додо заїкався більше, ніж завжди.

— Це нам не вперше. Якщо будемо триматися разом, у нас усе вийде, — перервала сумніви Додо дівчинка планети Шостого Місяця.

Ніна перевірила вміст численних кишень комбінезона, переконалася, що Талдом Люкс, Алхімічні карти та Червона трубочка, яка з'явилася під час вивчення будови андроїда Тупака, лежать на місці, поклала Ямбір на обкладинку «Доріг світу» і сконцентрувалася.

Макс поставив поряд із книжкою миску з пелюстками квітів мислію, пляшку з Чинабро, рідиною номер вісім, яка допомагає Ямбіру прискорювати переміщення в минуле. Всі вже знали, як цим користуватися. Після того, як кожен пожував квіти мислію і випив по вісім ковтків алхімічної рідини, ноги дітей

відірвалися від підлоги. Ямбір засяяв, а сторінки «Доріг світу» швидко замелькали. Три з них відділилися від книжки й полетіли до рук Ніни. Глянувши на них, вона крикнула:

— Мексика! Ми вирушаємо на землю майя! Це буде чудовооо!

Голос дівчинки рознісся по всій лабораторії. Макс на прощання помахав рукою дітям, навколо яких уже зімкнулося червоне коло світла, що перетворилося на різнобарвний вихор, котрий поніс їх у тунель, де не було ні часу, ні простору.

Друзі злетіли в блакитне небо. Почувся спів Гугі: фантастична птаха Шостого Місяця радісно заплескала чотирма золотими крилами. За мить діти вже сиділи на її широкій спині, і свіжий вітерець голубив їхні зашарілі обличчя.

Ніна підняла вгору Талдом Люкс і вигукнула:

— Уперед, Гугі! Третя Таємниця буде нашою!

Гугі зробила крутий віраж, пронизала білочервону хмару, і прямо під собою діти побачили величезний водяний простір — Атлантичний океан. Подорож до невідомої сонячної землі почалася. Та з кожною миттю зірка на Ніниній долоні ставала все темнішою й темнішою, доки зовсім не почорніла.

Зло було зовсім поруч.

У цей час у палаці Каркона творився справжній безлад. У Кімнаті Катувань Алвіз і Барбеса знущалися над бідолашними котами з острова Клементе, яких вони виловили в Королівських садах.

— Обережніше! Клятий горбаню, ти робиш мені боляче! — заволав Каркон, до обпеченого обличчя якого Одноокий прикладав листя Трави Медичної, щоб угамувати біль.

Ніч була для мага дуже неспокійною. Хоча напад на професора Хосе й виявився успішним, проте Каркону теж дісталось. Опіки, викликані полум'ям Пандемона Морталіс разом із кислотними слізьми, понівечили його фізіономію. Незважаючи на вжиті заходи, він із почервонілими шрамами мав вигляд іще жахливіший, ніж раніше.

— Хазяїне, потерпіть трішки, побачите, що все швидко заживе, — примовляв Одноокий, намагаючись заспокоїти Каркона.

— До біса! Я не можу дозволити собі сидіти тут стільки часу. Необхідно якомога швидше пересадити андроїдам котячі серця. А то вони ось-ось спустять дух. — Каркон нервово зірвав із обличчя лікувальне листя, відкинув його і схопився з місця із закривавленим обличчям. — І так заживе як на собаці. Почнемо пересадку сердець!

Він обернувся до близнюків, які дражнили котів, що сиділи в клітці: ті намагалися кігтями подряпати своїх катів.

Уже через кілька хвилин котячі серця одне за одним перемістилися в грудні клітки Ірени, Гастила і Сабіни, які були вже майже при смерті. Жоден електричний ланцюг не функціонував, а мікрочіпи ні на що не годилися.

— Сподіваюся, вони оживуть, інакше я накажу викинути на смітник цих нікчемних андроїдів! Тим паче, що я давно думаю створити інших, сильніших і живучіших, — безжально мовив Каркон і залишив кімнату, налякавши близнюків і Вишіоло.

Алвіз і Барбеса схилилися над трьома розпластаними андроїдами.

— Вони ще не відійшли від наркозу. Будемо сподіватися, що серця цих проклятих котів приживуться, — сказав Алвіз сестрі.

Каркон піднімався східцями, сиплячи прокльони на всі боки. Його тінь танцювала на вогких, укритих пліснявою стінах. Опинившись у своїй кімнаті, він не зміг стримати нападу гніву, і дикий крик потряс увесь палац, змусивши дрижати колони.

Маг виявив, що Ніна та її друзі знову вирушили в минуле: копія Ямбіра, що лежала на столі, яскраво світилася, а це означало, що

капосне дівчисько от-от ступить на мексиканську землю, де був схований ключ до Третьої Таємниці. Цього разу Каркон не міг вирушити за нею: він почувався знесиленим, жахливі рани на обличчі не давали змоги включитися в нову сутичку, до того ж, треба було контролювати ситуацію на острові Клементе. Ніби ураган, він увірвався до лабораторії й увімкнув комп'ютер, щоб зв'язатися з Тупаком.

Його лиховісний андроїд разом із Пернатим Змієм перебували на золотій копальні Мачу-Пікчу, стародавньому місті Перу. Саме цю золотоносну шахту Каркон свого часу подарував підступному маркізу ЛСЛ в обмін на його згоду стати мером Венеції.

Тепер ніхто б не упізнав у жахливому Пернатому Змії мера Венеції. Він мав дикий вигляд; однак Тупака це зовсім не бентежило. Змії бродив поміж купами самородків, відбираючи в мішок найбільші, тоді як андроїд розглядав речі, які надіслав йому Каркон: книжку з картою Мексики, підсилювач голосу — Какофон і Великий Слем — гостру магичну сокиру.

Тільки-но до Тупака дійшов сигнал виклику, він миттю включив свій мозок.

«Наказую терміново вирушити до Мексики. Поясни маркізу, що Ніна та її дружки вже там. Поспішайте!» — Антени андроїда прий-

няли слова князя, які Тупак відразу ж передав маркізові.

На жахливій морді Пернатого Змія з'явилася посмішка: настав час розквитатися за все з онучкою професора Мишка.

Пернатий Змій жбурнув на землю мішок із золотими самородками, витягнув шию і широко роззявив пащу, в якій затанцював роздвоєний фіолетовий язик:

— Цього разу їм не втекти! Я наймогутніший змії на світі, і цим негідникам не вдасться перемогти мене. Вони проникли в моє царство, на землю майя, де все в моїх руках! — просичав ЛСЛ.

Тупак злісно стиснув щелепи, примружився, провів рукою по довгому чорному волоссю і набрав на клавіатурі мікрокомп'ютера, вживленого в тіло, відповідь Каркону:

«Буде виконано, мій пане. Вирушаємо негайно».

«Вивчи карту і візьми інструменти, які я тобі надіслав. Не підведи мене. Пам'ятай, що Какофон підсилить твій голос до такої міри, що від нього руйнуватиметься навіть каміння, а Великий Слем вражає будь-яку ціль. Алхімічні карти активовані, ЛСЛ покаже їх тобі в роботі».

Давши інструкції, Каркон вимкнув зв'язок.

Чорний Маг не хотів, щоб Людина-Змій довідався про проблеми, які виникли після його від'їзду, а також про те, що діти розкрили таємницю його сховища на острові Клементе. Ця інформація була йому поки що ні до чого.

Андроїд набрав у груди повітря і напружив м'язи рук і ніг. Його смаглява шкіра покрилася потом, і він став схожий на справжнього індійця. Він натиснув кнопки, вмонтовані в груди, і привів у рух сфери й піраміди, щоб почати переміщення до Мексики. Навколо Ту-пака і Пернатого Змія виникло потужне магнітне поле, яке за частку секунди перенесло їх до чудової сонячної країни.

Тим часом Ніна та її друзі розглядали місцевість, де вони приземлилися. Височенні дерева з велетенським листям, галявини пахучих яскравих квітів, а за ними — безмежна рівнина, покрита смарагдовою травою. Ще далі виднівся берег океану, покритий найбільшим і найдрібнішим піском, і над усім цим — безхмарне бірюзове небо.

— Казкове місце, — озвалася Фйоре, оглядаючи довколишній пейзаж.

Гугі склала золотисті крила і задрімала в затінку величезного дерева, з-під товстого і вузлуватого коріння якого било джерело,

широким струмком вливаючись у невелике озерце.

— Дивіться, там великий валун. Мені здається, що на ньому щось написано, — зауважила Роксі й побігла в глибину чагарників.

Вона мала рацію. На гладенькому боці валуна виднілася стрілка, яка вказувала праворуч, а трохи вище вицвілою фарбою були виведені два рядки. Перший складався з якихось значків у квадратних рамцях. Всезнайка Фйоре пояснила дітям смисл:

— Це гліфи, тобто піктограми, які замінюють слова. Щось на зразок єгипетських ієрогліфів, але набагато складніші для прочитання.

Ческо з цікавістю вдивлявся в піктограми, а Додо змахнув рукавом пил із другого рядка, і всі побачили добре знайомі літери ксо-раксіанського алфавіту. Прочитати їх було легко:

КІКЕК-ІЦА

— Кікен-Іца? Вперше чую. Щоб це означало? — почухала ніс Фйоре.

— Невже вперше? Вчитися треба краще! — уїдливо сказав Ческо.

Ніні також нічого не спадало на думку. Такі слова їй раніше не траплялися, навіть у Чорному зошиті дідуся Мишка. Вона виїняла з кишені сторінки з «Доріг світу» й побачила на одній з них план із трьома будівлями в центрі і написом між ними «Кікен-Іца».

— Це, напевно, назва міста майя. На нього вказує стрілка. Нам туди, — сказала Ніна, показуючи план друзям і першою попрямувала до будівель. Решта поспішили за нею.

Через кілька хвилин вони вже були в стародавньому безлюдному місті. Високі будівлі, оздоблені скульптурами і барельєфами дивних божеств, нагадували культові споруди. Ближче до лісових чагарників здіймалася велетенська конструкція — кругла будівля з величезною банею із зеленого нефриту.

Ніна знову зазирнула у сторінки, які тримала в руці:

— Це, мабуть, обсерваторія, звідки майя спостерігали за зірками і планетами. Вона називається Каракол. До неї можна потрапити через четверо дверей. Та на плані позначені тільки підземні тунелі, які з'єднують її з двома іншими будівлями. Цікаво.

Ческо й Додо рушили в бік другої споруди — велетенської піраміди.

Вона не була схожа на єгипетську. До її плоскої вершини з чотирьох боків вели довгі сходи, по 365 сходинок із кожного боку.

Вершина теж відрізнялася від єгипетської. Замість загостреної верхівки була рівна площина, якою слугувала товстелезна кам'яна плита, що нагадувала жертвний вівтар.

— Ніно, поглянь, куди нам далі? Чи нема в записках натяку, де схований ключ до Третьої Таємниці? Місто дуже велике! — крикнув Ческо.

До нього бігли Роксі і Фйоре, показуючи рукою в бік споруди, розташованої трохи далі.

— Дивіться, там барельєфи, що зображають людей, обперезаних пасками, з дивною зброєю в руках! — кричали вони.

Діти з подивом почали розглядати таємничу будівлю зі скульптурами і фресками ягуарів та орлів. Вони обійшли її в пошуках входу і наштоткнулися на сирій камінь, на якому були викарбувані написи: один мовою майя, а другий по-ксораксіанському:

— Ти... ти... тисячі во... во... воїнів? — повторив Додо, миттю переказавши написане.

— Так, храм Тисячі воїнів. Я десь читала про нього, — підтвердила Фйоре, не відводячи погляду від барельєфів і каміння.

Ніна, залишившись сама, вивчала далі сторінку з картою міста, намагаючись відшукати правильний маршрут. На карті був план велетенської піраміди, тієї самої, з багатьма сходинками.

— Ось куди нам треба, — прошепотіла вона, — в піраміду Кукулкан... Яка дивна назва!..

Ніна встигла роздивитися поряд із планом піраміди зображення великого змія, та дужий порив вітру вирвав аркуші з її рук, і вони птахами влетіли в напіввідчинені маленькі дверцята, що вели до піраміди. Дівчинка кинулася слідом і протиснулася у двері, які вмить зачинилися в неї за спиною. Вона залишилася сама. Одна в піраміді Кукулкан.

Дівчинка відразу зрозуміла, що опинилась у пастці: під малюнком змія на плані піраміди вона побачила літери ЛСЛ.

Діти, захоплені оглядом храму Тисячі воїнів, не помітили зникнення подруги. Коли порив вітру дістався й до них, вони, прикривши очі руками, притиснулися до стіни, намага-

ючись заховатися від нього. Роксі випадково доторкнулася до якоїсь жердини, що стирчала перед нею, і земля раптом розверзлася просто в них під ногами. Діти провалились, не встигнувши видати жодного звуку. Першим отямився Ческо.

— Наші пляшечки! Перевірте, чи не розбились вони?

З оханням та аханням усі підтвердили, що з пляшечками все гаразд.

— Куди ж це ми провалилися?! — Роксі помацала рукою навколо себе. — Вогко. Напевно, тут каналізація майя.

— Навряд. Не схоже, — відповів Ческо, шукаючи окуляри, які впали. — Обережніше, прошу вас, не роздушть мої окуляри, без них я нічого не побачу.

— Тут що в окулярах, що без них, все одно нічого не видно, — сказала Фйоре і, зробивши крок, наступила на окуляри Ческа, які хруснули під її ногою.

— Оооо, ні! Тільки не це! Ти їх роздушила! — залементував Ческо.

— Припиніть, ви, обоє! — прикрикнула на них Роксі. — Краще давайте шукати вихід звідси. Ніна там збожеволіє, якщо нас довго не буде.

Сильний промінь світла засліпив дітей. Це Додо увімкнув свій ліхтарик, з яким він не розлучався.

— Що б ви без мене ро... ро... робили! — по-важно озвався він.

При світлі ліхтаря з'ясувалося, що вони перебувають у вологому тунелі під храмом Тисячі воїнів.

— Пам'ятаєте, Ніна показувала нам план, на якому були нанесені підземні ходи. Напевно, це один із них, — сказав Ческо.

— А ми не за... за... заблукаємо? — Додо зі страхом вдивлявся в темряву тунелю.

— Страшно не це, значно страшніше, що нас може знайти Каркон. А ми беззахисні, в нас нема навіть Талдома Люкс. Він нас уб'є. — Хоробра Роксі не змогла приховати цього разу своєї тривоги.

Ческо вхопився за Додо і вони, намагаючись не посковзнутись у рідкому багні, побрели по тунелю в пошуках виходу. За ними повільно пересувалися дівчатка. Всім нетерпеливилосся знову побачити сонце й Ніну.

Та дівчинка опинилась у ще гіршій пастці. У цілковитій темряві, стискаючи в руці Талдом Люкс, вона намацувала дорогу й обережно переставляла ноги. Пил, каміння, павутиння — все довкіл таїло небезпеку. Раптом удалині Ніна побачила слабке світло. Вона

пришвидшила крок і, нічого не підозрюючи, рушила назустріч Злу.

У кінці тунелю були круті сходи, що, як гадала дівчинка, вели до виходу з піраміди. Чим вище вона піднімалася, тим гостріше відчувала гіркувато-солодкий запах, що заповнював усе довкола.

Струміль жовтуватого диму потягнувся в її бік і обвив усе навколо. Ніна, запідозривши щось недобре, зупинилася.

«Звідки такий смердючий дим? — подумала вона, зморщивши носа. — І чому мені знайомий цей запах?»

Вона напружила пам'ять, але нічого не пригадала.

Раптом гучний голос обірвав її роздуми.

— Йди до мене! — почулося звідкілясь зверху. Ніна підвела очі й побачила на стіні велетенську тінь.

Вона з жахом відсахнулась, однак дим, обвивши її, ніби саваном, чимдуж потягнув до таємничої тіні. Дівчинка спробувала вирватись із жовтого димового кола, але безуспішно. Димовий зашморг затягнув її так міцно, що Ніна спіткнулась і впала обличчям у твань. Падаючи, вона встигла помітити, що зірка на долоні зовсім почорніла.

«Каркон!» — із жахом подумала вона.

Крижаний холод обпалив дівчинку до самих кісток, коли вона побачила перед собою двоє голих ніг. Вона підвела очі і...

— Аааа... страховиськооо! — закричала вона, ледве не втрачаючи свідомість від жаху.

Над нею височіла дивовижна істота: тіло її було, як у людини, а голова, маленька і плоска, як у змія. Зі злими червоними вічками, великим і вузьким ротом, у якому то з'являвся, то зникав фіолетовий роздвоєний язик. Замість волосся на голові цього монстра було сріблясте пір'я, що хиталося від кожного повіву вітру. Це був Пернатий Змій, він же мерзотний ЛСЛ.

— Ось ми й зустрілися, відьмочко! Настав час розплати! Пора розквитатися з тобою за все! — загрозово верескнув мер.

— Ти? Як ти мене знайшов? — подала голос перелякана дівчинка.

— Овва, ти мене впізнала! Не треба було тобі і твоїм друзкам сунути носа в мої таємниці! — засичав Змій.

— А Каркон теж тут? — поцікавилася Ніна, стираючи бруд із обличчя.

— Ніяких запитань! Мовчати! Готуйся до смерті! — грізно засичав Людина-Змій і завдав такого удару, що дівчинка пролетіла підлогою метрів п'ять. Морщачись від болю,

вона схопилася на ноги і спрямувала на Змія Талдом Люкс. Та вистрілити не встигла: він вихопив жезл із її рук.

— Ніііі! Віддай Талдом! Ти не маєш права володіти ним! — закричала Ніна, відчуючи себе зовсім незахищеною без жезла планети Шостого Місяця.

— Повернути його тобі? Ха-ха-ха... а більше нічого не хочеш? — уїдливо запитав злостивий ЛСЛ. — Цей жезл тепер мій. А після того, як я вб'ю тебе, передам його князю Каркону. Він знає, як ним користуватися.

Ніна була приголомшена. До того ж, різкий запах жовтого диму одурманював мозок, ніби вона випила снодійне. Пернатий Змій повільно підійшов до неї, висунув паскудного язика і торкнувся ним волосся дівчинки. Від огиди Ніна втратила свідомість і впала до ніг ЛСЛ. Він узяв її на руки і за мить опинився за порогом піраміди. Злетівши сходами на її вершину, він поклав дівчинку на мармурову плиту, що слугувала стародавнім людям майя вівтарем для жертвопринесення. Ніна розплющила очі, глибоко вдихнула свіже повітря, повернула голову і побачила, що перебуває на найвищій площині піраміди Кукулкан.

З висоти понад тридцять метрів їй було добре видно споруди майя і безмежний ліс, що простягався до самого океану. Дівчинка зга-

дала про друзів, і їй до болю захотілося, щоб у цю фатальну хвилину вони були поруч. На жаль, їй доводилося розраховувати тільки на власні сили і власний розум.

Бридка фізіономія Пернатого Змія нависла над нею. Із видовбаних по боках вівтаря чаш до неба тягнувся жовтий дим. І раптом Ніна згадала, чому запах здається їй знайомим: це був запах Кумусу Перетворювального!

Очі ЛСЛ звузились у щілинки, паща роззявилась, з'явилися гострі, ніби голки, зуби, і він заверещав:

— Я, Кукулкан, Пернатий Змій народу майя, я стою на вершині піраміди, спорудженої на мою честь. Тут, на цьому вівтарі, я приніс сотні й сотні людських жертв. Маленька дурненька відьмочко, зараз мій кам'яний кинджал протне твоє серце. Ти помреш, як тільки зайде сонце. — Мовлячи ці слова, ЛСЛ повільно здійняв руку з кинджалом до неба.

Ніна і пальцем не могла поворухнути: кільця диму міцно оповили її тіло з руками і ногами, даючи змогу лише повертати головою. Вона глянула на сонце і зрозуміла, що до заходу залишилося обмаль часу. Її серце забилося: вона відчула себе всіма покинутою і почала кликати Етерею, дідуся Мишка і всіх Добрих Магів Ксоракса, щоб прийшли на допомогу.

Та її благання ніхто не чув. Не чули його і четверо друзів, які пленталися підземеллям Тисячі воїнів, шукаючи виходу на поверхню.

— Додо, нумо присвіти, мені здається, там щось є. — Ческо був упевнений, що вони дісталися до кінця брудного тунелю. Ліхтар освітив шматок білої блискучої площини. Фйоре випередила всіх і доторкнулася рукою до неї.

— Перламутр. Можливо, це двері. Давайте спробуємо відчинити їх.

Упершись ногами в рідку твань, діти з усієї сили почали штовхати їх. Два, три, чотири поштовхи — і перламутрові двері відчинилися.

— Ох, що це? — вигукнули діти здивовано. Вони потрапили до величезної зали храму. Стеля в деяких місцях завалилася, крізь підлогу проросло безліч в'юнких рослин, деручися до неба, вони обвивали колони. Час і природа залишили тут свої сліди. Рослини, птахи, комахи, невідомі тварини знайшли прихисток у стародавній будівлі майя.

— Дивіться уважно під ноги, — попередила Роксі.

— Я ніякого біса не бачу, все розпливається, я без окулярів, як без очей, — огризнувся Ческо.

Додо взяв його за руку й повів уперед.

Фйоре крутила головою на всі боки, стежачи за маленькими пташками з блакитним пір'ям, що снували поміж ліан. Потім, розсунувши широке листя, вона показала друзям на великий отвір у стіні:

— Дивіться, яка дірка! Щоправда, тут повно каміння й твані, та, можливо, це вихід назовні?

Несподівано заверещала Роксі:

— Тут черепи і кістки! Це не храм, це кладовище майя!

— Черепи? — перепитав Ческо, протираючи очі в надії щось роздивитися.

— І ске... ске... скелети... Ті... ті... тікаймо звідси! — Додо зі страху ще більше заїкався.

— Це черепи воїнів майя, які загинули в битвах, — тихо мовила Фйоре, пробираючись крізь густі чагарники.

Купи кісток і черепів громадилися біля підніжжя колон із потемнілими від часу зображеннями приземкуватих і довгоруких воїнів. На головах у них були шоломи з пір'ям.

Додо притулився до однієї з колон, не помітивши, що по ній мчали юрмиська мурашок, і вони відразу ж залізли йому під сорочку.

— Ло... ло... лоскотно! Все све... све... свербить, — закрутився він, плескаючи руками по шиї, боках і плечах.

Фйоре пильно дивилася собі під ноги, але, окрім равликів і бабок, інших живих істот не траплялося.

— Дивне місце. На душі якось неспокійно... — Не закінчивши фрази, вона прислухалася до підозрілого шуму, який чувся все ближче й ближче.

— Чуєте? — Роксі піднесла палець.

— Ще й як. Наче дикий звір бреде через ліс. А може, це Каркон? — занепокоїлася Фйоре.

І раптом листя розсунулось, і просто перед ними виник Тупак, жорстокий андроїд Каркона. Довге волосся кольору воронячого крила, чорні очі, смаглява шкіра, мускулисте тіло і лиховісна посмішка. У правій руці він стискав Великий Слем, гостру магічну сокиру.

Діти заціпеніли від жаху. Ческо, примружившись, намагався роздивитися грізного незнайомця.

— Ти хто? Що тобі треба від нас? — набравшись хоробрості, запитала Роксі.

Тупак підняв ліву руку, яка стискала незрозумілий предмет, — це був Какофон, — підніс його до губів і сказав:

— Я, Тупак, андроїд князя Каркона! Я прийшов убити вас! — Голос, підсилений Какофоном, перелякав їх до смерті.

Вони затиснули вуха пальцями.

— У вас нема порятунку! Я порубаю вас на шматки і згодою звірам!

Тупак горлав як навіжений. Звукові хвилі, підсилені Какофоном, стрясали залу. Стіни храму дрижали, ніби картонні. Було неможливо терпіти цей голос, і ніде було від нього сховатися. Це були тортури, від яких можна назавше втратити слух. Четверо друзів губились у здогадах: що ж робити, як урятуватися?

Ческо плеснув у долоні і, не розбираючи дороги, помчав геть. За ним із криком кинулася решта. Тупак погнався слідом, трощачи сокирою все, що траплялося на його шляху: кам'яні колони, стовбури дерев. Вони падали прямо на черепи і кістки воїнів. Здавалося, настав кінець світу.

Ческо спіткнувся на камінні й полетів у рівчак із блакитною водою. За ним стрибнула решта дітей. Вода була прохолодна. Течія підхопила їх і понесла за собою. Дітей протягло метрів двісті. Вони вже не сподівалися на порятунок, як раптом потік зробив поворот і дивовижним чином їх винесло на поверхню. Додо трясло, він плів щось несуразне. Фйоре, яка наковталася води, намагалась відновити дихання, Роксі і Ческо вчепилися за величезну колоду, що пропливала поряд.

— Швидше до нас! — крикнула Роксі.

Зібравши останні сили, Фйоре підпливла і вхопилася за колоду, та Додо це не вдалося, і він, нахлебтавшись води, пішов на дно.

— Додоооо! — закричав Ческо. Але Додо вже зник під водою. Він втратив свідомість, і течія понесла його невідомо куди.

Роксі відштовхнулася від колоди, набрала повітря і пірнула за ним. Серед коріння дерев вона побачила Додо і, зібравши всі сили, потягла його на поверхню. Ческо підхопив друга, притиснув до себе і дужими ударами по спині змусив позбавитися від води, якої той наковтався. Через кілька секунд Додо отямився.

Четверо друзів продовжували пливти, тримаючись за колоду. Ні в кого не було сил мовити хоча б слово. Всюди з води стирчали кам'яні піки, а небо було прикрите зеленню, яка буйно розрослася.

Поступово вода стала теплішою, а швидкість течії зменшилася. Діти запливли до величезного грота яскраво-синього кольору.

Єдиний сонячний промінь освітлював це таємниче місце. Все тут мало такий вигляд, наче було покрите тонкою синьою пеленою. Навіть повна тиша, що панувала тут, здавалася синьою.

— Можливо, вихід уже близько, давайте допливемо ген до того кам'яного майданчика. — У цій синій залі Роксі почувалася так спокійно, ніби всі негаразди залишилися позаду.

Коли діти вибралися на пологую частину берега, то побачили, що виходу тут нема, як нема й іншої річки чи тунелю, які б могли вивести їх на світло. Можливо, шлях до порятунку був за кам'яною горою, що здіймалася від дальнього краю майданчика, де вони перебували. Знесилені, мокрі, вони дивилися на вершину гори: промінь сонця, пробившись крізь щілину в чагарниках, лежав на самому її шпилі.

— Що ж робити? — викручуючи мокре волосся, запитала Фйоре.

— Не знаю. Вибратися на цю гору навряд чи в нас вийде. У нас нема ні мотузок, ні іншого альпіністського спорядження, — відповіла Роксі.

Додо озирнувся на всі боки: здавалося, щось промайнуло поміж камінням. Якийсь звірок?

— Ди... ди... дивіться! — прошепотів він.

— Павуки? — верескнула Фйоре, яка й досі не забула зустрічі з павуками в єгипетській піраміді.

— Які павуки, це ж ящірки! — Роксі нагнулась і вправно схопила ящірку, яка зовсім не була зляканою.

Вони були всюди. Та це виявилися не єдині істоти, що мешкали в гроті. Із розламів каміння на дітей із цікавістю дивилися ігуани: схожі на ящірок, тільки більші, з довгими хвостами і товстою лускою, що покривала голову і тіло.

— Які жахливі! — зморщила носа Фйоре.

— Зате нешкідливі і нічого поганого нам не вчинять. Тільки не треба їх дратувати, бо вкусять, — попередила Роксі, яка читала про ігуанів у дитячій географічній енциклопедії.

Додо заплющив очі, тоді як його друг Ческо їх витріщив, намагаючись роздивитися тих, про кого ішла мова.

— Якщо ці звірята потрапляють у грот, вони знають, як звідси вибратися, — озвалася Роксі.

— Може, й так, проте ігуани і ящірки вміють добре бігати по камінню, не те що ми, — по-філософському зауважив Ческо.

Цієї миті вода в річці завирувала і вкрилася безліччю повітряних бульбашок. Діти з подивом утупились у її поверхню.

Через кілька секунд із річки виринула рука, що стискала Великий Слем, а ще через якусь мить на майданчик вистрибнув жорсткий Тупак.

О жах! Він наздогнав їх!

— Ми пропали! Нам не врятуватися! Тільки Ніна вміє боротися з андроїдами Каркона! Тільки вона знає, що робити! — закричав Ческо, притискаючись до кам'яної стіни.

Тупак потряс сокирою і збирався знову оглушити дітей, та Какофон намок у воді, і замість гуркоту долинуло лишень пискляве:

— Вам усім кінець...

Тупак із подивом уперся очима в підсилувач голосу, засунув непотрібний предмет до кишені і замахав сокирою, яка з жахливим свистом розтинала повітря.

Діти від жаху зажмурилися. Тепер нічого вже не могло їх врятувати. І раптом Ческо згадав:

— Швидко випиваємо Кров Смертоносу! Тупак подумає, що ми померли зі страху, і залишить нас у спокої!

Не гаючи жодної секунди, кожен вихопив свою пляшечку із джинсів і зробив кілька

ковтків отруйної рідини. Тупак, який готовий був завдати смертельного удару Роксі, завмер із піднятою сокирою, з подивом побачивши, як діти з посірілими обличчями одне за одним попадали на землю.

Опустивши сокиру, андроїд підійшов до дітей і переконався, що ніхто з них не дихає. Ніхто. Їхні серця зупинилися. Вони що, померли з переляку?

Тупак задоволено розреготався і почав крушити сокирою все довкола, вигукуючи мов божевільний:

— Мертві! Мертві! Вони померли! Я переміг!

Сокира входила в каміння, як у масло. Ящірки та ігуани кинулись у розщілини, рятуючись від цього божевільного, який продовжував трощити каміння з неймовірною швидкістю і силою.

Нарешті він завдав нищівного удару по гострому плоскому каменю. До грота увірвався свіжий вітер, і низьке сонце освітило залу.

Безмозкий андроїд прорубав прохід у стіні. Сонце вже схилялося над вечір. Небо взялося сизим серпанком. Помаранчеві, червоні, жовті, фіолетові смужки осяяли обрій.

Від цієї первозданної краси захоплювало подих. До моменту, коли сонце сховається за обрій, залишалися лічені хвилини. І це означало, що Ніна буде принесена в жертву на вівтарі піраміди Кукулкан. Та її друзі про це навіть не здогадувалися.

Пошук Третьої Таємниці закінчувався трагічно.

Розділ сьомий

Напад Трика Вожевільного

Лиховісна фігура Пернатого Змія вивисувалася над пірамідою, її було добре видно навіть із нижніх сходинок. Велетенська голова з довгим пір'ям, тіло в туніці із чорного шовку і руки, здійснені до неба в чеканні фатального моменту.

Змій стискав у руках кам'яний кинджал, із чаш на кутах жертovníка здіймався жовтий дим Кумусу. Від його гіркувато-солодкого запаху, ніби від дурману, в Ніни паморочилася голова. Вона невідривно дивилася на Талдом Люкс, який відібрав у неї ворог. Знесилена, сплутана по руках і ногах одурманюваним димом, вона вже не помічала, як сонце хилилося до заходу.

П'ять невеликих зміюк заповзли на вітвар і за знаком ЛСЛ, ставши на хвости, витягнулися в струнку.

Все було готове до стародавнього ритуалу принесення жертви.

Сонце погасало, і вже сходив місяць. Небо ставало все темнішим, перетворюючись із синього на червоне. І перші зорі засяяли над безкрайнім тропічним лісом. Маленькі летю-

чі миші вибрались зі свого сховку і почали літати над громадям каміння. Сотні ігуан, відчувши прохолоду, виповзли із своїх нір. Зустріч останнього променя сонця і першого проблиску місяця мала стати сигналом до виконання жертвовного обряду.

Пернатий Змій вигукнув щось мовою майя, і його голос відізвався луною серед стародавніх будов міста. Промені сонця і місяця схрестилися на першій сходинці піраміди і, мов у казці, перетворилися на тонку сріблясто-золоту смужку, яка повільно поповзла до вершини піраміди. ЛСЛ ворухнувся рукою, і світляний струмінь потягнувся до нього, наче притягнутий цією лиходійною істотою. Його міць, його сила, його магія були такими ж стародавніми, як і світ, що його оточував.

Світляна доріжка досягла жертвовного вівтаря і зупинилася на Ніниних грудях. Цієї миті змійки схилилися над обличчям дівчинки і сплюнули свою отруйну липку слину.

— Яка гидота! Досить... досить! Дайте мені піти! — закричала юна алхімічка, з останніх сил намагаючись вирватися з димових пут. І раптом у її пам'яті зринули імена змії, яких вона бачила на острові Клементе, і несвідомо, не знаючи, для чого вона це робить, Ніна голосно промовила:

— Андакуа, Періона, Тінбара, Ганта, Укода!

Либонь, Ніна сприйняла цих зміюк за тих, що охороняли Кумус Перетворювальний у лігвищі ЛСЛ. Від несподіванки Пернатий Змій опустив руку з кинджалом і, витягнувши шию, схилився над дівчинкою:

— Звідки тобі відомі імена моїх стражниць?

Дівчинка прикусила губу і заплющила очі: вона й так сказала зайве. ЛСЛ кинджалом почав колоти їй ноги, випитуючи відомості:

— Говори! Скажи, як ти дізналася ці п'ять імен? Ти була в моєму таємному сховищі?

Ніна, міцно стиснувши губи, мовчала. Не могла ж вона повідомити жорстокому меру Венеції про те, що, повернувшись на острів Клементе, він не знайде бочечки з Кумусом Перетворювальним, що ніколи вже не зможе повернути собі людську подобу і що його прокляті стражниці перетворилися на брудну калюжу, а магічну рідину випив Уроборос!

— Якщо не скажеш, я відрізатиму від тебе шматочок за шматочком, доки ти не помреш від болю! — заволав Змій, вирячивши червоні очі.

Та дівчинка мужньо мовчала, хоча біль від заштриків кинджала був нестерпним.

— Дурне дівчисько! Тобі лишається тільки молитися! Все одно мій кинджал проткне твоє серце, і я вирву його з твоїх грудей! — Слова, які вивергав ЛСЛ, ставали дедалі верескливіші.

Ніна відчувала, що кудись провалюється, жовтий дим запаморочував свідомість, слова Людини-Змія долинали звідкілясь іздалека. Вістря кинджала вже вперлось їй у груди, як раптом на обличчя ЛСЛ упала тінь.

На площині піраміди з'явився ще хтось.

— Ти хто? — насторожився ЛСЛ. — Як ти посмів перервати жертвний ритуал?

Тінь ступила кілька кроків уперед.

Перед Змієм стояла дивно одягнена людина.

Головний убір на ній був у вигляді голови звіра, вся вона була перетягнута оленячими ременями, а за поясом — тяжкий кам'яний меч. За спиною незнайомця виднівся великий лук і сагайдак із стрілами, у правій руці він тримав жезл із світло-зеленого нефриту. Почувся глибокий низький голос:

— Я, Юм-Ка, бог Ягуар, володар джунглів майя. Мені добре відомі людські слабості і темні сили магії.

Змій розгнівався:

— Ти чому перервав мій ритуал? Ми, божества, не повинні заважати одне одному.

— А ти впевнений, що вершиш добру справу? Ти справді думаєш, що майя бажають принести в жертву цю дівчинку, яка прийшла здалеку? — запитав Юм-Ка.

— Я, Кукулкан, Пернатий Змій, шанований і поважаний твоїм народом, і все, що я роблю, правильно! — не тямлячи себе закричав ЛСЛ.

Ніна погано розуміла їхній діалог, та їй здалося, що прибулець бажає їй добра. До того ж, жезл у його руці дуже нагадував її Талдом і Уас Осиріса.

— Боже майя, допоможи мені, будь ласка. Я не знаю, хто ти, та можу присягтися, що Пернатий Змій насправді... — звернулася до нього Ніна.

Дівчинка не змогла закінчити фразу, бо ЛСЛ рукою затиснув їй рота.

Швидкими кроками Юм-Ка наблизився до вівтаря, змії засичали і сповзли на землю, а Людина-Змій загрозовито підняв кинджал.

Юм-Ка теж підняв свій жезл:

— Ми, божества, не можемо змагатися одне із одним! Та я хочу запитати тебе: ти що, боїшся слів дівчинки? Дай їй сказати!

— Ні! Вона повинна померти! Негайно! Так вимагає традиція! — підвищив голос ЛСЛ.

Скориставшись моментом, Ніна боляче вкусила Змія за руку, й той, скрикнувши від болю, відсмикнув її, а дівчинці вдалося договорити:

— Він мер Венеції. Він злий маг, який перетворився на Пернатого Змія... Це правда!

Більше вона не змогла вимовити жодного слова: в роті пересохло, руки і ноги були сповиті запаморочливими кільцями диму.

Юм-Ка став на другому боці вівтаря, здійняв до неба жезл і, промовивши незрозумілі заклинання мовою майя, затупотів ногами.

Осліплений гнівом, ЛСЛ кинувся з кинджалом на супротивника, та в цю мить піраміда затряслася. Юм-Ка, бог Ягуар, володар джунглів, викликав землетрус!

Небо потемніло до самого обрію. Летючі миші та ігуани сховалися, земля кілька разів здригнулася, пірамідою побігли тріщини. Верхня площина піраміди розкололася навпіл, і Пернатий Змій разом із своїми прислужницями зник у розломі, що утворився.

Та в цю ж мить зник і бог майя.

Приголомшена Ніна зіщулилась у клубочок на жертовному вівтарі. Вона знову була сама.

Ще один потужний удар струснув землю, струмені чорної води вдарили фонтанами, і стовбури кількох могутніх дерев переламалися, впавши на каміння. Уламки камін-

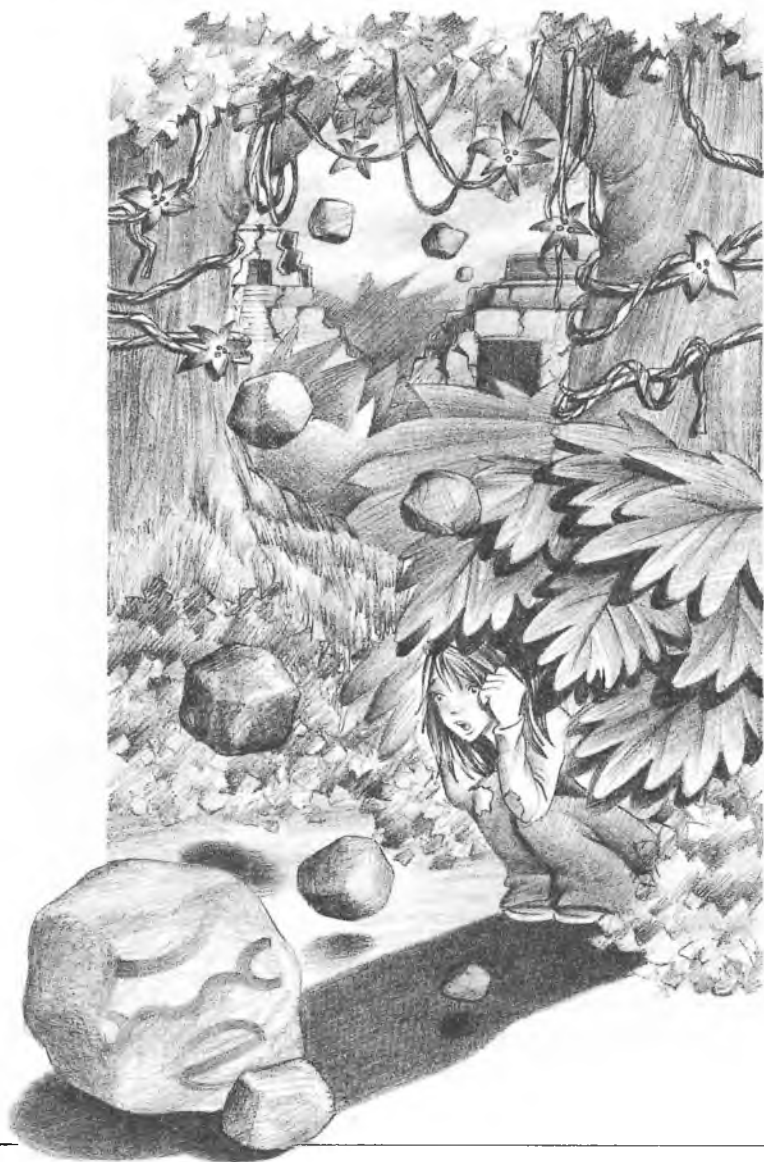
ня посипалися на Ніну. Вона підхопилась і кинулася тікати вниз сходами піраміди.

Здавалося, що настав кінець світу, і не було нікого, хто б міг зупити цю катастрофу. Дівчинка спіткнулася, покотилася сходами й опинилася на розпеченій землі. Поранена, вона заповзла під повалений стовбур і спробувала озирнутися. Практично всі три споруди постраждали від землетрусу і частково зруйнувалися: від храму Тисячі воїнів залишилася тільки одна колона, тоді як у Каракола — обсерваторії майя — вціліли фасад і частина бокових стін.

Ніна подумала про друзів: де вони, чи пощастило їм урятуватися? Вона покликала їх за іменами. Ніхто не відповів. Дівчинка заплакала, і сльози покотилися по її щоках.

«Якщо вони загинули, я теж не хочу жити», — з гіркотою подумала вона і подивилася на долоню. Зірка, як і раніше, залишалася чорною.

Ніна сварила себе за те, що втягнула дітей у цю божевільну авантюру щодо врятування планети Шостого Місяця. Їхнє життя дуже дороге для неї, і якщо станеться щось серйозне... Вона згадала слова Етереї, яка попереджала, що пошук Третьої Таємниці буде тяжчим і небезпечнішим, ніж усі інші попередні.

Проте навіть уявити собі було неможливо, що їх насправді очікувало.

«ЛСЛ! Каркон! Негідники!» — подумки проклинала своїх ворогів Ніна, покусуючи у відчаї губи.

Поступово земля перестала дрижати. Прохолодний вітерець освіжив Нініне обличчя. Вона повільно відвелася. Її комбінезон був геть розідраний, ноги і руки — в жахливих синцях. Дівчинка відчула біль на чолі, доторкнулась до нього рукою: на ній залишилася кров. Вона перевірила вміст кишень: чи все на місці? Колода Алхімічних карт, Перший трактат про андроїдів, куля, що відмикає двері до лабораторії вілли, Перстень Диму, Червона трубочка і Ямбір. Все було тут. Не вистачало чогось найважливішого. «Талдом!» — зойкнула дівчинка і згадала, як його відняв ЛСЛ.

Ніна кинулася шукати жезл у руїнах, сподіваючись, що проклятий маркіз не забрав його з собою в прірву. Дряпаючи руки і ламаючи нігті, вона шукала серед каміння, піднімаючись усе вище сходишками піраміди.

Вся в сльозах, дівчинка дісталася до останньої, триста шістьдесят п'ятої сходишки і опинилася на площадці з жертovníком. Від мармурової плити залишилися тільки великі уламки, заповишені пилом. І — о диво! —

у розщілині між камінням вона побачила чарівний золотий жезл. Вона вхопилася за нього і з зусиллям висмикнула з кам'яного полону. Талдом Люкс знову був із нею!

Ніна гладила і цілувала його, потім притисла до грудей і, неспроможна більше стримуватися, заридала на весь голос.

Небо очистилось від зловісних хмар. Місяць знову яскраво засяяв, а з ним заяскріли й зорі. Картина, яка відкрилася очам із вершини піраміди Кукулкан, була неймовірно величавою: непроглядні джунглі зі своїми мешканцями, рештки споруд майя, зруйновані землетрусом, а далі — неозора гладінь океану.

Ніна подумала про своїх ворогів і, все ще заливаючись сльозами та вже зібравши рештки сил, вигукнула:

— Вам ніколи мене не перемогти! Я, Ніна де Нобілі, онучка Михайла Мезинського. Я врятую Ксоракс, і Алхімія Світла запанує на Землі!

Спускаючись сходами вниз, дівчинка запряглася, що обов'язково знайде своїх друзів. Біля підніжжя піраміди вона насторожено вслухалася в пітьму, але не почула жодних звуків. Тиша, ніби товста ковдра, накрила руїни міста Кікен-Іца.

Дівчинці схотілося подякувати Юм-Ка за порятунок, та вона не знала, де його знайти.

Обходячи руїни, вона наблизилася до храму Тисячі воїнів, сподіваючись знайти сліди перебування дітей, та нічого не виявила. Шукати їх, не маючи плану будівлі, не було сенсу.

Ніна згадала, що на малюнку, який відлетів, були позначені підземні ходи, котрі пов'язували між собою всі споруди міста, проте як проникнути в підземелля, вона не мала найменшого уявлення.

Умостившись на валуні, вона подивилася на зірку на долоні. Та, як завше, залишалася чорною, попереджаючи, що небезпека ще не минула. Але яка і звідки її очікувати?

Каркон не з'являвся, як і його бридкі андроїди і лиходійні персонажі Алхімічних карт. «А якщо вони напали на дітей?» — пронизала дівчинку думка. Адже зустріла вона, Ніна, тут, на мексиканській землі, негідника ЛСЛ! Думка про те, що друзі могли зустрітися з кимось із посланців Каркона, змусила дівчинку занервувати. Вона принаймні знала, як і чим захищатися від ворогів, а вони...

Ніна попрямувала до обсерваторії. Можливо, діти сховалися там. За кілька метрів від будівель вона побачила двоє величезних дерев, які складали частину дивної споруди

з перев'язаних товстими мотузками балок і кам'яних шестерень. На мотузках висіли дві кістки. На стовбурі лівого дерева був вирізаний напис мовою майя, а нижче по-ксораксіанському:

КІСТКОМІЛКА

«Боже, що ж це таке? Кісткомолка. Для чого її спорудили майя?» — подумала Ніна і з цікавості потягнула за одну мотузку. Механізм, заскрипівши, почав рухатися. Мотузка смикнулась і стала опускати кістку, яка висіла на ній, прямо на шестерні, що крутилися: з-під них у бездонну яму посипалися дрібні уламки і кістяний пил.

Бліда від жаху, Ніна відскочила від кісткомолки. Долоню із зіркою ніби обпекло жаром, чорна зірка збільшилась у розмірах. Отже, загроза йде від цього пристрою? Дівчинка відкрила нагрудну кишеню комбінезона, витягла колоду Алхімічних карт і ще раз детально перечитала все, що було на них написано.

У цю мить із джунглів долинув крик. Ніна заховала карти в кишеню і утнулась очима в залиті місячним сяйвом чагарники, намагаючись щось розгледіти. Хто це: друзі чи вороги?

Дівчинка побачила, як із-за дерев з'явилася дивна постать із пір'ям на голові. Вона

пересувалася зигзагоподібними стрибками, а навколо неї крутилася світляна куля.

Ніна подумала було, що це Пернатий Змій, але коли дивна істота наблизилась, з'ясувалося, що це людина невеликого зросту, дуже худа, боса, одягнена в порвану куртку.

— Уууу! Аааа! Чудовий вітер... Чудова дівчинка... Чудове життя! — тріщала істота.

Ніна розсміялася: слова звучали зовсім безглуздо. Вона роздивилася людинку з голови до ніг і впізнала її. Тільки на перший погляд та здавалася симпатичною і забавною. Насправді ж це був дуже небезпечний тип із лиходійних персонажів Алхімічних карт на ім'я Трик Божевільний — втілення безглуздя. Блакитна куля, що крутилася навколо голови, не що інше, як його астральне втілення — планета Плутон.

— Аааа! Уууу! Дай мені свою ручку із зірочкою і пострибаємо разом у пекло! — верещав Трик, трясучи головою.

— Не підходь! Не торкайся до мене! — Ніна відбігла якомога далі.

— Уауа! Уауа! Лови смачну цукерку! — Трик дістав із кишені намагнічену металеву паличку і кинув її в Ніну.

На щастя, Ніна відхилилась. Якби паличка влучила, її відразу ж притягнуло б до Трика.

Цього негідника створив ЛСЛ і вдосконалив Каркон за допомогою Числомагу 1. Окрім того, підступний маг забезпечив його Склом М'яким, рідиною, яка слугує для змащування зубчастих передач машин. Тож Трик був здатний, використовуючи магічно-алхімічні предмети, впіймати Ніну і відправити в кісткомолку. І тоді з дівчинкою планети Шостого Місяця було б покінчено!

— Аааа! Уууу! Ти загубила цукерку! Лови ще три!

Цього разу дівчинці вдалося ухилитися тільки від перших двох магнітних паличок, а третя прилипла до лівої руки, і за одну мить її притягло до божевільного супротивника. Трик заверещав і застрибав від радості. Синя планета закружляла навколо його голови з величезною швидкістю.

— Уууу! Аааа! Чарівна дівчинко, ось ти й поруч зі мною. А зараз увага, я віддам тебе на розтерзання кісткомолці і відвезу додому пил від твоїх кісточок! — верескливо зареготав божевільний і потягнув свою жертву до жажливої машини майя.

Та перш ніж прив'язати дівчинку до мотузки, він дістав із кишені дивний предмет, схожий на пістолет із довгим дулом, і вистрілив у шестерні в'язкою синьою рідиною. Це й

було Скло М'яке, яке мало поліпшити роботу давно не змащованого механізму.

У цю мить Ніна зуміла вихопити з кишені комбінезона колоду Алхімічних карт. Та через стрибки і смикання Трика вони випали з її рук, залишилися тільки Вана Котюча і Беа Мудра.

На щастя, друга карта була саме тією, яка, за словами діда Мишка, і слугувала антиподом Трика Божевільного. Зайнятий своєю справою, божевільний босяк не помітив, як Ніна дістала і кинула карту. Вона пролетіла кілька метрів, зависла в повітрі й спалахнула яскравим полум'ям. Посипались іскри, які перетворилися на жінку, одягнену в позолочене вільне вбрання.

Жінка притискала до грудей велику книжку, на обкладинці якої дівчинка побачила знайомі літери абетки планети Шостого Місяця. Беа Мудра повільно опустила на землю і поправила високу шапку, оздоблену коштовним камінням. Навколо її голови теж кружляла куля, але срібна. Це був її астральний символ — Місяць.

Трик, відчувши небезпеку, поспішно прив'язав до ніг дівчинки мотузку, що звисала над кісткомолкою, і привів у рух жахливий механізм. Мотузка підняла дівчинку над шестернями і стала опускати донизу...

— Аааа! Уууу! Аааа! Уууу! Йди геть, стара! — заверещав Трик, тикаючи розчепіреними пальцями в бік жінки.

Беа стояла спокійно: її не лякав вереск божевільного. Ніна, яка висіла вниз головою, побачила шестерні, що наближалися, спробувала зігнути навіл і схопитися руками за мотузку, котра тримала її за ноги, та їй це не вдалося. І вона покликала Беа.

Добротворяща постать подивилася на неї і м'яко усміхнулась:

— Не бійся, дівчинко, страх — поганий помічник.

Беа притулила книжку до серця і звернулася до Трика:

— Ну що ж, настав час звести рахунки. Чи ти дуже зайнятий?

— А ти що, хочеш потанцювати? Чи одержати мій поцілунок? Чи померти від моєї руки? — захихикав Трик.

Магічна книжка Беа Мудрої відкрилась, і жінка прочитала вголос фразу: «Я не боюся божевілля. Цинізм дріб'язковий і безглуздий. Я позбавлю тебе сили розсудливості, яка є сестрою мудрості». Промовивши ці слова, Беа піднесла ліву руку і з неї бризнув струмінь Ртуті Змінюючої, сріблястої рідини, яка потрапила на шестерні кісткомолки.

Скло Рідке миттю стало твердим, і машина зупинилась у точній відповідності з розрахунками професора Мишка. Мотузка, що тримала ноги дівчинки, ослабла, Ніна як мішок полетіла вниз і лишень дивом не провалилась у бездонну яму під смертельним пристроєм.

Заплющивши очі, дівчинка подумки подякувала дідусеві й прошепотіла молитву про те, щоб боротьба двох персонажів Алхімічних карт закінчилась якомога швидше перемогою Беа Мудрої.

Побачивши, що сталося, Трик розгнівався. Схопивши рукою свою планету, він, ніби каменюку, з силою жбурнув її в супротивницю. Беа теж кинула в нього свою. Від зустрічного удару двох маленьких планет посипалися міриади іскор, від яких загорілися кущі і дерева, що росли навкруги.

Беа підійшла до Ніни, відв'язала мотузку, допомогла стати на ноги і відвела якомога далі від вогню.

Дівчинка від пережитих хвилювань ледве переставляла ноги. Жінка зняла зі свого головного убору один із коштовних камінців і простягла дівчинці:

— Сховай його в кишеню. Пізніше я скажу, для чого він тобі знадобиться.

І Беа Мудра зникла. Здавалося, що її проковтнув густий дим. Раптово зникати і так само несподівано з'являтися було однією із її рис.

Ніна знову відчула себе самотньою і беззахисною. Тим паче, що перед нею знову з'явився Трик, схопив за плечі й потягнув до ями, намагаючись зіштовхнути вниз. Однак у нього нічого не вийшло. Позаду нього знову виникла Беа Мудра, поклала праву руку йому на голову, сконцентрувалась — і Трик завмер як кам'яна статуя.

— Нерозумні думки, нелогічні вчинки. Божевілля, зникни, дай місце розуму, — промовила Беа. Електричний розряд потряс тіло Трика, і він почав стрибати, як цвіркунець. Підстрибнувши, він ударив Беа ногою в груди і повалив її на землю. — Ти хотів би мене вбити. Та це в тебе не вийде. Я знаю твою долю і твою таємницю, — спокійно сказала Беа.

Трик Божевільний зупинився і з цікавістю втупився в супротивницю, яка використала ще один свій засіб: інтуїцію.

— Аааа! Уууу! Яку таємницю? — невдоволено запитав він.

— Таємницю твого існування, — спокійно повторила Беа і підвелася з землі.

— Уууу! Аааа! Мого існування? Ну й чому я існую? — Зрозуміло було, що Трик розгубився.

— Тому що існую я. Ми — магичні карти Добра і Зла. Твоє життя пов'язане з моїм. Якщо помру я, помреш і ти. Ми пов'язані, оскільки Добро не може існувати без Зла. І навпаки.

Істина, яка відкрилася Трику, потрясла його. Він знову застрибав як божевільний і вирішив на практиці перевірити слова Беа: кинутись у бездонну яму під кістколомкою.

— Аааа! Уууу! Зараз я загину і подивлюся, чи помреш ти! — закричав він і стрибнув у яму.

Ніна підбігла до Беа, хвилюючись, щоб із нею не сталося лихо:

— Ні, ні, я не хочу, щоб ти помирала! Не стрибай за ним!

Однак жінка тільки засміялася. Зібравши з землі магичні карти, що випали з Ніниних рук, Беа повернула їх їй, взяла дівчинку за руку й повела геть від небезпечного місця.

— Це правда, що Зло й Добро пов'язані між собою. Та це зовсім не означає, що я повинна померти тільки тому, що Трик Божевільний вирішив накласти на себе руки. Я ж не божевільна. Це він безумець. — Мудра жінка усміхнулася.

Ніна глянула на неї з любов'ю й довірою і теж усміхнулася.

Жінка в позолоченому вбранні, з Місяцем, що кружляв навколо голови, взявши за руку дівчинку планети Шостого Місяця, йшла все далі й далі, залишивши Трика на розсуд його долі.

Стежинка довго петляла в заростях чагарників, доки не привела їх до обсерваторії, круглої споруди з великою банею із зеленого нефриту. З чотирьох дверей були відчинені тільки одні. Перш ніж увійти, Ніна поглянула на зірку. Вона все ще залишалася чорною. Хоча історія з Триком завершилася благополучно для неї, сигнал небезпеки не зник.

— Не хвилюйся, Ніно, червоний колір повернеться до неї. Одначе ніч іще не закінчилась, і ти готуйся до інших несподіванок. Я допомогатиму тобі, доки це в моїх силах. Ну, а потім ти повинна будеш розраховувати тільки на себе, — сказала Беа, помітивши занепокоєння на обличчі дівчинки.

— Я ледве тримаюся на ногах. І хвилююся за моїх друзів. Я навіть не уявляю, де вони. Від однієї думки, що я знову повинна боротися з кимось, мені стає зле, — призналася дівчинка планети Шостого Місяця. Їй здавалося, що пошук Третьої Таємниці не завершиться ніколи.

— Заходь сміливіше, я маю показати тобі щось важливе, — сказала Беа, притримуючи двері.

Ніна увійшла, і її увагу відразу ж привернули кам'яні маски тварин і богів, що висіли на стінах. Яскраве полум'я смолоскипів освітлювало величезну залу до самої підлоги. На підлозі викарбувані зображення велетенських птахів із гачкуватими дзьобами, а в стінах було шістнадцять вікон, крізь які виднілося зоряне небо. Беа Мудра провела дівчинку в куток зали і підштовхнула до вузьких гвинтових сходів, що вели в головне приміщення Каракола.

— Звідси багато віків тому жерці-астрономи народу майя спостерігали за небесним склепінням. Вони вивчали галактики і планети, зорі та інші космічні тіла, — пояснила добра фея.

У цей час нефритова баня почала рухатись і розсуватись. Від підлоги здійнялася хмара пари і зависла посередині зали, що надало їй таємничості. В центрі від підлоги відходила величезна дерев'яна труба, завширшки два метри і висотою більше двадцяти, що входила в баню. Труба завібрувала і вперлась в отвір, який відкрився в бані, перетворившись на велетенський телескоп.

Тут лежала книжка в обкладинці з оленячої шкіри, перев'язана тонкими шворками. Книжка містила астрономічні секрети, записані жерцями майя. Піктограми заповнювали всі сторінки, роблячи їх живописними і водночас таємничими. Беа Мудра поклала поряд з нею і свою книжку, написану по-ксораксіанському.

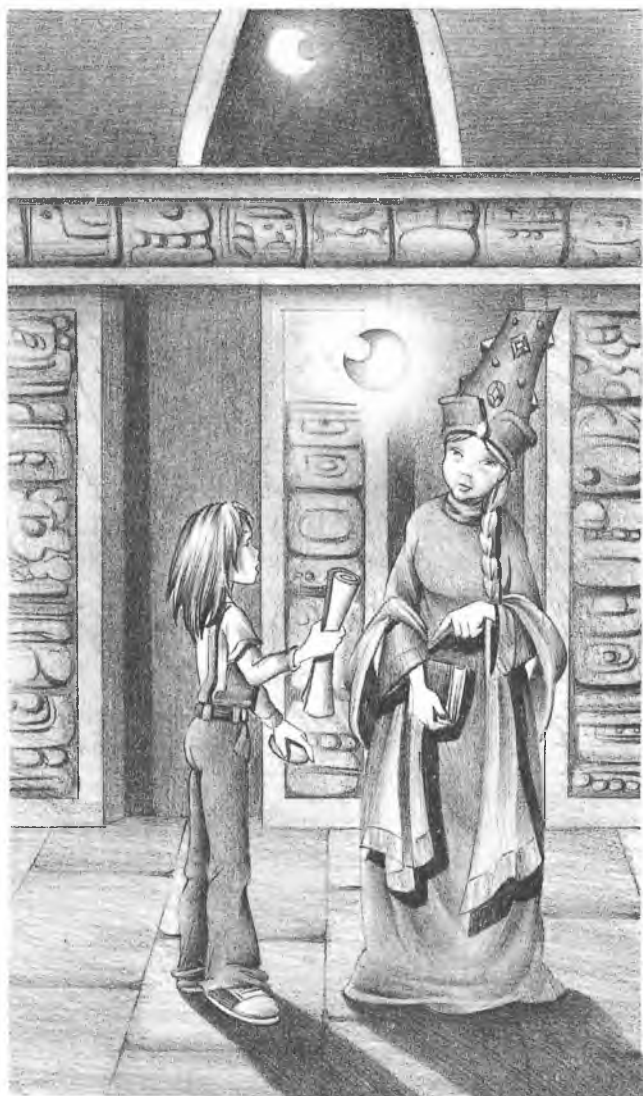
Раптом сторінки обох книжок, ніби обвіяні вітром, почали синхронно перегортатися. Потім, так само раптово, сторінки зупинились, і в книжці Беа з'явилася фраза:

ИДИ ДО ПОСРЕДЬ
ИДЕ К МЕСО

Беа й Ніна одночасно вголос переклали написане, та не встигли обмінятися думками, як перед ними з'явилася запилена кам'яна скринька.

— Присягаюсь усім шоколадом світу, мені нетерпиться заглянути всередину! — вигукнула юна алхімічка і запитально глянула на Беа.

Та згідно кивнула головою. Дівчинка простягла руку і підняла кришку. Зі скриньки вирвався промінь світла, такий яскравий, що обидві, Беа й Ніна, зажмурились і відверну-

лися. Тільки-но промінь зник, як дівчинка зазирнула в дерев'яну скриньку й побачила на дні плоский, овальний камінь, що слабо світився.

— Що це? — запитала вона.

Жінка поклала руку на свою книжку і сказала:

— Якщо ти шукаєш шлях до порятунку своїх друзів, ти повинна вирушити на небо. Так записано в книжці майя. Цей камінь тобі допоможе.

Беа змовкла.

Від книжки відокремилася коричнева сторінка, на якій було щось намальоване, і підлетіла до Ніни. Дівчинка взяла аркуш у руки і побачила на ньому план Каракола: всі приміщення обсерваторії й підземні галереї, що пов'язують її з іншими спорудами майя — пірамідою Кукулкан і храмом Тисячі воїнів.

— Тепер у тебе є все, що треба, — м'яко промовила Беа. — Не забувай про коштовний камінь, який я тобі подарувала. Використовуй його за призначенням: він слугує для осяяння розуму. Придивися до навколишності і сама вирішуй, що тобі треба робити. — З цими словами мудра жінка зникла.

І знову Ніна залишилась сама. В легкому тумані, з планом обсерваторії в одній руці

і округлим камінцем у другій, перед величезним телескопом майя, спрямованим у небо.

«Отже, я повинна шукати шлях до порятунку, який іде в небо», — подумала дівчинка. Вона підійшла до телескопа і, подивившись у нього, побачила скупчення зірок, Місяць, планети Сонячної системи і навіть метеорити. Здавалося, вони були настільки близько, що до них можна було доторкнутися руками.

Ніна з зусиллям повернула величезний телескоп, щоб подивитися на іншу частину неба: вона хотіла дізнатися, чи могли жерці майя бачити Шостий Місяць. Адже Алхімічна Галактика перебувала так далеко від Землі, що навряд чи її було видно на небі. Дівчинка навіть присвиснула від подиву, коли в об'єктиві посередині Всесвіту з'явилася зірка, яка пульсувала зеленим світлом.

— Та це ж Ксоракс! — радісно вигукнула вона. Раптом світло зірки зникло. Ніна спохмурніла і з сумом подумала про свого дідуся. Їй так хотілося, щоб зараз він був поруч! Дівчинка відійшла від телескопа, опустила на підлогу біля стіни і помітила якесь овальне заглиблення в мармуровій плиті.

«Його ніби видушили камінцем, який я знайшла в старовинній скриньці», — подумала Ніна і ледь не підскочила від свого здогаду.

Вона хутко дістала камінь із кишені і поклала його в заглиблення. Телескоп, ніби притягнутий магнітом, націлився на камінь і спроектував світло, яке він випромінював, у глибоке зоряне небо. Дівчинка спробувала зазирнути в телескоп. Але марно: нічого не було видно. Здавалося, Всесвіт зник.

Водночас хмара пари стала ще більшою і заповонила всю залу, закривши стіни. Ніна підійшла до смолоскипа і, розглядаючи план, думала, що ж робити далі. «Світляний камінь зітер Всесвіт, книжка майя сказала, що я повинна шукати дорогу до порятунку в небі, а план показує підземні галереї. І що все це означає?» — дивувалася дівчинка.

У всьому цьому був якийсь взаємозв'язок, але який? Щоб бути упевненішою, Ніна дістала з кишені Талдом і притисла його до грудей: очі птахи Гугі спалахнули, і з дзьоба вирвався струмінь диму, який полинув до сторінки з планом. Дівчинка розтисла руку і сторінка полетіла до стелі, а потім опустилася на світляний камінь.

Телескоп здригнувся, повільно повернувся навколо своєї осі і спроектував світло каменя на протилежну стіну. Хмара пари зникла, наче її проковтнув дим Талдома Люкс, і дівчинка побачила, що в стіні, там, де впало світло, утворився широкий прохід.

Сторінка з планом знову злетіла і повернулася до неї.

Ніна обережно проникла в отвір, за яким починався вузький пологий тунель. Пройшовши зовсім небагато, юна алхімічка відчула, що в тунелі стало значно холодніше. Стіни його були з'їдені вологою і покриті пліснявою. Павуки і жовті мурахи вибігали з кожної розщілини, лякаючи дівчинку. Широко розкривши очі, Ніна намагалася розгледіти, що там попереду, і невдовзі побачила, що тунель роздвоюється.

«А куди ж далі? — розмірковувала дівчинка і піднесла план до очей. Праве відгалуження вело до піраміди Кукулкан, ліве — до храму Тисячі воїнів. «Мені ліворуч», — вирішила вона і, стиснувши Талдом Люкс, повернула в бік храму.

Підлога тунелю потопала в грязі. З кожним кроком твань ставала все рідшою, до неї додавалися потоки води, рівень якої підіймався все вище і вище, і скоро дівчинка опинилась по коліна в смердючому струмку.

Потік, набравши швидкості, виніс її з тунелю. Разом із потоком, що перетворився на водоспад, який падав із двадцятиметрової висоти, вона полетіла вниз. Щасливо уникнувши гострого каміння, Ніна виринула на

поверхню. Розплющивши очі, вона віддихалась і озирнулася.

«Який синій грот!» — здивувалася вона незвичайному кольору стін підземної печери храму Тисячі воїнів. Побачивши похилий берег, дівчинка підпливла до нього і вибралась із води.

Перше, на чому зупинився її вражений погляд, було четверо друзів, які непорушно лежали на землі. Дюжина ігуан оточувала їх.

— Пішли геть! — крикнула Ніна, відганяючи страшнуватих тропічних ящірок.

Наблизившись, вона з жахом зрозуміла, що діти випили до дна вміст пляшечок із Кров'ю Смертоносною.

— Усе до останньої краплі! — зойкнула дівчинка.

Наскрізь промокла, уся в бруді, вона впала на коліна і спробувала розштовхати Ческа. Потім потрясла за плече Роксі. Безуспішно!

— Додо, Фйоре, скажіть хоч слово! — Ніна була у відчаї. Діти були холодні як лід. Їхні серця, здавалося, не бились.

Згідно з описом, Кров Смертоносна викликала уявну смерть, проте там не говорилося, яка доза може призвести до реальної смерті і що треба зробити, щоб перервати дію препарату.

— Жезл Шостого Місяця, врятуй моїх друзів! — Ніна звелася на ноги і, стиснувши зуби, спрямувала Талдом на нерухомі тіла в надії оживити їх лазерним променем.

Світло Талдома Люкс ударилось об тіла і розлетілось іскрами, відбиваючись на камінні. Ніякого результату! Ніна відчула себе не тільки безпорадною, а й винною: друзі загинули через неї.

У відчаї, заливаючись слізьми, дівчинка пожбурила золотий жезл на купу каміння і кинулася на землю.

— Нііі! Не хоочу! — ридала Ніна. — Вони померли! Книжка, яка розмовляє, говорила тільки про одного друга, якому загрожує небезпека. А я втратила всіх! Проклята Книжка, вона обдурила мене! Етерея і дідусь покинули мене. Брехуни. Всі брехуни! Я їх ненавиджу!

Ніна геть знетямилась. Її обдурили всі, кому вона вірила і кого вона любила. Так їй нині здавалося. Вона перестала їм вірити, перестала вірити в порятунок Ксоракса.

«Голос Переконавання мав рацію! Чому я не повірила йому?» — журилася дівчинка.

Усе, що вона до цього часу робила, здалося їй великою помилкою, зовсім безглуздою затією. Стомившись від сліз, Ніна непомітно для себе заснула.

Трагічна мексиканська ніч закінчувалася. Перші промені зорі проникли в синій грот крізь пролом, який зробив Тупак своєю магичною сокирою.

Ласкавий промінь ранкового сонця впав на обличчя дітей.

Ніна прокинулася, погано розуміючи, де вона перебуває, підбрала Талдом Люкс і раптом відчула сильну спекоту в кишені свого комбінезона.

Вона засунула туди руку і витягла коштовний камінь, подарований їй Беа Мудрою.

Камінь був такий гарячий, що вона ледве втримувала його в руках.

— Досить! Годі! Не хочу ніяких чародійств! З того світу не повертаються!

Дівчинка не могла більше дивитися на розпластані безживні тіла друзів.

Біль і горе, витісняючи всі думки, леденили кров.

І раптом несподівано Талдом завібрував. У ту саму мить коштовний камінь піднявся в повітря і підлетів до жезла.

Дзьоб Гугі розкрився і проковтнув камінь.

Ніна остовпіла.

Вона згадала, що цей камінь їй було дано для осяяння розуму.

Не розуміючи, навіщо вона так чинить, дівчинка спрямувала жезл на лежачих дітей і натисла на очі Гугі.

З них вирвався промінь лазера і перетворився на світляну хвилю, яка підняла тіла дітей над землею.

Талдом Люкс завібрував іще сильніше і наступна світляна хвиля, закружлявши навколо дітей, почала обертати їх проти годинникової стрілки.

Швидкість обертання зростала. Повітряний вихор був такий потужний, що підхоплював із землі каміння і підкидав його до стелі гроту. Так тривало кілька секунд, та потім світло зникло, а діти плавно опустилися на землю.

— Живі!!! Ви живі!!! — закричала дівчинка планети Шостого Місяця, побачивши, що її друзі розплющують очі.

— Ні... Ні... Ніно, — прошепотів Додо, приходячи до тями.

— Як голова паморочиться... О, Ніно? Це ти? Де ти поділася? У нас було стільки негараздів!.. — Роксі ледве звелася на ноги.

— Ти залишила нас самих із цим жахливим Тупаком, як ти могла! — дорікнув їй Ческо.

— О Боже, та ти вся в грязі! — сплеснула руками Фйоре. Дівчинка планети Шостого Місяця ніби не чула їх.

Вона стрибала і сміялася від радості.

— Ви повернулися!!! Ви живі!!!

Діти з подивом дивилися на неї. Перевішивши погляд на порожні пляшечки з-під Крові Смертоносної, вони здогадалися:

— Та наша смерть була лишень уявною! А ти що подумала?

Ніна з ніжністю оглянула друзів:

— Ви випили занадто велику дозу. Ви могли померти по-справжньому. Якби не коштовний камінь, подарунок Беа Мудрої, вас би не вдалося повернути до життя. Я була у відчаї. Я навіть проклинала Етерею і дідуся Мишка...

Тепер Ніні було соромно за свою хвилину слабкість.

Діти підскочили і почали обнімати свою подругу.

Радість переповнювала їхні серця. Вони знали, що потрібні одне одному і що їхня сила зростає, якщо вони разом.

Сонце вже було високо в небі, а діти все ще сиділи, щільно притиснувшись одне до одного, і згадували, що їм довелося пережити.

Друзі розповіли Ніні про зустріч із жорстоким андроїдом, а Ніна про те, як ЛСЛ, який

перетворився на Пернатого Змія, збирався принести її в жертву, і тільки завдяки появі бога народу майя і викликаному ним землетрусу вона врятувалася.

— Бог майя? — здивувалася Фйоре.

— Так, так. Його звати Юм-Ка, — вигукнула дівчинка. — Якби не він, Пернатий Змій убив би мене. У бога був жезл, схожий на мій Талдом Люкс. А потім я зіткнулась із капосним типом із Алхімічних карт на ім'я Трик Божевільний. На щастя, мені вдалося дістати магічну карту із зображенням Беа Мудрої, і вона перехитрувала цього безумця. Внаслідок цього він наклав на себе руки, стрибнувши в бездонну яму під кісткомолкою!

— Кі... кі... кісткомолкою? А що це та... та... таке? — заморгав Додо.

— Це стародавній механізм майя, — пояснила Ніна. — Як добре, що все скінчилося! — щасливо засміялася дівчинка. — А зараз розкажіть мені детальніше про цього андроїда. Де він подівся?

— Не маємо найменшого уявлення. Коли ми зрозуміли, що нам справді загрожує смерть, ми випили препарат, — простодушно відповів Ческо.

Ніна дістала з кишені Червону трубочку:

— Якщо Тупак повернеться, я знаю, як із ним упоратись. Я витягну через цю тру-

бочку Дим Диявольський, яким заповнений Паралелепіпед в його грудях. Я добре вивчила будову андроїдів Каркона.

Роксі перебила її:

— Але в Тупака є Великий Слем і Какофон.

— А це що таке? — Ніна вперше чула про такі предмети.

— Великий Слем — це магічна сокира, яка рубає навіть каміння, а Какофон — потужний підсилювач голосу. Коли Тупак говорить через нього, можуть полопатися барабанні перетинки, — пояснила Фйоре.

— А Пе... пе... пернатий Змій, він спра... спра... справді мертвий? — з тривогою в голосі запитав Додо, тремтячи при думці про нову зустріч із ЛСЛ.

— Сподіваюся, що так. Коли божество майя викликало землетрус, мер провалився у прірву, — твердо відповіла Ніна.

Однак вона сама не була впевнена в загибелі Людини-Змія. І щоб не лякати друзів, вона не показала свого сумніву.

В одному дівчинка була впевнена: Каркон і його помічник не залишать їх у спокої, і треба готуватися до нової боротьби.

— А чи не пошукати нам Гугі? — запитала вона друзів. — Хтось із вас бачив її після нашої появи на мексиканській землі? Боюся, що вона злякалася землетрусу.

— Так, Гугі, де вона може бути? — повторив слідом за Ніною Ческо.

Обережно ступаючи, п'ятеро юних алхіміків залишили синій грот і заглибились у тропічний ліс у пошуках магічної птахи з Ксоракса.

Розділ восьмий
Сах Зотліий
і Диявольський Погляд

— Ну що? В який бік підемо? — запитала Фйоре.

— Без карти важко знайти місце, де ми залишили Гугі, — резонно зауважила Роксі.

Ческо відвів Ніну вбік і зізнався, що без окулярів він їм усім кепський помічник.

— Тримайся біля мене. І не хвилюйся. Головне, щоб ми були разом, — запевнила його дівчинка планети Шостого Місяця.

— Гля... гля... гляньте, там во... во... вода, — показав рукою Додо в напрямку невеликої галяви.

— Вода? — оживилася Роксі.

— Гугі саме за... за... задрімала біля озера із дже... дже... джерелом...

Ніна по-дружньому поплескала його по плечу:

— Додо має рацію. Друзі, вперед! Не виключено, що ми на правильному шляху!

Роксі і Фйоре кілька разів покликали пташку на ім'я, та ніхто їм не відповів. У лісі чулися тільки співи тропічних птахів.

Спека і задуха були нестерпними, діти задихалися, дуже хотілося пити. Вийшовши до озерця, вони плюхнулись на коліна біля джерела і почали жадібно пити. Та дивний шум, що долинув із джунглів, змусив їх прислухатися.

— Гугі! — покликав Ческо.

Проте шум створювала не магічна пташка Ксоракса. Серед дерев щось засяяло.

— Схоже, це дзеркало! — вигукнула Ніна.

— Дзеркало? Звідки? У майя не було дзеркал! — заперечила всезнайка Фйоре.

Тут почувся дикий рев, і перед вражими дітьми постав жорстокий Тупак. Він повернувся і тепер розмахував Великим Слемом перед ними. Його гостре лезо, що виблискувало на сонці, друзі й сприйняли за люстро.

Андроїд напружив могутні м'язи, і оскільки Какофон усе ще не діяв, здушено прокричав:

— Кляті шмаркачі! Як, ви не померли?! Ну, та зараз вам усім п'ятьом буде каюк!

Ніна хоробро ступила крок уперед і твердо сказала:

— Твій алхімічний код 7892. Я добре знаю, як ти збудований. Я знаю всі таємниці алхімії Каркона. І я тебе зруйную!

Вона підняла Талдом Люкс і випустила електричний розряд прямо в груди Тупака. Та потужна мускулатура андроїда спрацювала як броня.

Не гаючи часу на розмови, андроїд почав розмахувати Великим Слемом, рубаючи все, що потрапляло під сокиру, і кинувся на Ніну. Та ухилилась і знову вистрілила з Талдома, цього разу в ноги андроїда. Від больового шоку Тупак зігнувся і цим скористалися Роксі і Фйоре. Вони почали закидати його камінням, яке, щоправда, не завдавало йому ніякої шкоди. Андроїд тільки ще з більшою люттю завертів сокирою. Здавалося, він хотів порубати навіть повітря.

Ніна ніяк не могла потрапити розрядом у Паралелепіпед із Димом Диявольським у його грудях. Мікрочіп андроїда, який складався з пірамід і сфер, підсилених канатами з Тензіуму, був добре захищений. Та було одне вразливе місце, влучивши в яке, можна було дезактивувати Тупака.

Ніна добре пам'ятала, де воно міститься, вивчивши тривимірний малюнок андроїда. Однак їй ніяк не щастило влучити в нього: Тупак весь час рухався, борючись із п'ятьма відважними друзями.

У цю мить діти відбігли за величезний валун.

Зрубавши останнє дерево, яке заважало йому, Тупак опинився прямо перед Ніною і міцним ударом кулака звалив її на землю.

— Настав твій кінець! — крикнув він, злісно крутячи чорними очима.

Ніна натиснула Талдом обома руками і вистрілила. Один, два, три рази. Андроїд прикрив груди сокирою, ніби щитом, і знову кинувся на дівчинку.

Не втрачаючи самовладання, Ніна зробила ще один постріл. І, о вдало! Цього разу електричний розряд потрапив у ціль. Андроїд гепнувся на землю.

Юна алхімічка швидко дістала з кишені Червону трубочку, збираючись приставити її до грудей андроїда, але він хутко отямився. Піднявши свою сокиру, він із силою накинувся на дівчинку. Одначе Ніні пощастило відкотитися вбік, і сокира, ледве не зачепивши її голову, проорала глибоку борозну і врізалась у землю.

Тільки Тупак висмикнув сокиру із землі, як Ческо з усього розмаху врізав йому по спині важкою жердиною. Андроїд із люттю оглянувся. Скориставшись секундним перепочинком, Ніна схопилася на ноги і, діждавшись, коли Тупак знову обернеться до неї, натиснула на гоазиллові очі жезла. Із дзьоба Талдома вирвався червоний лазерний промінь і, про-

бивши груди Тупака, розірвав їх. У андроїда підкосилися ноги, і він упав у тропічні чагарники. Ніна миттю віткнула йому в груди Червону трубочку і через неї вийшов увесь Дим Диявольський.

— Ура! Він убитий! — закричали діти, виходячи з-за валуна.

Ніна, не дивлячись на бездиханного андроїда, кинула Червону трубочку і перевела подих. І цього разу їй пощастило завдати поразки Злу!

Роксі і Фйоре підбігли до неї і обняли. Ческо підійшов до розпластаного Тупака і плюнув на нього. А Додо зацікавився Великим Слемом.

— Ти була чудова! — шарпали Ніну подружки.

Зробивши свою справу, дівчинка витирала з обличчя пил, змішаний з потом.

— Ходімо, я проведу тебе до джерела, там ти вмиєшся, — запропонувала Фйоре, подаючи Ніні руку.

Ідея освіжитися сподобалась усім і, не роздумуючи, друзі стрибнули в озеро просто в одязі. Вода освіжила їхні розгарячені тіла.

— Клас! Я ніби заново народилась! — Ніна вилізла з води і, заплющивши очі, розпласталася на траві, насолоджуючись довгоочікуваним відпочинком.

Додо плавав, ухопившись за уламок деревини, тоді як решта дітей, весело повискуючи, обливали одне одного водою.

— Агей! Але ж ми збиралися шукати Гугі! — раптом згадав Ческо.

Ніна поглянула на бездонне синє небо, на якому не було жодної хмаринки.

— Сподіваюся, вона не полетіла, — пробурмотіла дівчинка.

— Ти що, вона ніколи б нас не покинула! — гаряче вигукнула Фйоре, вибираючись на берег. — Пам'ятаєш, минулого разу, коли ми були в Єгипті, і повернулися до Венеції на борту Тойрана, вона була з нами до кінця, незважаючи на те, що її сильно поранив Крилатий Лев.

— А раптом її знову хтось поранив? — засумнівалася Роксі, підходячи до подруг.

Додо, якого не було з ними в Єгипті, оскільки в цей час він заліковував рани, завдані йому Алвізом і Барбесою, вибрався з води, голосно чхнув і сказав:

— Я не хо... хо... хочу залишатися тут. Хо... хо... ходімо шукати Гу... гу... гугі.

Ческо хотів йому відповісти, як раптом сонце померкло. Діти підвели голови. Те, що вони побачили, змусило їх закам'яніти від жаху.

Величезний скелет, заввишки метрів п'ять, затулив сонце. Навколо черепа, обмотаного брудними бинтами, кружляла помаранчева куля — планета Сатурн.

— Аааа... на допоооооому! — закричали перелякані діти і кинулися до лісу.

Тільки Ніна залишалась стояти як вкопана.

У промоклій наскрізь одежі вона дивилася, як жахливе створіння швидко наближається до неї. Це був Сах Зотлілий, інший небезпечний персонаж із лиходійних Алхімічних карт, породжених хворою уявою огидного маркіза.

Ніна глянула на свою долоню: зірка зовсім почорніла і збільшилась. Одначе дівчинка холоднокровно розстібнула кишеню комбінезона і дістала колоду Алхімічних карт. Треба було знайти магічну карту на противагу Сахові Зотлілому.

Та цього разу вона не встигла. Дівчинка почула за спиною якийсь шелест. Вона обернулася — і ледве не знепритомніла.

— ЛСЛ!!!

Так, це був Пернатий Змій, живий і неущкоджений. Як виявилось, він не загинув під час землетрусу. І вже цього разу він не збирався відпускати онучку професора Мишка.

— Ніно, знайомся, це — Сах Зотлілий, мое найулюбленіше створіння, — солодким голосом проспівав ЛСЛ, і пір'я на його великій зеленій голові захиталося в такт із словами. — Хочу насолодитися довгоочікуваним видовищем, забавно буде подивитися, як Сах прикінчить тебе, хи-хи-хи-хи...

Ніна, не кажучи ні слова, кинулась у той бік, куди побігли її друзі. Ноги дівчинки в черевиках, повних води, важко засковзали по розкиданому камінню. Вона мало не падала і важко дихала. Та жахливий скелет не відставав від неї.

Попереду показалася невелика хижка. Дівчинка кулею влетіла в неї і спиною притислась до дверей. Серце її рвалося з грудей, не вистачало повітря. Стиснувши Талдом Люкс, вона спробувала заспокоїтися. Треба було швидше дістати потрібну карту, яка допомогла б їй упоратись із Сахом.

Велетенський скелет дістався до хижки, і за мить тут опинився й Пернатий Змій. Намагаючись бути непоміченими, ховаючись за деревами та чагарниками, за ними прокрадалися діти.

«Спокійно. Спокійно. Зараз я дістану потрібну карту і все закінчиться», — умовляла себе Ніна.

У цю мить вона помітила ще один дивний механізм, який дуже нагадував кісткомолку, але значно меншу. До двох стовпів заввишки метрів зо два була прикріплена бантина, з якої звисали три мотузки, прив'язані до трьох кам'яних кілець, що стирчали із землі.

Юна алхімічка швидко зрозуміла, що, якщо смикнути за мотузки, відкриються кришки люків, які прикріплені до кілець. Вона ногою змахнула листя, що закривало люки, і прочитала троє слів, написаних мовою Шостого Місяця:

ROFOKS URITOM ZEMOM

«Можливо, десь тут зберігається магічна фраза, яка дає доступ до Третьої Таємниці?!» — подумала вона й інстинктивно смикнула за мотузку, прив'язану до кільця, що відповідало слову «Земля».

Кришка люка відкрилася. Ніна зазирнула в яму, але нічого не побачила. Це був глибокий і темний колодязь. Вона вже хотіла відкрити другий люк, як стіни хижки захиталися.

Величезна нога скелета вибила двері, частина солом'яної стелі завалилась, і крижане

повітря, яке супроводжувало Саха Зотлілого, вихором увірвалося в укриття.

Ніна потягнула мотузку, сподіваючись відкрити люк і сховатися в ньому.

Скелет широко роззявив рота, демонструючи прозору кулю в роті, наповнену жовтою рідиною, і зубами роздушив її. Рідина бризнула по всій хижці і потрапила на магічний пристрій майя.

Мотузки засяяли, і кришки люків умить зачинилися. Сах Зотлілий розбризкав Росу Лілову, алхімічну рідину, за допомогою якої Каркон зачакловував механізми.

Здавалося, що цього разу Ніна була приречена. Допомогти їй міг тільки алхімічний антипод скелета. Вона вже було відшукала потрібну карту, як раптом у хижці з'явився Пернатий Змій.

Сах повернув голову до жахливої морди ЛСЛ. Їхні очі зустрілися, і в порожніх очницях скелета запалахкотів вогонь, а з очей Пернатого Змія посипались іскри.

Онучка професора Мишка стала свідком феномена Вищої Темної Магії.

ЛСЛ відкрив пащу, повернувся до Ніни, і з його очей прямо в зіниці дівчинки вдарили два вогненних промені. На секунду вона втратила свідомість.

— Ще раз зустрінемося поглядами — і ти труп! — завищав Пернатий Змії і тричі голосно вигукнув заклинання:

**ДИЯВОЛЬСЬКИЙ ПОГЛЯД!
ДИЯВОЛЬСЬКИЙ ПОГЛЯД!
ДИЯВОЛЬСЬКИЙ ПОГЛЯД!**

Це було одне з найсильніших заклять: Диявольський Погляд вражав на смерть або принаймні викликав смертельну хворобу. Що й сталося б, якби Ніна зустрілася поглядом із Пернатим Змієм іще раз. Тільки один погляд — і смерть!

Найстрашніше, що дівчинка стояла ніби загіпнотизована і не могла відвести погляду від палаючих вогнем очей ЛСЛ. На щастя, цього разу вона була не сама в сутичці зі Змієм.

— Прокляті монстри! Виходьте на бій, якщо ви не боягузи! — почувся заклик Ческа.

Озброєні палицями і камінням, за спиною Пернатого Змія і скелета стояли друзі дівчинки. Сах Зотлілий, ламаючи кущі, незграбно повернувся. Озирнувся і Пернатий Змії, відвівши вбивчий погляд від Ніни. Побачивши дітей, він злісно засичав:

— Зараз ви всі помрете!

Ніна, опам'ятавшись від гіпнозу, протерла очі, які яріли, ніби в них насипали солі, і, вихопивши з колоди, підкинула карту, на якій була зображена Чіла-тигриця, добродійний персонаж у вигляді гострозубої тигриці, котра уособлювала силу і позитивну енергію.

Могутній звір миттю матеріалізувався. Навколо його голови кружляла позолочена куля — Сонце. В пащі тигриця тримала залізний прут, а в правій лапі — великий зливоч золота.

Від подиву маленькі червоні вічка ЛСЛ вилізли з орбіт: він зовсім не чекав побачити добродійного персонажа! Адже Каркон запевняв його, що активовані лишень лиходійні карти.

— Чіла-тигрице, негайно повернися туди, звідки ти з'явилась! Я — твій творець, і ти повинна слухатися мене! — наказав Змій.

Тигриця розтулила пащу і загрозово зарикала. Ніна, зібравши рештки сил, стала поруч із звіром.

— Ти створив дванадцять Алхімічних карт, та віднині шість із них підкоряються мені! — крикнула вона, відчуваючи свою зверхність.

ЛСЛ не розумів, яким чином проклята онучка професора Мишка змогла заволодіти

його картами. Як вона дізналася, що смертельним супротивником Саха Зотлілого є саме Чіла-тигриця?

— І ти більше ніколи не побачиш свого Трика Божевільного! Беа Мудра допомогла мені! — завдала ще одного удару Ніна, вірячи в те, що їй пощастить і цього разу перемогти Зло.

— Що ти сказала?! — розгубився Змій, який іще не знав про безславний кінець божевільного.

У цю секунду тигриця кинулась на Саха і сильним ударом лапи повалила його на землю. Заторохтівши кістками, скелет рухнув між деревами. Розгніваний Пернатий Змій, висунувши роздвоєний язик, провів ним по спині величезної кішки.

— Я тебе породив, я тебе і знищу! — кричав він, розмахуючи руками.

Чіла звелася на задні лапи і з силою підкинула в повітря залізний прут, який тримала в зубах, а слідом — і золотий зливочок. Обидва предмети зустрілися в польоті і, з'єднавшись магічним чином, утворили вогненний меч, який схопила лапами тигриця.

Меч, виготовлений зі сплаву заліза із золотом, робив його володаря непереможним. Ці алхімічні елементи додав професор Мишко для підсилення добродійних Алхімічних карт

перед тим, як відіслав їх онучці Ніні. За допомогою таких хитрощів магичні жіночі персонажі перевершили в силі носіїв Зла.

Та успіх не завше усміхається тому, хто його заслуговує.

Цього разу тигрицю чекала поразка. Вона вже готова була пронизати Пернатого Змія мечем, але той уміло відхилився. Меч ковзнув по камінню, перетворивши його в пил. Тигриця повторила спробу, ЛІСІ знову був на волосок від загибелі, та скелет, скочивши із землі, схопив її за горло і почав душити. Тигриця виривалась, але безуспішно. Меч випав із її лап. Планета Саха Зотлілого — помаранчевий Сатурн — швидко збільшувалась і проковтнула Сонце, яке охороняло тигрицю.

Чіла навіки заплющила очі.

Ніна зрозуміла, що вона програла.

Цього разу Алхімія Світла виявилася не в силах здолати Темний Світ Зла. Очі дівчинки нестерпно пекло, і страх переповнював усе її ество.

Ческо з поблідлим обличчям кинувся на допомогу подрузі. Він смикнув за рукав Додо, і вони, вискочивши з-за дерева, ухопились за руків'я важкого меча тигриці.

— Я бо... бо... боюсь, — бурмотів при цьому Додо.

— Давай, напруж усі сили, допоможи мені підняти магічний меч! — підбадьорював його Ческо, не зводячи погляду з величезного скелета.

Дівчинка планети Шостого Місяця, не вірячи своїм очам, дивилася, як двоє друзів, схопивши сяючого меча, помчали на Саха, який, криво усміхаючись, стояв над загиблою тигрицею.

Могутній удар меча переламав Саха навпіл, і він рухну́в на землю, перетворившись на купу кісток.

ЛСЛ, завивши від досади, вирвав меч із рук хлопчаків, які кинулись урозтіч, радіючи, що їм вдалося знищити хоча б одного небезпечного ворога.

Скориставшись хвилиною розгубленістю ЛСЛ, до Ніни підбігли Фйоре та Роксі і, схопивши її, потягли в дикі чагарники, поспішаючи сховатися від знавіснілого Змія. Однак він швидко оговтався й кинувся за ними.

— Хутчій, біжімо в той бік, мені здається, Гугі повинна бути там! — підганяла друзів Фйоре.

— Швидше від цього жахливого місця! — повторювала за нею Роксі.

— Ні, ми не можемо так піти! — крикнула на бігу Ніна. — Ми повинні знайти ключове слово до Третьої Таємниці!

Втеча крізь чагарники, коріння якого стриміло із землі, не віщувало нічого доброго. Додо, спіткнувшись, із усього розмаху гепнувся на землю.

Ческо допоміг йому підвестися, та Додо не міг рухатися. Його коліно розпухало просто на очах.

— Бо... бо... боляче... Я не мо... мо... можу бігти, — заскиглив він.

Діти змушені були зупинитися, щоб обговорити ситуацію. Звісна річ, і мови не могло бути про те, щоб залишити друга самого в диких чагарниках.

— Я понесу його, — рішуче сказав Ческо і завдав Додо собі на плечі. Всі поспішали вперед. За їхніми спинами чулися поквапливі кроки Пернатого Змія, який ішов слідом за ними.

Знесилені діти вже й не сподівалися знайти якийсь прихисток, де можна було б сховатися від переслідувача й трохи перепочити.

— Сюди, хутчій! Повертайте праворуч! — почувся десь згори незнайомий голос.

Діти підвели голови, проте нікого не побачили. Зрозуміло було тільки, що це не голос ЛСЛ. Та хто їх кликав? І звідки?

Додо, сидячи на плечах у Ческа, помітив товсту мотузку, яка хиталася поміж гілок тропічних дерев.

— Що там у тебе? — запитала Роксі.

— Не знаю. Спро... спро... спробую сми... сми... смикнути, — відповів Додо і смикнув за мотузку.

Один, два, три посмики і...

— Ооооох!

Над верхівками дерев з'явилася летюча платформа у вигляді величезного соняшника, з якого привітно махав рукою добрий Юм-Ка.

Це був його голос!

— Поспішайте! Лізьте сюди! Пернатий Змій уже близько! — крикнув бог майя, звисаючи вниз.

Першим заліз Додо. За ним Фйоре, Роксі і Ческо. Останньою на Соняшник ступила Ніна.

— Спасибі, Юм-Ка, ти врятував нас! — Щаслива дівчинка планети Шостого Місяця обняла його.

Боги не залишили їх!

Бог майя погладив дівчинку по голові й засміявся:

— Зараз я відвезу вас до чарівного лісу, священного місця, де Змій ніколи не зможе вас знайти.

Сказавши це, він скинув на землю два мішки з піском, які утримували магічний повітряний корабель, і той почав набирати висоту.

Політ до зачарованого лісу розпочався.

Додо, морщачись від болю в коліні, обережно підповз до краю Соняшника і глянув униз. Поряд із ним, охоплені цікавістю, лягли решта дітей.

Панорама, яка відкрилася перед ними, нагадувала чарівний сон: безкрайній обшир, різнобарвний м'який килим із величезних дерев і квітів, руїни споруд майя — Каракол, піраміда Кукулкан і храм Тисячі воїнів. З такої вишини місто Кікен-Іца було чудове!

Соняшник легко линув у повітряному потоці.

Широко розставивши ноги і вдивляючись в обрій, Юм-Ка здавався справжнім капітаном, який вів свій корабель до мети.

— Я й не знала, що в майя були літаючі соняшники, — звернулася до нього Фйоре.

— Тому що тільки ми, боги, мали право заходити до них, — з гордістю відповів бог майя. — Ось цей, Зоряний Соняшник, здатний перетнути Всесвіт і дістатися до Ксоракса, — пояснив Юм-Ка, стискаючи в руці нефритовий жезл.

— Ксоракса? Так ти знаєш про Шостий Місяць? — здивувалася Ніна.

— Авжеж. Я ж теж алхімік. Я думав, що тобі це відомо, — відповів серйозно бог майя.

— Ні, та я відчувала. Я зрозуміла це, коли побачила твій нефритовий жезл, який дуже схожий на мій Талдом Люкс.

— Так і є. Це Тампачі, стародавній жезл, та діє він не згірше від твого Талдома Люкс, — пояснив Юм-Ка, високо здійнявши свій жезл.

— Він нагадує той, що в Осиріса, і називається Уас, — мовила дівчинка.

— Ох, мудрий Осиріс, ми з ним великі друзі і навіть якось говорили про тебе. Всі на Ксораксі сподіваються, що ти невдовзі заволодієш Третьою Таємницею. Їм потрібні дитячі думки і фантазії, і якомога швидше. Інакше бути лиху. Ти ж знаєш про це, Ніно?

Дівчинка кивнула головою.

Соняшник почав знижуватись і за мить торкнувся до землі на околиці зачарованого лісу.

Довкола росли яскраві велетенські квіти і кущі з зеленим, майже прозорим листям, а між гілками дерев літали великі красиві папуги з червоним, синім і жовтим пір'ям.

Неподалік було невеличке озеро, тут жила добра сотня рожевих фламінго, а ледь далі до обрїю, на пінястих хвилях океану погойдувалися великі пелікани і легкі чайки.

Поряд протікала річка, по якій плавали десятки... крокодилів, які сміялися!

— Вони сміються! Неймовірно! — вигукнула здивована Фйоре.

— Так, це найвеселіші тварини зачарованого лісу, — усміхнувся Юм-Ка, — і хоча на вигляд вони дещо страшнуваті, але нічого поганого нікому не зроблять. Вони дуже добрі.

Очі в Ніни, як і раніше, дуже пекло. Бог майя глянув на її обличчя і так, щоб не чула решта дітей, сказав:

— На жаль, у мене нема ліків проти закляття Пернатого Змія. Потерпи, незабаром усе мине. Тобі ще пощастило, що ваші погляди більше не зустрілися.

У його голосі дівчинка відчула тривожні нотки.

— Я помру? — тихо запитала вона.

— Ти житимеш! Та постарайся більше ніколи не зустрічатися очима з Пернатим Змієм. Якщо так станеться, ти або помреш, або дуже серйозно захворієш.

Бог ніжно поплескав дівчинку по щоці і, звертаючись до всіх, голосно сказав:

— Ступайте на берег річки і наберіться сили. Там ви знайдете все, що шукаєте. А мені пора. Моя місія завершена. Щастя вам!

І звівши до неба свій жезл, бог майя зник у світляній хмарці, залишивши дітей самих.

Додо, помітно накульгуючи, попрямував до озера з рожевими фламінго, які перебирали довгими дзьобами м'яке пір'я і на свистували ніжні мелодії. Фйоре підбігла до чагарників із блакитних орхідей, вдихаючи їхній тонкий аромат, а Ніна і Ческо задивилися на дивний танок величезного крокодила посеред річки.

— Ческу, дивися, що він робить, він махає лапою, ніби кличе нас! — здивувалася Ніна.

— Давай підійдемо до нього, — запропонував хлопчик і першим побіг до берега.

Крокодил поведився як пес: він махнув сильним хвостом і обдав водою з ніг до голови двох друзів, які стояли за кілька кроків від нього.

Роззявивши величезну пащу, він показав дітям два ряди дуже гострих зубів.

Ніна мимоволі відскочила, проте страх її миттю минув: крокодил розсміявся і підморгнув їй.

— Нічого собі, симпатичний крокодильчик! — зауважив Ческо.

Решта дітей теж підійшли до берега.

Крокодил знову підніс лапу, показуючи на мангри, тропічні дерева з довгим вузлуватим корінням, що росли внизу за течією.

Діти презирнулися: можливо, це якийсь знак і саме в кущах ховається те, що вони шукають? Помахавши рукою веселому крокодилу, вони швидкими кроками подалися до заростів.

Ніна увійшла в річку й стала оглядати їх. Від коріння здіймалися міриади бульбашок повітря. Вона пірнула і побачила, що бульбашки йдуть від великого зеленого листка, який відходить від товстого кореня.

Дівчинка простягла руку і зірвала його. Виринувши, вона уважно оглянула листок і побачила напис:

КУАЧИ ПОЛВЕА

— Ура! Ми знайшли його! — закричала вона, простягаючи друзям листок із написом мовою Шостого Місяця. — Я переконана, що це ключова фраза Третьої Таємниці! Тут написано: Куачі Полвеа! Запам'ятайте ці слова! Вони знадобляться нам, коли ми знову увійдемо до Кімнати Зачаклованих Механізмів у палаці Каркона! Агрегат, який зберігає Третю Таємницю, буде відкритий!

Ніна була щаслива.

Фйоре, зацікавившись дивним шумом, озирнулась і закричала:

— Дивіться, дивіться! Ластівки! Скільки їх!

Хмара маленьких чорних пташок на величезній швидкості ширяла в блакитному небі. Від радості діти заплескали в долоні.

Перша частина їхньої місії завершилась успішно: думки дітей розпочали свою подорож до Ксоракса. Залишалось головне: оволодіти Третьою Таємницею. А для цього треба було якомога швидше повернутися до Венеції і скористатися Кореандром Стрімким.

Сповнена гордості, Ніна вискочила на берег, притискаючи до грудей дорогоцінний листок. Вона поглянула на долоню.

— Зірочка почервоніла! Тільки один промінець залишився, як завше, чорним! — сумно зауважила вона, показуючи долоню друзям.

— Адже перед нашою подорожжю сюди було так само, ти пам'ятаєш? — запитала Роксі.

— Так. Це сигнал, що хтось у небезпеці. Хтось із моїх друзів. Так мені казали Етерея і Книжка. Та ми всі тут. Живі й здорові. Принаймні в цю хвилину. — Ніна з тривогою поглянула на дітей.

Фйоре, розглядаючи знайдений листок із магичною фразою, вигукнула:

— Поглянь, посередині листка видніється якесь потовщення. Здається, там щось є.

Ніна взяла листок, натиснула пальцем на горбик посередині нього, і в прорізі з'явилася маленька паперова кулька.

Дівчинка обережно розгорнула її і побачила тільки одне слово:

КІККОЛІУМ

Також у папірці лежала дуже маленька насінинка червоного кольору.

— Кікколіум? — Роксі схилилася над листочком.

— Напевно, це назва насінинки, — висловила припущення Фйоре, обережно доторкнувшись до неї.

— Та що спільного має ця насінинка із словами «Куачі Полвеа»? — Ческо задумливо почухав потилицю.

— Можливо, тре... тре... треба покласти Кі... кі... кікколіум у ме... ме... механізм із Третьою Та... та... таємницею? — висловив здогад Додо і Ніні він здався не таким вже неймовірним.

Юна алхімічка знову загорнула насінинку в папірець і сховала до кишені комбінезона.

Стиснувши Талдом Люкс, вона попрямувала до літаючого Соняшника.

— Куди ти? Нам ще треба знайти Гугі! — нагадала їй Роксі.

— Ми полетимо на Соняшнику над зачарованим лісом, так ми швидше знайдемо її. А якщо підемо пішки, ризикуємо знову зустрітися з Пернатим Змієм.

Нініні слова звучали переконливо, і Ческо першим стрибнув на платформу. Не припиняючи стогнати від болю в коліні, з допомогою дівчаток на неї виліз і Додо. Роксі відв'язала мотузку, яка утримувала літаючий Соняшник, і він почав розмірено підійматися.

Яскраве сонце світило над Мексикою. Гаряче повітря ворушило Нініне волосся.

Та закляття Пернатого Змія все ще діяло, і її очі нестерпно пекло. Страх знову зустрітися з ЛСЛ не полишав її.

— Треба поспішати, — сказала дівчинка, стурбовано вдивляючись у прозору далечинь. Хоча їм і пощастило знайти ключ до Третьої Таємниці, вона знала, що там, у Венеції, їх чекають нові труднощі.

Тим часом Пернатий Змій бродив серед стародавніх руїн майя, навісніючи від люті і розмахуючи добутим трофеєм — мечем тигриці Чіли.

Майже одночасно він втратив двох зі своїх алхімічних творінь: Трика Божевільного і Саха Зотлілого.

Щоправда, йому вдалося знищити Чілу. Та останнє слово залишилося за капосним дівчиськом. Навіть андроїд Тупак не впорався зі своїм завданням.

Безперечно, Каркон буде цим дуже незадоволений. Єдине, що втішало: Ніна понесла на собі його закляття. Ще один кинутий на неї погляд — і дівчисько зникне раз і назавжди.

— Я знайду тебе, маленька відьмочко, тобі від мене не втекти! — завищав, звівши голову до неба, Людина-Змій. — Коли ви повернетесь додому, шмаркачі, вас чекає дуже неприємний сюрприз!

З цими словами він видерся на руїни піраміди, відкинув меч убік, здійняв руки до неба і зник у світляному промені.

Через мить він матеріалізувався у восьмій кімнаті свого таємного прихистку на острові Клементе.

Трон стояв на місці, проте зникла бочечка з Кумусом Перетворювальним. Безслідно зникли і п'ятеро змій-охоронниць. Пернатий Змій із подивом покрутив головою, від чого сріблясте пір'я на голові захиталося.

— Сторожа! Куди ви запропастилися, негідниці? — осатаніло закричав він.

Ніякої відповіді не було.

ЛСЛ подивився на з'їдені вологістю стіни, на вогку підлогу й помітив розкидані на ній жмутки шерсті. Піднявши один, він уважно роздивився його.

— Та це ж шерсть Крилатого Лева! — здивувався він і кинувся до зміїної лабораторії — п'ятої кімнати з говірливим посудом.

— Де мої вартівниці? Куди поділася бочечка з Кумусом? — грізно запитав він.

— Ми їх не бачили. Та сюди приходили діти... — відповів Пил Світляний — тонкий рожевий порошок у посудині.

— Діти?! — заверещав ЛСЛ. — Сюди приходили діти? Коли?

— Вони відразу ж пішли, — відповіла посудина з Накипом Жовтим.

— Ви бачили Крилатого Лева? — роздратовано запитав ЛСЛ.

— Крилатого Лева? А що це таке? — запитала баночка з Сіллю Морською, підстрибнувши на полиці.

— Безмозкі, безкорисні негідники! — шикнув Змій на пару скорпіонів, які необережно висунулися зі щілин.

ЛСЛ ненавидів цих чорних комах, що випили весь його запас Винтарбо Блакитного,

без якого неможливо було швидко створити Кумус.

Грюкнувши дверима, він вибіг із кімнати, та відразу ж завмер посеред восьмикутної зали з червоними лакованими дверима, пронизаний думкою: а що як ці шмаркачі знайшли його таємне сховище ще до його поїздки в Мексику?! Інакше звідки це кляте дівчисько, яке лежало на жертвовному вівтарі піраміди Кукулкан, могло знати імена всіх п'яťох вартівниць.

— Вона знала все! — люто засичав ЛСЛ, витягнувши шию. — Вони дісталися до моїх таємниць! У них у руках секретні документи, які засвідчують мою належність до Темної Магії! І Каркон не зробив нічого, щоб завадити їм!

ЛСЛ повернувся до восьмої кімнати, зачинив двері й вмотився на троні. Пригладивши пір'я на голові, заплющив очі. Йому подобалося почуватися Змієм, одначе треба було повертати собі людську подобу. Проте без Кумусу Перетворювального він не міг цього зробити. А це означало, що через тридцять днів його чекає загибель.

Так було визначено в Кривавій Угоді, підписаній ним багато віків тому. Пернатий Змій був приречений!

Хоча ЛСЛ і був злий на Каркона, та лише Каркон міг допомогти йому знайти Винтарбо Блакитний — єдину магічну субстанцію, якої не вистачало для створення Кумусу.

— Мерзенні скорпіони! Від них тільки лихо!

ЛСЛ напружив шию і гикнув. На підлогу із рота випала маленька м'яка желеподібна кулька.

Через кілька секунд кулька заворушилась і з неї виповзли дві змійки. Тонюсінькі, ніби дві ниточки чорного кольору, вони підповзли до ніг мера і завмерли, очікуючи наказів. ЛСЛ поглянув на них і засичав:

— Вирушайте до палацу Каркона і передайте йому, щоб негайно прибув сюди. Це дуже терміново!

Змійки схилили голівки і, вислизнувши в щілину під дверима, виповзли зі споруди й поквапилися на берег острова Клементе. Там вони кинулись у воду і швидко попливли в бік міста.

Через кілька хвилин вони вже були в підземному палаці, проникли у водогінну трубу і вискочили з крана на підлогу лабораторії мага.

Князь сидів перед комп'ютером і чортихався:

— Тупак не відповідає! Я ніяк не можу встановити з ним зв'язок. Такого не може бути!

— Мій володарю, не хвилюйтеся, — намагався заспокоїти його горбань Вишіоло, який був там. Краєм ока Каркон помітив якийсь рух у кутку кімнати й повернув голову до зміюк та невдоволено запитав:

— А ви що тут робите?

— Нас послав Пернатий Змій. Він просив вас негайно прибути на острів Клементе, — разом відповіли змійки.

— ЛСЛ повернувся? Та це неможливо! Тупак нічого про це не повідомив. — Занепокоєний Каркон схопився з крісла.

— Пане, я боюся, що в Мексиці щось сталося, — опустивши очі, боязко сказав Одноокий.

— Замовкни, негіднику! Коли ти розтуляєш рота, тоді й відбуваються неприємності! Йди готуй мого човна! — Каркон вибіг із лабораторії.

За хвилину він уже сидів на катері, яким керував Вишіоло.

Хоча князю й було відомо, що діти виявили схованку ЛСЛ, він навіть уявити собі не міг, яке лихо спіткало мера. Розгніваний Каркон прибув на острів, щоб з'ясувати, що сталося.

Відчинивши двері до восьмої кімнати і побачивши Пернатого Змія, який сидів на троні, Каркон присвиснув. Він зовсім не чекав побачити ЛСЛ у його жахливому образі.

Вишіоло, переляканий, гепнувся на коліна.

— Маркізе! Та ви... ви... ще в такому вигляді? — Каркон нарешті спромігся на слово.

— А що мені накажете робити? Я не можу перевтілитися в людину! Ніна та її дружки викрали бочечку з Кумусом Перетворювальним! А до речі, любий князю, де були ви? Ви ж обіцяли не допустити... — заволав Змій, і так оглушливо, що його можна було почути за стінами сховища.

— Я був у палаці. У мене без вас безліч клопотів із Крилатим Левом, який знову закам'янів. Я думаю, що і до цього доклала рук маленька негідниця... Та запевняю вас, любий мере, що я маю намір...

ЛСЛ різко обірвав його, схопившись:

— Лев закам'янів? Як могло таке статися? Це Ніна! Це її рук діло! Дівчисько — справжня відьма! Її потрібно негайно знищити! Ви, мій любий князю, навіть не уявляєте, що сталося в Мексиці! Катастрофа! Я втратив дві Алхімічні карти! Саха Зотлілого і Трика Божевільного.

У руках цієї алхімічки опинилися добродійні Алхімічні карти! Я на власні очі бачив, як вона активувала Чілу-тигрицю! На щастя, мені вдалося її знищити. Та доки я боровся з тигрицею, ця шмаркачка зникла і сховалася в тропічному лісі, — навісніючи від люті, розповідав він.

— У неї добродійні Алхімічні карти? Хто ж їй допоміг? — Каркон нервово смикав борідку. — Ну звичайно, лише професор Мишко міг таке вчинити! — здогадався він через секунду.

— Михайло Мезинський, алхімік? Неймовірно! Він же помер! Ви ж самі його вбили, любий князю! — ЛСЛ стиснув кулаки.

— Убив! Та хто знає, можливо, на віллі «Еспасія» залишились Алхімічні карти, ним активовані, і Ніна ними скористалася. Іншого пояснення я не маю, — промовив Каркон і злісно стиснув свої вузькі губи.

— Можливо, ви маєте рацію. Нам треба бути обережнішими з рештою карт, — сказав ЛСЛ, не приховуючи тривоги.

— Давайте заспокоїмось і подумаємо, що робити далі. — Каркон став походжати з кутка в куток. — Отже, Ніна зникла. Не виключено, що вона все ще в Мексиці. До речі, а що сталося з моїм андроїдом?

— Не думаю, що ця відьма все ще бродить серед руїн. Що їй там робити? А стосовно вашого андроїда Тупака, на жаль, маю вам повідомити, що він загинув. Так, ця негідниця і її дружки знищили його.

— Так ось чому я ніяк не міг із ним зв'язатися! Відверто кажучи, цього я ніяк не чекав. Я ж йому послав Великий Слем і Какофон...

Змій перебив Каркона:

— На жаль, Ніна — занадто розумне дівчисько, і в неї є несподівані й сильні захисники. Мені вдалося заволодіти її Талдомом, але тут втрутився бог майя Юм-Ка і викликав землетрус. Тільки через це мені не вдалося вбити її і повернутися до Венеції з жезлом Шостого Місяця. — Мер сумно похитав головою.

Каркон у задумі опустився на підлогу поруч із Вишіоло, який із роззявленим ротом слухав розмову двох магів.

— Що ж нам робити? — розмірковував князь.

— Насамперед треба знайти Винтарбо Блакитний, інакше мені не створити Кумус Перетворювальний. Якщо я не проковтну шість ложок алхімічного препарату до закінчення тридцяти днів, я помру, — поскаржився Пернатий Змій.

— Так-так, я знаю. Я негайно зв'яжуся з моїм російським андроїдом Володимиром Брехуном і накажу, щоб він якомога швидше знайшов Винтарбо. Я переконаний, що в сибірській тайзі це буде неважко, — запевнив Каркон.

Та ЛСЛ нагадав йому, що російський андроїд був активований для іншої мети: стежити за Нініними батьками, які готувалися до участі в важливій космічній експедиції.

— Що ж! Цим він займеться пізніше. Тепер важливіше, любий мере, якомога швидше повернути вам людську подобу. А без Винтарбо цього не зробити, — продемонстрував свою турботу Каркон.

— Я згоден, а доки андроїд шукатиме субстанцію для виготовлення Кумусу, я подумаю, як знищити Ніну! — При цих словах червоні очі ЛСЛ спалахнули як дві блискавки.

— Як! Ви хочете її знищити до того, як повернете собі людську подобу? — здивувався Каркон.

Тоді мер розповів йому, яке смертельне закляття понесла з собою онучка професора Мишка. Варто їй ще раз подивитися ЛСЛ просто в очі — і їй кінець! А зробити це можна, доки ЛСЛ перебуває в зміїній подобі.

— Якщо я правильно зрозумів, мова йде про Диявольський Погляд, любий маркізе? —

з повагою запитав Каркон, вражений могутністю змієподібного мага.

— Ви правильно зрозуміли, мій друже, — скромно відповів ЛСЛ.

— Чудово! Цього разу їм усім кінець. Адже і я зробив дещо для цього, — хвалькувато додав Каркон.

Нахилившись до ЛСЛ, він, сяючи від задоволення, розповів, що йому пощастило нейтралізувати професора Хосе.

Уперше після повернення до Венеції на обличчі ЛСЛ з'явилася посмішка. Розплився в посмішці й Вишіоло.

— Все-таки ми великі алхіміки! Питьма переможе Світло! Ніна приречена зникнути в полум'ї пекла! — вигукнули разом підступні служителі Зла.

— Тоді за роботу! — Каркон загорнувся у свій фіолетовий плащ. — Поспішу попередити Володимира. Не хвилюйтеся, маркізе, все буде гаразд. Залишайтеся на острові Клементе, і як тільки Ніна з'явиться в місті, я постараюся затягти її до вас. І тут вона відповість за все!

— Чудово! Та прошу вас зробити все, щоб заспокоїти венеціанців. Моя довга відсутність може викликати небажану підозру, — попросив Змій, який пам'ятав, що він іще й мер.

— Не хвилюйтеся, з вашими радниками я розмовлятиму особисто, вони все зрозуміють. — Каркон легенько поплескав ЛСЛ по плечу.

— Зрозуміють ті, які носять фіолетовий одяг. Ці — найвідданіші. І прошу, князю, не розчаруйте мене.

Пернатий Змій і Чорний Маг потиснули одне одному руки.

Розділ дев'ятий

Помодо для порятунку Хосе

Зачарований ліс із крокодилами, які сміються, з рожевими фламінго залишився далеко позаду. Роксі і Фйоре, звисившись із Соняшника, який линув у повітрі, пильно вдивлялися довкола, намагаючись побачити магічну пташку серед зелені і руїн споруд майя. Побоювання, що з нею щось сталося під час землетрусу, викликаного Юм-Ка, не полишало друзів. Ческо, який майже нічого не бачив без окулярів, сидів поруч із Додо, котрий весь час потирав розбите коліно.

Ніна стояла біля другого бортика, мружачи очі, які все ще паленіли, і теж намагалася відшукати сліди Гугі серед пейзажів, що пропливали під ними. Душа її була неспокійною. Промінець зірки на долоні залишався чорним, що свідчило про нові неприємності. Усі п'ятеро почувалися дуже стомленими. Єдине, чого вони зараз бажали, — всістися на м'яку спину чудової пташки і повернутися додому. Та Гугі як крізь землю провалилася. Соняшник, якого підгонив легкий вітерець, повільно плив уперед, і сонце, величезне і жовте, розсіювало свої промені по яскравому блакитному небу.

Ранкову тишу порушували тільки крики чайок і шум океанських хвиль, що набігали на піщаний берег. Несподівано Роксі обернулася до друзів і, показуючи на якусь цятку, крикнула:

— Погляньте туди, на руїни Кікен-Іца. Мені здалося, що поряд із колоною храму Тисячі воїнів сидить Гугі.

Усі скочили на ноги і стали голосно кликати пташку Шостого Місяця. І справді, через деякий час поруч із Соняшником уже летіла, махаючи всіма чотирма золотистими крильми, Гугі. Повернувши голову до дітей, пташка відкрила дзьоб, і її спів подіяв на них як цілющий бальзам.

— Ти врятувалася! Ура! Тоді вперед, до дому!

Одне за одним друзі перебралися з летючого Соняшника на спину пташки Ксоракса. І як тільки діти залишили його, колір Соняшника змінився: він зробився яскраво-синім і на його поверхні з'явився напис ксораксіанською:

УО(О:ТУ)К(О)К

У ШЕ(О)К(О)МУ К(Δ)М(И)К(И)К(И)

0000003

У(О)М(И)К(Δ)

Відразу Соняшник зник. Гугі перестала співати і стояла на місці, чекаючи, доки Ніна вголос перекладала написане. Вислухавши її, діти залемментували:

— Що це означає? Де нам шукати цей камінь? І коли шукати?

У цей час магічна пташка зробила крутий віраж і полинула до білої, як молоко, хмари. Потоки то холодного, то гарячого повітря овівали дітей, різкий порив вітру час від часу намагався скинути їх униз. Зажмурившись і вчепившись руками за пір'я пташки, друзі ледве втримувались на її спині. Та ось вітер ще дужче посилювався, і не в силах з ним упоратись — усі полетіли вниз.

Що було далі — ніхто не пам'ятав. Червоні кола в очах — єдине, що залишалось у свідомості, коли вони виявили, що лежать на підлозі в Акуео Профундіс.

Гугі виконала свою місію: вона повернула їх додому, як і попереднього разу, коли вони подорожували на острів Пасхи.

— Вітаю вас. Як усе пройшло? — почули діти голос Макса.

— Нормально, — відповіла Ніна так, ніби вона нікуди й не літала.

— Що означає нормально? Добге чи погано? — уточнив андроїд.

— І так, і с'як, Максе. Там були андроїди Каркона і огидні типи з Алхімічних карт, та ще й ЛСЛ, який перетворився на Пернатого Змія... — відповіла Роксі, допомагаючи підвестися Додо.

— Так, і він наслав на мене жахливе закляття... У мене досі паленіють очі... — додала Ніна, підставляючи Максу почервонілі очі.

— Бідолашна, — сказав андроїд і погладив дівчинку по голові.

— Я дуже перелякалася, — зізналася дівчинка. — Та нам пощастило знайти магічну фразу для звільнення Третьої Таємниці. Місія триває!

— Молодці, я пишаюся вами! — вигукнув Макс.

— А як ти тут без нас, друже? В тебе все гаразд? — запитала дівчинка.

— Ну звичайно! — здивовано відповів Макс. — А чому ти ставиш таке запитання?

— Поглянь, бачиш, один промінь зірки на моїй долоні чорного кольору. Хтось із моїх друзів у небезпеці. Що ти про це думаєш? — Ніна примружила хворі очі.

— Чогний промінь? Небезпека? Це, напевно, щось сегйозне, та що, я не знаю, — стенив плечима андроїд і обернувся до Ческа, який хотів про щось його попросити.

— Послухай, Максе, — сказав хлопчик. — Ти не зміг би зробити мені нові окуляри. А то без них я, мов кріт...

— А для мене зроби якусь мазь, а то дуже болить коліно, — втрутився Додо.

Андроїд співчутливо похитав головою:

— Бачу, що вам добре дісталось. Гаджу звенутися до Книжки, яка гозмовляє. Вона знає, як вам допомогти.

Ніна дістала з кишені папірець із дивною червоною насінинкою, знайденою в зачарованому лісі.

— Ти, Максе, випадково не знаєш, що це за насіння? Воно називається Кікколіум... І чи не чув щось про Зелений Камінь?

— Кікколіум? — Макс почухав металеву маківку. — Я чув цю назву, та для чого слугує насіння, не пам'ятаю. А про Зелений Камінь нічого не знаю. Запитай про це професога Хосе. Можливо, він знає.

— Справді! Я про нього зовсім забула! Обов'язково запитаю, — плеснула себе по лобі Ніна.

Діти вийшли з Акуео Профундіс, сіли у вагонетку і через хвилину вже входили до лабораторії вілли.

На годиннику була 12-та година 45 хвилин і 6 секунд. Дівчинка планети Шостого Місяця поглянула на долоню і перш ніж покласти

її на рідку сторінку Книжки, яка розмовляє, сказала дітям:

— Промінь, як і раніше, чорний. Будьте готові до неприємних новин.

Після цього вона поклала руку на Книжку і запитала:

— Книжко, в мене багато запитань, ти готова відповісти на них?

Ти дуже поспішаєш дізнатися все відразу.

Та не варто квапитися.

Постав лишень одне запитання,

Думаю, що зможу відповісти

На нього без труднощів.

— Книжко, один промінь зірки на моїй долоні чорний. Що це означає?

Один із твоїх друзів у небезпеці.

Та для його порятунку в тебе є все.

— Один із друзів? Але хто? Мої друзі тут, зі мною!

Йди в Дзеркальну Кімнату.

Це все, що я можу тобі сказати.

— Друг, який у небезпеці, перебуває там? Та до неї ніхто не може увійти, окрім мене. Тобі

це добре відомо. Ключ від кімнати у вигляді півмісяця є тільки в мене. Книжко, будь ласка, поясни зрозуміліше!

*Чим більше запитань ти поставиш,
Тим більша плутанина буде в твоїй голові.
Тарненько подумай сама,
Хто може бути в небезпеці,
І твої вуста самі вимовлять його ім'я.*

Ніна заплющила очі і, не приймаючи руки із сторінки, максимально сконцентрувалася.
— Професор Хосе! — вигукнула вона.

І ледве вона вимовила це ім'я, діти, які сиділи на підлозі, схопилися на ноги, а Додо заплакав.

Думка про те, що з їхнім старшим другом сталося лихо, потрясла всіх. Схвильована дівчинка вирішила переконатися в тому, що вона не помилилась:

— Книжко, я думаю, це професор Хосе. Ти можеш сказати, що з ним сталося?

*Я не стану нічого тобі говорити.
Та цій жахливій історії
Треба покласти край.
Ти сама повинна дізнатися,
Що і як зробити.
А тепер поквапся туди, куди я сказала.*

— До Дзеркальної Кімнати? Я повинна піти сама?

*Твої друзі підуть з тобою.
Тобі знадобиться їхня допомога.*

Ческо з нетерпінням смикнув Ніну за руку:

— Запитай Книжку, чи не допоможе вона мені з окулярами та маззю до коліна для Додо?

Ніна поглянула на нього з докором:

— Тепер, коли нам треба рятувати професора Хосе, ти можеш думати про такі дрібниці?

— Це не дрібниці, — сухо мовив Ческо. — Адже, якщо я не бачу, а Додо не може ходити, як ми зможемо допомогти тобі?

Ніна глибоко зітхнула і поклала руку на рідку сторінку Книжки:

— Книжко, Ческу потрібні окуляри, а в Додо болить коліно. Ти можеш допомогти?

*Добре, я зроблю виняток із правил
І дам усе, що ви просите.
Заплющить оги і чекайте.
Як тільки погується звук сурми,
Погухайте кінчик носа
І погинайте стрибати по лабораторії.*

Незважаючи на серйозність ситуації, діти не змогли втриматися від усмішки. Вони за-

жмурились і завмерли в очікуванні. Коли через хвилину заграла сурма, всі почали енергійно чухати носи і стрибати по кімнаті, а коли розплющили очі, то побачили на столі поряд із Книжкою, яка розмовляє, пару окулярів і баночку з жовтою маззю, на якій було написано: «Оздоровлювач».

Ческо почепив окуляри на ніс і задоволено вигукнув:

— Чудові окуляри!

Додо підніс до носа баночку і прочитав про себе інструкцію:

«Жовта мазь, складається з лимонних шкірок, чистого імбиру, шафрану і меду. Проти синців і кровотечі. Достатньо нанести один раз».

— Ди... ди... дивовижно... — похитав він головою. Відкрив баночку і... почервонів.

— Щось не так? Чому ти не мастиш коліно? — здивувалася Роксі.

— Та... та мені треба зняти шта... шта... штани. Щоб зма... зма... змастити коліно, — ще більше зашарівся Додо.

Усі дружно засміялися.

— Давай, давай, знімай свої штани й масти коліно. Ми відвернемося, — поплескав його по спині Ческо.

— І поквапся, Додо. Нам треба встигнути розібратись із справами в Дзеркальній Кімнаті якомога хутчій, а то невдовзі обід. Ми

і так весь час змушуємо Любу нервуватися, — безуспішно намагаючись зберегти серйозний вираз обличчя, сказала Ніна.

Нарешті Додо закінчив із коліном, у поспіху забруднивши навіть черевики, і діти поквапилися слідом за Ніною. Пробігши через кімнату професора Мишка, вони опинилися в коридорчику, що вів до Дзеркальної Кімнати. І тут раптом Ніна перелякано скрикнула.

Діти зупинилися в неї за спиною, а Додо від жаху затулив очі руками.

Те, що вони побачили, було жахливе: на підлозі нерухомо лежав бідолашний Хосе, загорнутий із голови до ніг в огидну фіолетову плівку. Він був схожий на кокон лялечки або на привид.

Запах, що йшов від нього, був мерзенний. Учитель важко дихав і не міг говорити. За виразом його очей було видно, як йому зле.

— Професоре, що сталося? Зараз, зараз, ми вас звільнимо. Не хвилюйтеся, — отямившись, сказала Ніна.

Дівчинка планети Шостого Місяця доторкнулася пальчиком до дивної фіолетової плівки і миттю відсмикнула його, відчувши сильний опік.

— Присягаюсь усім шоколадом світу, цю плівку неможливо зняти. Це, безперечно,

алхімічна субстанція! — сказала вона, обертаючись до друзів.

Вражені від побаченого, вони стояли, затиснувши носи від нестерпного смороду, який ішов від плівки. Ніна повернулася до професора і запитала:

— Це був Каркон? Якщо так, моргніть тричі.

Учитель почув її, бо з великим зусиллям тричі підняв і опустив повіки.

— Клятий Каркон! Клятий диявол! — стиснула кулаки маленька алхімічка.

Додо, подолавши страх, підійшов до професора і привітався з ним, помахавши рукою.

Ческо запитав:

— Що ж нам робити, щоб урятувати його?

Ніна взяла в руку Талдом Люкс і рішуче попрямувала в Дзеркальну Кімнату. Вона дістала з кишені ключ у вигляді півмісяця, відчинила двері, увійшла і, шукаючи відповіді, стала повертати одне дзеркало за одним.

«Книжка сказала, щоб я прийшла сюди. Отже, тут має бути те, що підкаже, як діяти: записка, лист, якийсь предмет чи формула порятунку професора», — розмірковувала дівчинка.

Ческо і Роксі завмерли на порозі, спостерігаючи за діями подруги, тоді як Додо і Фйоре

залишилися біля професора. Ніна повернула четверте дзеркало на правій стіні, і за ним її очікував сюрприз: Зелений Камінь!

— Ось він! Це камінь Юм-Ка! — вигукнула дівчинка.

— Камінь? Так! Про нього було написано на Соняшнику! — згадала Роксі.

— Правильно. Можливо, цей камінь і допоможе нам урятувати вчителя, — сказала Ніна.

Взявши камінь, дівчинка поспішила в коридор. Коли вона була вже поруч із Хосе, до неї дійшло, що вона не знає, як його використати.

— Давай повернемося в лабораторію і запитавмо Книжку, — запропонував Ческо, і всі з ним погодилися.

— Ідіть, а я за... за... залишусь із про... про... професором. Тільки по... по... повертайтеся швидше. А то я збо... збо... збожеволю від цього за... за... запаху, — рішуче сказав Додо, сідаючи поруч із Хосе.

Ніна поплескала хлопчика по рудій голові і цмокнула в щоку:

— Спасибі, Додо. Ти з кожним днем стаєш усе хоробрішим.

Додо зніжковів і зашарівся.

— Я дуже лю... лю... люблю про... про... професора, — пробурмотів він.

Четверо друзів бігом перетнули кімнату дідуся Мишка, спустилися сходами і віч-на-віч зіткнулися з Любою, яка тримала в руках таріль з макаронами, що парували.

— Так ось ви де! Обід готовий, хуленько за стіл!

Ніна взяла з тарелі макаронину і поклала собі в рот.

— Надзвичайно смачно, Безе, ти геній. Дай нам кілька хвилин, і ми все умнемо.

— Гаразд, нехай буде по-вашому, тим паче, що треба зачекати професора Хосе, — відповіла Люба і додала: — Я його сьогодні ще не бачила.

— Так, ми теж чекаємо професора, — озвався Ческо, намагаючись, щоб російська нянька не помітила брехні. Їй це було ні до чого: навіщо знати Безе про те, що насправді сталося з професором Хосе.

Зайшовши до лабораторії, Ніна одразу кинулася до Книжки:

— Книжко, професорові Хосе дуже зле. Що мені робити з Зеленим Каменем, який я знайшла в Дзеркальній Кімнаті?

Рідка сторінка засвітилася, і Книжка відповіла:

Це неважко.

Однаке цього разу я не можу

Надати тобі допомогу.

На цьому Книжка згорнулася, залишивши розгублену дівчинку. Роксі вибухнула гнівом:

— Що ж це таке! Професор помирає, а Книжка не може допомогти! Це жорстоко!

Фйоре і Ческо на знак згоди закивали головами. Ніна потерла хворі очі й сіла на свій улюблений стілець.

— Я спробую попросити допомоги в Етереї. Вона не відмовить мені.

Та коли всі спустилися в Акуео Профундіс і Ніна зв'язалася з великою Матір'ю Всіх Алхіміків, її також чекало розчарування.

Етерея, хоча й була дуже привітною, прямо заявила, що цю проблему Ніна повинна розв'язувати самостійно. Дівчинка і далі наполягала, одначе, на жаль, телепатичний діалог не мав користі.

«Етереє, невже ти не даси мені навіть маленької підказки?» — подумала Ніна.

Відповідь надійшла відразу ж, та це нічого не змінило.

*Ти — алхіміжка і вмієш
Користуватися своїми знаннями.
Місія щодо врятування Ксоракса
Потребує великих зусиль
І величезного терпіння.
Мені добре відомо, що ти*

*Засумнівалась у мені і в дідусеві Мишку,
Коли в Мексиці ти подумала,
Що твої друзі померли.
Всі твої думки нам відомі.
Та твоя доля залежить від твоїх вчинків.
Пам'ятай, Ніно,
Нам потрібна Третя Таємниця.
У Мірабіліс Фантазіо
Закінгується енергія.
Потрібні дитячі думки і фантазії.
Будь обережною,
Пернатий Змій хоче знищити тебе
Другим поглядом.
Все тепер залежить тільки від тебе.
Гарненько поміркуй про все і дій.*

Світляне зображення Етереї зникло, екран погас. Макс підійшов до Ніни, бажаючи її заспокоїти. Решта дітей стояли, не знаючи, що й сказати. Ні Книжка, ні Етерея не дали їм ніяких вказівок. Не було листа чи записки від дідуся Мишка, які б пояснили, що їм робити, як урятувати іспанського вчителя.

— Професор Хосе... Пернатий Змій і його закляття... Я повинна використати свої знання... але як? — повторювала розгублена дівчинка.

Слова Етереї луною звучали в її голові. «Мабуть, Матір Усіх Алхіміків образило те,

що я на мить засумнівалась у ній і в шляху до Добра, подумавши, що, можливо, мають рацію Каркон і Голос Переконавання», — засмутилася Ніна.

— Я зробила помилку і за це покарана, — зізналася вона друзям, які від подиву роззявили роти.

Макс похмуро схилив голову.

— Все. Досить киснути, пора діяти, — рішуче сказала Роксі. — Ходімо в бібліотеку. Книжки не раз допомагали нам, коли ми не знали, як вчинити.

Ніна з вдячністю глянула на подругу.

— Чудова думка. Ходімо. Я вірю, що в нас усе вийде. І сподіваюся на вашу допомогу. Адже Етерея сказала, щоб я була обережною, оскільки Пернатий Змій може знову з'явитися.

— Знову? — занепокоєно перепитала Фйоре.

— ЛСЛ — постійна небезпека. Якщо Етерея попередила мене про це, отже, він живий і здоровий. І можливо, вже повернувся до Венеції, — сказала Ніна, прикриваючи запалені повіки рукою.

— А якщо й так? — Ческо сплюнув на підлогу. — В нього більше нема Кумусу Перетворювального, отже, він не зможе знову стати людиною.

— І через тридцять днів йому кінець, — нагадала Фйоре. — Уявляю, як крутиться Каркон, щоб придумати, як не дати йому померти!

Ніна розвела руками:

— І все одно ситуація стає дедалі складнішою. Я зовсім розгублена.

Ческо взяв її за руку:

— Насамперед не варто падати духом. Ми тебе не залишимо. І разом ми переможемо. Спочатку витягнемо з біди професора Хосе, а потім візьмемось за Каркона і ЛСЛ.

Ніна прихилила голову до плеча друга і нарешті усміхнулась. Макс попрощався з дітьми, помахавши їм рукою:

— Успіхів! Я пегеконаний, що Етегея не обгазилась. І що ви її не підведете.

Коли діти піднялися в будинок, на годиннику була 13-та година 2 хвилини і 7 секунд.

— Хугчій у бібліотеку, до Зали Дожа. Безе, напевне, у нестямі від гніву. — У Ніни був стомлений вигляд.

Ческо виліз на драбину і почав переглядати книжки на верхніх полицях високої шафи. Фйоре гортала ті, що стояли на нижніх полицях. Роксі перегортала товстого зошита професора Мишка, а Ніна відкрила книжку Бірова «Створення ставокної води». За цим заняттям їх і застала Люба.

— Ви будете обідати чи ні? — запитала вона сердито.

— Так, так, біжимо, — відповіла Ніна, не відриваючи очей від книжки.

— Ідіть, а я піду до флігеля за професором Хосе. Макарони не можуть більше чекати.

Накинувши на плечі велику теплу шаль, Люба вийшла з будинку. На вулиці було холодно й падав густий сніг.

— Я знайшла книжку Тадіно Де Джорджиса, — сказала Фйоре, — вона називається «Чародійні фрукти і овочі»... Текст латиною... а сторінки якісь дивні. Не з паперу, а... О, та це ж справжнісіньке листя! — вигукнула дівчинка. — А ось розділ, присвячений Кікколіуму!

— Молодець! Ми на правильному шляху! — похвалив її Ческо з горішнього виступця драбини.

Ніна присіла поруч із Фйоре і уп'ялася поглядом у сторінки-листя:

— Клас! Тадіно — великий алхімік! Це безцінна книжка! Хто знає, скільки листя пішло на її виготовлення... — з подивом сказала вона.

Погортавши сторінки, дівчинка знайшла пояснення мовою Шостого Місяця й стала читати вголос:

— Кікколіум — магічне насіння Помодо, великого алхімічного помідора, який використовується для зняття злісних заклять і замовлянь...

— Помодо? — звела брови всезнайка Фйоре, насправді вперше чуючи це слово.

— ...для чого необхідно покласти Кікколіум на Зелений Камінь і зрошувати його десять разів на день сімома краплями Вина Рубінового, тоді через два дні виросте Помодо, — закінчила Ніна читати рецепт.

Усі полегшено зітхнули, зрозумівши, що засіб для порятунку Хосе знайдено.

— Нам залишається лишень знайти Вино Рубінове, та це не проблема, — підбила підсумок задоволена результатом Ніна.

Діти збиралися повернутися до лабораторії й відшукати це Вино, як у залі з'явилася Люба, змерзла й не на жарт розгнівана:

— Нічого не розумію! Карло теж із учорашнього дня не бачив професора! Він не з'явився ночувати до флігеля. І на вас я дуже сердита. Ви засіли за книжки, а в кухні холоне таріль з макаронами. У вас совість є?

Діти кинулись обіймати російську няньку і ледве не повалили її на підлогу.

— Ми вже йдемо, йдемо. Не сердься на нас, Безе. Зараз усе поїмо.

Спустившись у кухню, друзі й справді із задоволенням почали наминати Любині витвори. Нянька, здавалося, зовсім заспокоїлась, та враз схопила:

— А де Додо?

Ніна зашарілась і вмить вигадала:

— А він у моїй кімнаті. Відпочиває. Дуже стомився. Зараз ми віднесемо йому велику тарілку макаронів. Ти даси тарілку, яка найбільша?

Роксі закашлялась. А Ческо зробив вигляд, що нічого не чує. Люба з підозрою подивилася на дітей, зітхнула, поклала в тарілку величезну порцію ще гарячих макаронів і вийшла з кухні.

— Фйоре, віднеси це Додо. А ми з Ческом поспішимо до лабораторії. Робимо все швидко, щоб Беше нічого не запідозрила...

У лабораторії Ніна і Ческо стали шукати посудину з Вином Рубіновим. Одначе скільки вони не перебирали пляшки, банки, колби, посудини, потрібної субстанції ніде не було.

Вирішивши не витратити марно часу, Ніна поклала руку із зіркою на Книжку:

— Книжку, скажи, де я можу знайти Вино Рубінове?

*Вогонь, вогник,
На ньому давно кипить Вино,*

*І тільки не вистагає рубіну.
Кинь його туди хутгій,
Добре перемішай,
І препарат готовий.
Подякуй Тадіно.
Без нього тобі б не впоратися із завданням.*

— Ура! Як усе просто! Велике тобі спасибі, Тадіно! — закричала дівчинка планети Шостого Місяця, впевнена, що її слова будуть почуті на Ксораксі великим алхіміком.

Ческо зосереджено дивився на тигель із киплячим вином, потім вибрав із купки коштовного каміння великий рубін і за допомогою пінцета обережно опустив його в киплячу рідину.

Ніна з захопленням спостерігала за другом. Він робив усе сам, як справжній алхімік. Відчувши її погляд, Ческо, ніби згадавши про її присутність, сказав:

— Ну ось, тепер ти помішай, і препарат готовий.

Ніна, подякувавши йому кивком голови, взяла велику дерев'яну ложку й почала повільно помішувати суміш у тиглі, доки рубін повністю не розчинився в Вині. Потім вона взяла порожню пляшку і крізь мідну ліжку обережно перелила в неї киплячу рідину.

— Чудово! Отже, в нас є Вино Рубінове. Ми можемо йти до Хосе, — підбив підсумок Ческо.

— Не можемо, — заперечила Ніна. — Нам треба ще Помодо, а він виросте лише через два дні.

— Це дуже довго! Через два дні професор Хосе може померти! — заперечив хлопчик.

— Будемо сподіватися на краще. Така формула порятунку. Ходімо до нього і спробуємо підтримати його й переконати, що ми все робимо для його порятунку.

Та Ческо похитав головою:

— Ні, ліпше не так. Я піду в кімнату твого дідуся і спробую всіх заспокоїти, а ти йди до Акуео Профундіс і доручи Максу зрошувати Вином Рубіновим насіння Кікколіума. А вже потім будемо думати, що нам робити з Карконом і Пернатим Змієм. Хто знає, можливо, Змій уже повернувся з Мексики.

Погодившись із Ческом, Ніна дістала з кишені червону насінинку, Зелений Камінь, взяла зі стола пляшку з Вином Рубіновим і спустилася в люк.

Не гаючи часу, Ческо вийшов із лабораторії і попрямував до дітей і професора Хосе.

У ці хвилини Ніна вже інструктувала Макса, як вирощувати Помодо:

— Запам'ятовуй: це Зелений Камінь, на нього кладемо Кікколіум і, будь ласка, десять разів на день крапай на насінинку сім крапель із цієї пляшки. Через сорок вісім годин Помодо доснигне. Ти все зрозумів?

— Не хвилюйся, — відповів андроїд, — я згоблю все, як ти сказала. Але й ти не забудь пгинести мені десять банок із полуничним вагенням, добге? І ще... Ти не могла б згобити те, що обіцяла? — Макс знітився.

— Що саме?

— Пошли цього листа твоїй тітці Андогі. — Макс простягнув Ніні запечатаний конверт.

— Звичайно, Максє, — з готовністю пообіцяла дівчинка, — я зроблю це. А ти не забувай доглядати за Помодо, якщо він не виростє, профєсор Хосє помрє.

— Так-так. Я все згоблю, можєш не сумніватися. — Макс поставив Камінь на великий стіл, на нього поклав насінинку і змочив її першими сімома краплями Вина Рубінового.

Годинник показував 14-ту годину 30 хвилин і 50 секунд. Вирощування Помодо розпочалося.

Ніна повернулася на віллу і поспішила до Хосє. Він лежав, щільно заплющивши очі, і важко дихав. Роксі накрила профєсора вовняною ковдрою, щоб йому було тепліше.

— Процес пішов. Помодо досягне через два дні, — повідомила Ніна друзям і обернулася до Хосе: — Не здавайтеся, професоре, прошу вас, не здавайтеся. Ми вас врятуємо.

Професор тричі моргнув повіками, показавши, що він усе зрозумів. Стомлені й сонні діти вляглися на підлогу поруч із професором і, незважаючи на жахливий запах, швидко заснули.

Години за дві до кімнати пробралися Красунчик і Платон. Пес, побачивши дітей, які спокійно спали, понюхав повітря і голосно пирхнув. Загарчавши, він підійшов до професора і грізно загавкав, а кіт зашипів, вигнувши спину. Від голосного гавкоту Ніна прокинулася і швидко затисла Красунчику пащу, злякавшись, що на шум з'явиться Люба.

— Тихше! Досить! Тихо!.. — шепотіла вона собаці на вухо.

— Нам не можна залишатися тут. Любі це здасться підозрілим. Треба йти звідси, — прокинувшись, занепокоїлась Фйоре.

— Ти маєш рацію, ми підемо, а кімнату замкнемо на ключ, — погодилася Ніна.

Діти попрощалися з іспанським учителем, пообіцявши невдовзі повернутися. Дивлячись услід дітям, Хосе з сумом думав про те, скільки він зможе ще протриматися в такому стані.

Коли діти спустилися сходами, вони побачили Любу і Карла, які збуджено щось обговорювали.

— Я не розумію, куди він міг подітися, — хвилювався садівник.

— Якщо ви про професора, то він щойно зателефонував і повідомив, що повернеться через кілька днів! — крикнула у відповідь Ніна.

— Як зателефонував? А чому я не чула дзвінка? — здивувалася нянька.

— Він зателефонував мені на мобільний. Він зайнятий пошуками чогось важливого, проте чого, не сказав.

Знову доводилось обманювати довірливу Любу, та в Ніни не було іншого виходу. Садівник махнув рукою і вийшов. Що стосується Безе, то її не так легко було обдурити. Блакитні очі російської няньки, як дві шпильки, увіткнулися в обличчя Ніни. Похитавши головою, Безе пішла в кухню в супроводі Красунчика і Платона.

Фйоре зітхнула і тихо сказала:

— Мені здається, що вона тобі не повірила.

— Але ж ми не можемо признатися їй, що сталося. Уявляєте, що почнеться?

— Уявляємо. А що як вона все-таки увійде до кімнати, де лежить професор, — втрутився в розмову Ческо. — Треба не допустити цього.

— Ти маєш рацію. Доки вона не ляже спати, ми по черзі будемо стежити за нею, — вирішила юна алхімічка.

Засунувши руки в кишені, вона виявила в одній із них листа Макса.

— Присягаюсь усім шоколадом світу, я ж обіцяла його відіслати!

— Напевно, лист до тітки Андори, — усміхнувшись, сказала Роксі. — Це що, кохання?

Фйоре залилася сміхом.

— Кохання? А чому обов'язково кохання? Просто вони стали великими друзями. Що в цьому поганого? — не звертаючи уваги на їхній жартівливий тон, сказала Ніна.

— Та ж він андроїд, а вона доросла жінка! — вигукнула Фйоре.

— Та тітка не бабуся! Вона ще дуже гарненька! — заперечила дівчинка планети Шостого Місяця. — А Макс — високоінтелектуальний дорослий андроїд, а не такий малюк, як ми!

— Не гарячкуй, Ніно! Вони ж жартують, — знову втрутився Ческо.

— Я зовсім не гарячкую. Просто я обіцяла відіслати цього листа і відішлю його. — З цими словами вона пішла до виходу. За нею подалися дівчатка. На порозі Ніна зупинилася:

— А хто залишиться з професором Хосе?

І знову Ческо заспокоїв її:

— Ідіть, ідіть. Тільки повертайтеся хутчій. Я не хочу, щоб щось сталося у вашу відсутність.

Дівчатка поспішно одягли теплі куртки, шарфи і шапки й вибігли на вулицю.

Була шоста година вечора, і на місто насувалася темрява, яку розганяли світлом лише ліхтарі, від чого все навкруги було як у казці.

Коли подружки підходили до пошти, вони побачили, як біля входу в будинок суду група суддів і адвокатів про щось жваво сперечалася з радниками мера. Ті запевняли, що відсутність мера тимчасова і вже невдовзі Лоріс Сибіло Лоредан повернеться у свій робочий кабінет.

Ніна вкинула листа Макса в поштову скриньку і знову прислухалася до суперечки.

— Мер був хворий, та вже одужує, — запевняв судовий радник у фіолетовому плащі. — Вам нема чого хвилюватися, місто під нашим контролем.

Звістка про хворобу ЛСЛ здалася суддям і адвокатам неправдоподібною.

— Хвороба не повинна зупиняти роботу міської ради і судів, — заперечували вони. — Чим він хворий так довго? Йому потрібні особливі лікарі? Чи це чергова омана з тієї купи

брехні, якою нас годують відтоді, як ЛСЛ став мером?

— Ми хочемо знати правду! Не можна, щоб легка недуга мера блокувала життя всього міста! — хвилювався найстаріший суддя.

Дискусія ставала все жвавішою, і, незважаючи на те, що було холодно і знову пішов сніг, довкола тих, хто сперечався, зібралася велика юрба людей. Це переповнило чашу терпіння радників, і вони змушені були пообіцяти:

— Мер незабаром одужає! Невдячні, майте терпіння! Скоро все налагодиться!

З цими словами три радники, затуливши обличчя фіолетовими плащами і розштовхуючи юрбу, поквапилися зникнути.

— Чудово, венеціанці незадоволені своїм мером, — прошепотіла Ніна подругам. — ЛСЛ чекає нелегке життя.

— А радникам, здається, не вдалося заспокоїти людей брехнею. Уявляєте, якби городяни дізналися всю правду, яку знаємо ми, — хмикнула Роксі.

— Так, ми ж бо знаємо, яка легка недуга в ЛСЛ, — усміхнулася Фйоре. — Смертельна, якщо не дістане Кумус Перетворювальний.

— Тому, якщо він і повернувся з Мексики, то напевно переховується на острові Клементе, шукає Кумус, який пропав. Отже, я поки

що в безпеці. Не ризикне ж він у такому вигляді перетнути все місто, щоб застати мене зненацька і вбити другим Диявольським Поглядом, — розмірковувала Ніна.

Дівчаток це переконало: так, мерзотний ЛСЛ на деякий час виведений із гри, і закляття Пернатого Змія поки що не має сили.

Та рано вони раділи. Каркон уже приступив до порятунку підступного маркіза. І саме в цю хвилину він, сидячи перед комп'ютером у своїй лабораторії, встановив контакт із Володимиром Брехуном, андроїдом із Росії.

«Операція проти батьків Ніни де Нобілі заморожується. Ти повернешся до неї через кілька місяців, коли вони вирушать у свою космічну експедицію. Тепер я наказую тобі негайно знайти Винтарбо Блакитний. Зваж, за будь-яку ціну, але ти повинен виконати це завдання. Від тебе залежить життя маркіза Лоріса Сибіло Лоредана!»

Каркон задубілими пальцями вистукував слова на клавіатурі, і вони миттю надходили в мікрочіп російського андроїда.

«Я зроблю все, що в моїх силах, мій пане. Я негайно вирушу в сибірську тайгу: мені відомо, що Винтарбо Блакитний є десь у районі річки Тунгуски», — надійшла його відповідь.

«Чудово. А поки що вивчи ті речі, які я тобі надіслав. Та не відкривай поки що Небесну Книжку. Я подам тобі особливий знак, коли ти зможеш скористатися нею. Візьми з собою в поїздку золоту лійку Бронфатто, мідну трубочку Смиксу і магічне Зірке Скло. Вони знадобляться тобі для виявлення справжності Винтарбо Блакитного», — давав вказівки Каркон.

«Мій пане, та пошук Винтарбо Блакитного — безпечна справа. Думаю, що мені навіть не доведеться вдаватися до обдурювання людей. Мені не хотілося б плодити зайвих ворогів».

«Не будь таким самовпевненим! Вороги так чи інакше з'являться, тому завжди треба бути насторожі. Ніщо не повинно пошкодити твій мікročіп із стрижнів і коліс. А гак на твоїй руці завжди має бути наготові, щоб бризнути Кров'ю Фальшивою. Чи ти хочеш загинути, як Тупак?»

Останнє одержане від Каркона повідомлення вкинуло Володимира у розпач:

«Тупак мертвий? І це зробила онучка професора Мишка? Як же це сталося?» — запитання, що посипалися від російського андроїда, остаточно роздратовали Чорного Мага. Він від злості сплюнув на підлогу і швидко застукотів по клавіатурі:

«Так! Він убитий! І це зробила Ніна в Мексиці. Вона може дістатися й до тебе, тож не дуже вдавай із себе хороброго. І досить базікати: вирушай за алхімічною субстанцією, яка мені конче потрібна».

На цьому Каркон різко обірвав зв'язок. Він схопився з крісла і, посмикуючи борідку, вступився у вікно. Падав густий і лапатий сніг. Був тихий вечір, та в цій тиші відчувалася тривога. Ніби велетенський кажан, в якого розвівалися поли фіолетового плаща, маг швидко пішов коридором із Пандемоном Морталіс у руці. Несподівано він зупинився і розреготався, із задоволенням уявивши останні хвилини життя Ніни. Звернувши за ріг, він носом до носа зіткнувся з Іреною, Гасилом і Сабіною. Після пересадки сердець вони почувалися чудово і були готові до нових звершень.

— Пане, яку послугу ми можемо зробити вам? — запитали вони, завмерши від несподіванки біля стіни.

— Завтра зранку підіть до вілли «Еспасія» і перевірте, чи повернулася Ніна зі своїми друзями до міста. У мене нема про них жодних відомостей, та я підозрюю, що Ніна і решта шмаркачів уже у Венеції. — З цими словами Каркон продовжив свій шлях порожнім кори-

дором, гасячи поодинокі смолоскипи, що потрапляли йому під руку.

Трое андроїдів, тримаючись за руки, навпомацки пробралися до своєї кімнати, залізли під ковдри й заснули з іменем свого ворога Ніни де Нобілі на вустах.

Розділ десятий

У Кімнаті Голосу

Ця ніч на віллі «Еспасія» видалась дуже неспокійною. Ніна, згорнувшись калачиком, ніяк не змогла заснути. Думка про бідолашного вчителя не виходила в неї з голови. Звечора чергувати біля нього залишався Додо. О п'ятій ранку його змінила Роксі. Стан професора не змінився.

Коли рівно о шостій ранку Люба підвелася, щоб приготувати сніданок, вона побачила на кухні Ніну, Ческа, Додо і Фйоре, які підігрівали на каструльці молоко.

— Ви вже прокинулися? — запитала здивована Безе. — А де Роксі?

— Ще спить. Сьогодні її очікує нелегкий день, — відповіла Ніна, жуючи бутерброд.

Люба обвела очима всіх чотирьох і порадила:

— Ви б погралися, чи що, а то через три дні канікули закінчуються. Та й Ніну ждуть заняття з професором Хосе.

Діти нічого не сказали їй у відповідь і швидко закінчили сніданок. Додо взяв велику тарілку, поставив на неї глечик із теплим молоком і поклав кілька бісквітів.

— Це для Ро... ро... роксі, — зашарівшись, пояснив він.

Вони разом піднялися сходами, увійшли до кімнати дідуся Мишка і знайшли Роксі, яка сиділа біля стіни, закривши обличчя носовою хустинкою.

— Ну й запах! — пирхнув Ческо.

— Я кілька разів мало не знепритомніла, — поскаржилася Роксі. — Мені здається, що професору погіршало. Він дуже схуд. Не знаю, чи протримається він іще двадцять чотири години, доки не досягне Помодо.

Ніна схилилася над професором і переконалась, що Роксі має рацію: обличчя професора зморщилось, очі запали, руки, стягнуті плівкою, являли собою суцільні кістки. Не можна було більше залишати професора тут. За ним потрібен постійний догляд. До того ж запах, який став нестерпним, міг привернути увагу Люби. Ніна відчинила дідову шафу й дістала три ковдри.

— Допоможіть мені загорнути в них професора. Зараз ми перенесемо його в Акуео Профундіс. Макс постійно перебуватиме біля нього. А ми зможемо зайнятися нашими справами. — Дівчинка була рішуче налаштована. — Хто знає, що затівають Каркон і ЛСЛ!

— Перенести професора? — здивувався Ческо. — Та як ми це зробимо?

— Зараз Люба піде за покупками, і ми залишимося самі. На цих ковдрах ми перетягнемо професора в підводну лабораторію, — стримано пояснила Ніна.

Дітям нічого не залишалось, як підкоритись.

Після того як Люба вийшла з будинку в супроводі Красунчика і Платона, діти одразу розпочали складну операцію з транспортування Хосе. Ледве спустивши професора гвинтовими сходами, вони волоком потягли ковдру з ним до лабораторії.

Та щойно Ніна відкрила люк до тунелю, діти схопилися за голови: майданчик сходів був набагато нижчим від рівня підлоги. Що ж робити?

Після короткого обговорення Ческо і Додо стрибнули в люк, а дівчатка стали обережно підштовхувати професора до краю люка.

Хосе, не маючи змоги рухатися, не розумів, що з ним коїться.

Ческо й Додо перехопили тіло вчителя і, напружуючи всі сили, перенесли його до вагонетки.

Слідом за ними в люку опинилися дівчатка, і вся компанія вирушила до Акуео Профундіс.

І все-таки їм пощастило це зробити!

— Пгивіт, дгузі! Що у вас у цьому мішку? — поцікавився Макс, побачивши дітей, які втягли міх із професором до лабораторії.

— Це не мішок, це професор Хосе, — ледве віддихавшись, сказала Ніна.

— Хосе?! — Андроїд відкинув край ковдри і подивився на професора, обмотаного смердючою фіолетовою плівкою. — Ви що, забальзамували його?

— Це не ми. Це Каркон сотворив із ним таке. Я ж тобі казала, що він у жахливому стані. Це для нього ми вирощуємо Помодо. — Ніна перевела погляд на Зелений Камінь із лежачим на ньому Кікколіумом і помітила, що на місці насінинки з'явилася маленька рожева кулька.

— Дивіться всі! Бачите, це Помодо! Ще трохи, і він вигосте! — Макс дзенькнув вухами, втягнув повітря металевим носом і скривився: — Який жахливий запах від пгофесога Хосе! Тгеба його помити!

— Ні, Максе, не торкайся до нього! — поспішила попередити андроїда Роксі. — Не треба його мити. Цей запах від плівки. Допоможи краще покласти його на стіл.

— Ніно, а ми можемо повністю довігяти пгофесогу? — запитав Макс, дивлячись на вчителя, який лежав пластом на лабораторному столі.

— Звичайно. Чому ти запитуєш? — здивувалася Ніна.

— Сподіваюся, ти знаєш, що гобиш. Пгосто я подумав, що ми повинні тгимати в секгеті місцезнаходження Акуео Пгофундіс, — нагадав андроїд.

— Я знаю про це, Максе. Як тільки професор прийде до тями, він одразу ж покине лабораторію. Та ми не можемо залишати його в такому стані на віллі, — відповіла Ніна, розуміючи, що Макс має рацію.

До лабораторії, збудованої її дідусем на дні лагуни, ще ніколи не входила жодна стороння людина.

Відігрівшись під трьома ковдрами, Хосе трохи отямився. Його мозок працював. Він довго дивився на андроїда: раніше він не бачив нічого подібного. Його друг Мишко ніколи не розповідав йому ні про підводну лабораторію, ні про робота-людину. Скільки ж таємниць знала і приховувала від нього дівчинка планети Шостого Місяця! Йому так кортіло поставити їй купу запитань, та тепер він не мав фізичної можливості зробити це.

На величезному екрані лабораторії з'явився жмут пульсуючого світла, в якому плавав Талдом Люкс Етереї. Телепатичне послання Матері Всіх Алхіміків перервало розмову Ніни з Максом.

Дівчинка підвела очі до екрана. За її спиною завмерли Макс і діти. Краєм ока Хосе побачив неймовірну картину:

*Здрастуй, Ніно 5523312,
Я багу, ти дуже заклопотана.
Та Хсоракс квапить тебе
з Третьою Таємницею.
Ти повинна пришвидшити свої дії.*

Негайно ж надійшла Нінина відповідь:
«Я розумію, та бачиш, Етерее, професору
Хосе дуже зле, і він потребує нашої допомоги».

*Не хвилюйся за професора.
Помодо порятує його.
Та якщо ти не визволиш Таємницю Землі,
Ніщо проковтне Шостий Місяць.
А слідом за цим зникне життя
І на твоїй планеті.
Ти повинна пам'ятати про це.
Чи готова ти діяти?*

«Так, Етерее, я готова», — відповіла Ніна,
розуміючи всю серйозність становища.

*До тебе вирушають Сбаккіо, 8833108.
Який додасть тобі хоробрості.
Ондула, 8833109,*

Який допоможе, використовуючи свій голос,
І Тінтіннію, 8833107,
Який додасть тобі спокою.
Набери на клавіатурі їхні коди,
Погладь Перо Тугі,
І з'явиться Хсораке.
Візьми в руки свій Палдом Люкс,
Скажи тригі: «Оліс Ассаф» —
І натисни на гоазиліві огі пташки —
До тебе прибуде Сбаккію.
Потім тригі голосно
Скажи: «Дзуки» —
І прилетить Ондула.
І нарешті теж тригі скажи:
«Милат Лаут» —
І з'явиться Тінтіннію.
Відтак зірви гілку Скіффію і збережи її.
Магічні горні квіти Скіффію
Ти даси з'їсти Тінтіннію,
Це підсилить його здібності.
Погинай працювати нехайно!

Хосе, який лежав на столі, не відводив очей від сяючого екрана, вважаючи, що в нього почалися галюцинації. Макс кинув на нього підозріливий погляд і обережно повернув його обличчям до скляної стіни, тож тепер професор міг бачити лишень риб і водорості.

Доки андроїд займався цим, Ческо вмонтував перед комп'ютером і набрав коди трьох тварин Шостого Місяця.

Ніна вийняла з кишені Перо Гугі, погладила його, як вона не раз це робила, і смарагдова сфера умить з'явилася посеред лабораторії: це був Шостий Місяць, чудовий і світляний.

Ніна стиснула Талдом і промовила тричі: «Оліс Ассаф» (жовте і біле — кольори Сбаккіо). Потім вона натиснула на очі пташки на жезлі. Талдом Люкс Етереї, який ширяв у світляній хмарці на екрані, яскраво спалахнув і посередині сфери з'явився Сбаккіо. Він вистрибнув із неї, розплившись в усмішці від вуха до вуха.

Ческо обняв його і відразу ж затиснув йому рукою рота, злякавшись, що він на radoщах випустить пару велетенських бульбашок.

Тепер Ніна тричі сказала: «Дзуки» (помаранчевий — колір метелика Ксоракса), і зі сфери випурхнув Ондула. Радісно наспівуючи, він перелетів на плече Роксі.

Дівчинці планети Шостого Місяця залишалося тричі повторити: «Милат Лаут» (фіолетовий і блакитний — кольори Тінтінніо), і великий звір, схожий на дзвін, незграбно вибравшись із сфери, повис над підлогою лабораторії і подав привітальний звук: тінь-тінь!

— У нього немає ніг! — Фйоре здивовано оглянула тлустенького звірка, покритого фіолетовим і блакитним пір'ям.

— Вони йому ні до чого. Він пересувається, рухаючись над поверхнею, — пояснила Ніна, гладячи його по голові.

Тінтіннію широко розкрив очі і послав усім повітряний поцілунок.

Ніна просунула руку в смарагдову сферу, яка плавно оберталася посередині лабораторії, і зірвала гілку з чорними квітами Ксоракса.

— Це квіти Скіффіо для тебе, їж. — Вона простягнула квіти Тінтіннію, який із задоволенням відразу ж їх проковтнув.

Сбаккіо і Ондула, задоволені, презирнулися: посланці Шостого Місяця були готові до дій.

Макс, тельнякаючи вухами-дзвіночками, взяв пляшку з Вином Рубіновим і зросив ним Кукколіум.

— Які плани? — запитав він. — Залишитися тут?

— Ні, ми підемо і займемося Третьою Таємницею, — відповіла Ніна.

— Не забудь насамперед згобити дещо.

— Що-я повинна не забути? — звела брови Ніна.

— Випити Когеандг Стгімкий, — сказав Макс тоном учителя.

— Присягаюсь усім шоколадом світу, Кореандр Стрімкий зовсім вилетів у мене з голови! — зашарілася Ніна.

— І це після всього, що нам довелося пережити, доки ми робили цей алхімічний еліксир! — пирхнула Фйоре, погладжуючи пір'я Тінтінню, який блаженствував від з'їдених квітів Скіффію.

Ніна винувато поглянула на подругу:

— Не можу я все тримати в голові, я ж не комп'ютер!

Додо, намагаючись зняти напруження, торкнув дівчинку за руку:

— Хо... хо... ходімо до лабораторії. Ко... ко... кореандр чекає тебе.

— Ти випиваєш цей алхімічний еліксир, потім зусиллям думки переносиш посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним із палацу Каркона до лабораторії вілли, кип'ятиш суміш їх на тиглі, відтак нам залишається тільки розблокувати механізм, який охороняє Третю Таємницю. — Ческо назвав усі етапи операції, про всяк випадок нагадуючи їх дівчинці планети Шостого Місяця.

— А обов'язково кип'ятити ці рідини? Може, достатньо просто змішати їх? — запитала Роксі.

— Обов'язково, — відповіла Ніна. — Хоча сам по собі цей агрегат не дуже потужний

через відсутність Роси Лілової, та Каркон підсилив своє чаклунство Числомагією Нуля. І тільки перекипіла суміш спроможна зняти чари Чорного Мага.

Роксі і Ческо, підхопивши під лапи Сбаккіо, який міг пересуватися лиш стрибками, а для цього в Акуео Профундіс було мало місця, понесли його в коридор. Линучи над підлогою, за ними рушив Тінтінніо. Діти зачинили за собою двері. Ондула полетів уже знайомим тунелем, за ним помчала вагонетка з друзями, і невдовзі всі вони опинилися в лабораторії вілли.

— Тут іще менше місця, тому сидіть спокійно, — попередила Ніна трійцю з Ксоракса.

Сбаккіо, підбгавши лапи-пружини, зайняв місце поряд із пірамідою Зубів дракона, Ондула злетів на шафу, а Тінтінніо прилаштувався на торбинці з рубінами. Діти всілися на підлозі.

Рівно об 11-й годині 52 хвилини Ніна розпочала складну алхімічну операцію. Вона взяла колби з номерами 56, 44, 80, 31 і 18, куди був розлитий Кореандр Стрімкий, поставила їх на лабораторний стіл і поклала руку з зіркою на Книжку, яка розмовляє.

— Книжко, скажи, яку кількість Кореандру треба мені випити, щоб силою думки пере-

нести посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним із палацу Каркона сюди?

Книжка засвітилась і відповіла:

*Ти повинна випити
Рідину з усіх колб,
Що в тебе є.
Переміщення важких посудин
Потребує великих зусиль
І напруження думки.
Не бійся, так і повинно бути.
Коли посудини опиняться в лабораторії,
Вилій вміст їх у тигель
І доведи до кипіння.
Запам'ятай, щоб
Магічне дієство завершилося,
Ти повинна промовити два слова.*

— Випити все з цих колб?! — вжахнулася дівчинка, втупившись у них.

— І не забути промовити два слова. Ти їх пам'ятаєш? — запитала Фйоре.

— Два слова латиною? Зараз, зараз... — наморщила лоба Ніна.

— Ко... ко... коджитато Ім... ім... іммота, — нагадав Додо.

— Коджитато Іммота, — підтвердила Фйоре.

— Спасибі, що б я без вас робила! — засміялася Ніна.

Книжка знову засвітилась і сказала:

*Пам'ятай, киплягу суміш
Треба ретельно перемішувати,
Доки обидві субстанції стануть єдиним цілим.
Тільки тоді новий препарат
Діятиме.*

Ніна поглянула на дітей і голосно повторила послідовність дій:

— Отже, я випиваю Кореандр, подумки переношуся до палацу Каркона і переміщую посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним із палацу в лабораторію вілли. Потім виливаю їх у тигель і чекаю, доки вони закипають. Добре перемішую, переливаю в посуд і силою думки відправляю його назад до палацу, просто в Кімнату Зачаклованих Механізмів, де перебуває Вугільна Піч, яка охороняє Третю Таємницю. Виливаю препарат на агрегат і блокую ним мотор. І Третя Таємниця — наша. Я нічого не забула?

Діти, які напружено слухали подругу, схвально кивнули головами. Ческо вигукнув:

— Чудово! Все правильно. Починай!

Ніна сіла перед п'ятьма пузатими колбами, відкоркувала їх, випила одну за одною і стала чекати початку магічного ефекту.

Голова в неї запаморочилась, і дівчинка впала в транс, як це вже було, коли вона подумки пересувала предмети в кухні.

Ческо вмовстився навпроти, спостерігаючи за її обличчям. Фйоре і Роксі затихли в кутку. Додо відвернувся. А гості з Ксоракса завмерли на своїх місцях.

Кореандр почав виявляти свою дію, і Ніна побачила себе в палаці князя. В Кімнаті Планет було порожньо, лишень повільно оберталися сфери, у велетенській ванні кипіла чорна рідина, а поряд з вікном стояли дві посудини з Димом Диявольським і Золотом Тактичним. Забрати їх звідси було неважко, бо в палаці в цей час був лише Вишіоло, зайнятий тим, що начищав до блиску інструменти.

Князь та його андроїди перебували на острові Клементе в Пернатого Змія і мали повернутися не дуже швидко. Ніна була цілком спокійна. Зробивши невелике зусилля, дівчинка силою думки підняла дві посудини і спрямувала їх у вікно. Важкі бочечки вилетіли і зникли геть. У сірій хмарині вони спланерували до вілли «Еспасія», влетіли у вікно Камінної Зали, яке саме відчинилося, і покотилися по підлозі до Зали Дожа, а звідти — просто в розчинені навстіж двері лабораторії.

Додо відскочив убік, і обидві посудини опустилися на підлогу навпроти тигля з киплячою сумішшю смарагду із золотом. Діти і тварини, які прибули з Ксоракса, затамувавши подих, спостерігали за тим, що відбувається.

Ніна сиділа, сконцентрувавшись і не розплющуючи очей.

Першою злетіла над тиглем посудина з Золотом Тактичним, і густа субстанція, створена Карконом, вилілась у тигель, здійнявши фіолетову хмарку. Потім над тиглем зависла азбестова посудина з Димом Диявольським, пахучим продуктом Алхімії П'їтми.

Тигель наповнився до краю, і в лабораторії поширився такий огидний запах, що всі присутні змушені були затиснути носи.

Ніна, як і раніше, перебувала в трансі. Несподівано вона зіскочила зі стільця, схопила велику мідну ложку і стала перемішувати киплячу суміш. Більшу частину її перебрала з тигля в посудину з-під Золота Тактичного.

Роксі відсунулась убік, щоб не заважати подрузі. Фйоре витерла піт із чола: в лабораторії зробилося спекотно, як у сауні.

Юна алхімічка повернулася на місце. Ко-реандр Стрімкий продовжував виявляти свою дію, і думка дівчинки не втрачала сили. Посудина з новим препаратом відірвалася

від підлоги, двері лабораторії відчинилися, потім знову відчинилося вікно в Камінній Залі, і посудина, піднявшись у венеціанське небо, полетіла до палацу Каркона.

Дівчинка напружено думала про Третю Таємницю: перемога здавалася близькою. Проте коли посудина влетіла у вікно Кімнати Зачаклованих Механізмів, Ніна скрикнула. Печі, де зберігалася Третя Таємниця, в кімнаті не було! Дівчинка планети Шостого Місяця, не виходячи з трансу, занервувала, не в силах розплющити очей.

Ческо стиснув її руки, а Фйоре, заспокоюючи, стала гладити по голові, та Ніну тіпало в лихоманці. Потрясіння від зникнення Печі було не з легких! У кімнаті залишалися механізми, де раніше зберігалися перші дві Таємниці, а Вугільна Піч ніби випарувалась. Каркон кудись її сховав. Але куди? Втішало одне: Каркон активував Кабітус Морбанте, проте ні Ніна, ні її друзі не збиралися заходити до Кімнати Зачаклованих Механізмів: варто було лишень вдихнути зелений пил Кабітусу, який покривав підлогу кімнати і решту агрегатів, як на тебе чекала неминуча смерть.

Зібравши всі сили, Ніна знову сконцентрувалася на посудині з приготовленим нею препаратом і винесла її з отруйної кімнати. З чола дівчинки стікали краплі поту. Діти за-

непокоєно стежили за виразом її обличчя, не розуміючи, що відбувається, і не знаючи, як допомогти. Вона заворушила вустами і, промовивши ледь чутно латинські слова, повернулася в реальність.

Ческо полегшено зітхнув, Додо радісно засміявся, а дівчатка стали обнімати подругу. Сбаккіо заплескав вухами, та, на щастя, втримався від того, щоб випустити пару бульбашок. Тінтіннію задзвенів, а Ондула, підлетівши до Ніниного носа, дзвінко поцілував у самий кінчик.

— Молодець! Молодець! Ти зробила це! — навперебій кричали всі.

Дівчинка планети Шостого Місяця поглянула на друзів і засмучено сказала:

— Нічого я не зробила! З Кімнати Зачаклованих Механізмів зникла Вугільна Піч, у якій зберігається Третя Таємниця. Каркон активував Кабітус Морбанте і кудись перетягнув Піч.

— Що ти кажеш? — Ческо не вірив своїм вухам.

— Так, друзі, князь приготував нам смертельну пастку. Якби ми увійшли в цю кімнату, смерть була б неминуча, — сумно сказала дівчинка планети Шостого Місяця.

— А куди ти поділа посудину з новим препаратом? — запитала Роксі.

— Залишила біля дверей до Кімнати Зачаклованих Механізмів. Сподіваюся, Вишіоло його не помітить, а Каркона та його андроїдів зараз у палаці немає.

— А чому ти залишила його саме там? — поцікавився Ческо.

— Тому що він повинен бути в нас під рукою. Нам треба за будь-яку ціну проникнути до палацу і знайти, куди князь сховав третій агрегат. Як тільки ми його знайдемо, відразу ж скористаємося новим препаратом, щоб заблокувати мотор механізму. — Аргументи дівчинки звучали переконливо.

— Але якщо ми проникнемо до палацу, Кабітус Морбанте нас уб'є! — Фйоре нічого не зрозуміла з Ніниної розповіді.

— Не вб'є. Нам же не треба буде заходити до Кімнати Зачаклованих Механізмів. Каркон сховав машину з Третьою Таємницею десь в іншому місці. — Ніна ледве ворушила язиком від втоми.

Ондула підлетів до банки з Пилом Рубіновим, відкрив її і проковтнув цілу пригорщу, підсиливши таким чином свої магічні здібності. Після цього він зацебетав, немов пробуючи силу свого голосу, і сказав проникливим тоном:

— Ми всі, за винятком Тінтіннію, добре знаємо палац Каркона. Поквапимося туди, щоб

негайно відшукати Третю Таємницю. Ксоракс у небезпеці!

Ондула мав рацію. Проте як проникнути до палацу? Не можуть же вони тюпати через усю Венецію із Сбаккіо та Тінтінніо під ручку! Можливо, варто, як минулого разу, використати Талдом Люкс і зробитися невидимими?

Ніна поклала руку із зіркою на рідку сторінку:

— Книжко, я збираюся стати невидимкою, щоб потрапити до палацу Каркона. Він переховав кудись агрегат із Третьою Таємницею, а нам треба знайти її. Скажи, що робити?

*Стати невидимкою добре,
Та це — не найголовніше.
Підступний Каркон
Придумав для тебе пастку.
Таємницю, яку ти шукаєш,
Буде нелегко дістати.
Тієї стоїть у дуже небезпечному місці.
Там, якщо ти зайдеш туди,
Тебе чекає зустріч із Голосом...*

Такою була відповідь книжки.

— Голос Переконавання? Отже, Каркон помістив Піч до Кімнати триклятого Голосу? — Ніна затремтіла.

Твоє завдання ускладнилося,
Та це випробування,
Яке приготувала тобі доля.
Ти повинна бути готовою до нього,
Готовою вступити в бій із Голосом.
Четверо твоїх друзів
Допоможуть тобі в потрібну хвилину.
Двоє посланців Хсоракса
Знають, як урятувати тебе з біди.
Та тільки Тінтінію може
Увійти з тобою в кімнату,
Якої ти так боїшся.
Візьми з собою посудину з препаратом
І Сиккім Куадим, котрий захистить тебе
Від смертельного Кабітуса Морбанте.

— Від Кабітуса Морбанте? Але ж, Книжко, смертельний пил розсипано тільки в Кімнаті Зачаклованих Механізмів!

І в Кімнаті Голосу також.
Це жахливий препарат.
Так що будь готова до всього.
Боротьба буде нелегкою.

Діти запитально дивилися на Ніну, вони погано чули слова Книжки. Дівчинка планети Шостого Місяця пояснила їм, що агрегат із Таємницею перебуває в Кімнаті Голосу

Переконання. Це означає єдине: смертельна сутичка з клятим ченцем, який уже кілька місяців мучив її в снах, неминуча. До того ж у кімнаті розсипаний Кабітус Морбанте, і протистояти йому може тільки кинджал Осіріса, Сиккім Куадим, який дідусь прислав їй у дарунок на Різдво. В ньому міститься те, що здатне нейтралізувати отруйний зелений пил.

— Я мала рацію: Кабітус повсюди, — Фйоре нервово повела плечима.

— Так, кепські наші справи, — похмуро додала Роксі.

Додо тихо сидів під лабораторним столом. І не було такої сили, яка виштовхнула б його звідти і змусила піти в палац Каркона.

— Додо, нумо вилазь! Книжка сказала, що ви всі повинні піти зі мною. Ти мені друг чи ні? — розсердилася Ніна.

Ондула, побачивши, що ситуація ускладнюється, підлетів до Додо і лапками почав гладити його по щоках, намагаючись повернути йому хоробрість.

Ческо, втративши терпіння, витяг лякливого приятеля з-під столу. В цю мить Книжка заговорила знову:

*Ви повинні бути хоробрими,
Бо цього Каркон від вас не чекає.*

*А тепер станьте переді мною
І не ставте ніяких запитань.*

Діти підкорилися наказу Книжки. Із рідкої сторінки з'явилася верхівка синього стовпчика, який став рости на очах. Стовп був гладенький, і було незрозуміло, звідки він росте.

Зазвучав голос Книжки:

*Увійдіть у мою сторінку і не бійтеся,
Алхімія не робить помилок.*

Ніна перевірила, чи з нею Сиккім Куадим і Талдом Люкс, а потім обхопила стовп руками і зісковзнула по ньому вниз, у рідку сторінку.

Так само вчинили й решта дітей. Останнім спустився Ондуга.

Занурені в блакитну хмару, діти відчули, як їхні тіла розхитуються з боку в бік, наче вони пливуть на човні. Хвиля золотистого диму оповила їх, і за мить потому вони вже сиділи на вогкій підлозі палацу Каркона.

— Хо... хо... холодно... — першим отямився Додо і скочив на ноги.

— Де ми? — запитала Фйоре, озираючись на всі боки.

Ніна зрозуміла, що вона перебуває під сходами, навпроти дверей до Кімнати Голосу Переконавання. За кілька кроків, вище по сходах, була Кімната Зачаклованих Механізмів.

Ческо доторкнувся руками до маленьких чорних дверцят, та Ондула відігнав його:

— Ні! Не відчиняй, там Голос!

Ніна, почувши дивний шум ліворуч від себе, рвучко обернулася, виставивши вперед Талдом Люкс.

— Очкові Змії! — крикнула вона і заходилася поливати їх вогнем із жезла.

Повзучі телекамери Каркона все прибували й прибували, оточуючи дітей. Сбаккіо тричі стрибнув і роздушив кілька змій. Тінтінню, літаючи над самою підлогою, всією своєю вагою гепнувся на змію, роздушивши її, як перепічку. Двом тваринам Шостого Місяця за кілька секунд вдалося розшматувати кілька десятків штучних плазунів. Ондула літав туди-сюди коридорами, стежачи, чи не з'явився хтось серйозніший від змій.

Ческо, ніби коник-стрибунець, стрибнув до дверей, що вели до Кімнати Зачаклованих Механізмів, і схопив посудину з препаратом, який приготувала Ніна.

— Ніно, залишайся на місці, я принесу тобі препарат! — крикнув він.

Щоб не допустити втручання Вишіоло, Ондула вирішив злітати до Зали Тортур, де в цей час перебував Одноокий. Там через двері, імітуючи голос Каркона, він крикнув:

— Чортів ідіоте, не виходь із кімнати, доки не начистиш усе до блиску. Я йду в лабораторію. Тільки спробуй потурбувати мене!

Голос звучав настільки переконливо, що Вишіоло, який нічого не підозрював, вирішив поцікавитись, як справи на острові Клементе:

— Господарю, ви вже повернулися? Як почувається Пернатий Змій? Які новини від Володимира, знайшов він Винтарбо чи ні?

Ондула різко відповів:

— Не твоє діло, дурню!

Вишіоло замовк, відчуваючи, що господар не в дусі.

Горбань давно звик до грубоців князя і не ображався на нього. Витерши рукавом носа, він і далі начищав інструменти вовняною ганчіркою.

Ондула злетів до стелі і радісний повернувся до Ніни:

— Вишіоло не виткнеться із Зали Тортур. Бери Тінтінню й сміливо заходь до Кімнати Голосу. Тільки будь обережною.

Ческо передав посудину Ніні.

— Дякую. Не знаю, що б я без тебе робила, — сказала ввічливо дівчинка планети Шостого Місяця.

— Я без тебе також, — пробурмотів Ческо.

Ніна зашарілась і відчула, як сильно забилось її серце. Ческо наблизив до неї своє обличчя, зняв окуляри й ніжно поцілував її в ніс. Маленька алхімічка втратила дар мови. Ческо щасливо засміявся, надів окуляри і побіг допомагати Сбаккію, який боровся з п'ятьма Очковими Зміями одночасно.

— Ческо в нас романтик, — підморгнув Ніні Ондула.

— Так... схоже. Хоча для романтики час не найкращий, — спробувала приховати зніяковіння Ніна, крутячи в руках Талдом Люкс. Чого-чого, а поцілунку вона від нього не очікувала!

Тінтіннію струснув своїми фіолетовим і блакитним пір'ям, задзвенівши всім тілом, і усміхнувся до дівчинки. Потім він підхопив посудину з препаратом і приготувався увійти до Кімнати Голосу.

Ніна спрямувала золотий жезл у бік дверей і натиснула на гоазиллові очі п'ять разів. Двері зі скрипом відчинились, і вона в супроводі звірят із Ксоракса увійшла всередину. Уперше дівчинка була готова зустрітися з ченцем не уві сні, а наяву. Тепер вона почувалася

повною сил і енергії, та й Голос був не слабким противником. Що вчинить чернець, з'явившись перед нею у плоті?

Ніна була напружена і насторожена. Вона добре знала силу Голосу і боялася, що Зло зтягне її у Світ Пітьми.

Дівчинка ступила кілька кроків, притискаючи Талдом Люкс до грудей. Кімната була квадратною, а сірий туман, що наповнював її, заважав хоча б щось бачити.

Тінтіннію зрушився ліворуч від дверей, і дзвін, який він при цьому видав, прозвучав у порожній кімнаті, як набат. Посередині кімнати ледве вирізнялася чиясь велика тінь. Ніна обережно підійшла ближче, тримаючи перед собою Талдом і чекаючи появи ченця без обличчя й тіні в будь-яку секунду.

Коли дівчинка була вже за кілька кроків від тіні, вона зрозуміла, що перед нею Вугільна Піч, агрегат із Третьою Таємницею. Він був увесь покритий зеленим пилом!

— Кабітус Морбанте! — вигукнула Ніна, миттю прикриваючи рота й носа рукою від страху, що може вдихнути смертоносний пил.

Тим часом Тінтіннію, ковзаючи над підлогою, обшукав усю кімнату: Голосу Переконавання ніде не було. Несподівано підлога кімнати

стала нагріватися, і з щілин з'явилися п'ять прозорих світляних струменів, п'ять приви-дів. Вони з кепкуванням і вереском звивалися перед юною алхімічкою, ніби потоки гарячого повітря, куйовдили її волосся, залазили в зборки одягу.

Дівчинка не знала, що робити. Вона спробувала вистрілити з Талдома Люкс, та золотий жезл чомусь не реагував на її команди. Вона підбігла до Тінтіннію, який, усміхнувшись, заспокоїв її ніжним дзвоном, а потім, відкривши рота, плюнув у бік привидів якоюсь чорною кашкою: це були пережовані квіти Скіффію.

Отруйна кашка розлетілася по кімнаті, намертво приклеївши всю п'ятірку привидів до стін, де вони й упокоїлися, розчинені пінистою жуйкою із квітів Ксоракса.

Ніна обняла Тінтіннію і поквапилася до Печі. Підійшовши, вона засунула в кишеню Талдом Люкс і дістала кинджал Осиріса: треба було якомога швидше знешкодити пил Кабітуса і визволити Третю Таємницю.

І в цю мить вона почула глухий голос ченця:

— Ти невдячна дівчинка. Ти знищила моїх посланців, а вони ж вийшли привітати тебе, — м'яко сказав він.

— Я знищу і тебе! — хоробро відповіла Ніна.

— Та ти ж сама завітала в мій дім. Бо не можеш обійтися без мене. Чи не так? — приязно мовив чернець.

Дівчинка оторопіла, проте відразу ж опанувала себе і крикнула:

— Виходь сюди! Де ти, клятий ченцю?

— Поруч із тобою, — почувся Голос.

Ніна оглянулась, але нікого не побачила.

Тінтіннію завмер біля стіни і не подавав жодних знаків. Мабуть, він чекав слухної хвилини, щоб утритися.

— Підійди до Печі. Я той, хто тобі потрібен. Ти не забула цього? — запитав невидимий чернець.

— Я добре знаю, що там розсипаний Кабітус Морбанте. Ти хочеш, щоб я померла! — Ніна тримала наготові Сиккім Куадим.

Хвиля гарячого повітря пройшлася по її косах і розвіяла туман. У кутку з'явився чернець. Він дуже повільно рухався в її напрямку, каптур його, як завжди, був насунутий так, що ховав обличчя. Голос простягнув руки і двічі плеснув у долоні.

Вугілля в Печі враз спалахнуло: отруйний пил здійнявся в повітря, утворивши навколо машини прозорий зелений бар'єр.

Ніна вже була готова вихопити магічний кинджал із піхов, та чернець погрозово сказав:

— Не роби цього! Не діставай кинджал! Тільки я можу допомогти тобі! Повір мені хоча б цього разу!

— Ніколи! Ти — Зло! — крикнула Ніна.

— Ніночко! Не роби цього! — Голос звучав майже благально.

— Яке ти маєш право називати мене Ніночкою! Тільки мій дідусь міг мене так називати, але не ти! — обурилася вона.

Дівчинка не розуміла, яким чином ченцю вдається бути таким принадним, спокійним й упевненим у собі. Він поводитьсь, як її дідусь Мишко. Це бентежило онучку великого алхіміка.

— Підійди до мене. Дай мені руку, увійди в Світ Пітьми. Тільки там ти знайдеш справжній спокій. І справжнє щастя, — наполягав Голос Переконавання, огортаючи її спокоєм, ніби вкутуючи ватою.

Зазвучала мелодійна, ніжна музика.

Чинити опір поклику Голосу ставало дедалі важче, і Ніна зробила крок назустріч ченцю.

Їй пригадалася скрипка, танцівниця і щасливі відчуття від перебування у замкових вежах. Обличчя дівчинки зблідло.

Здавалося, ще мить — і вона потрапить у тенета, розставлені ченцем без обличчя й тіні.

Тінтінніо зрозумів, що ситуація критична, і хутко сковзнув до дівчинки. Його тінь-тінькання перекрило звучання музики. Ніна струснула з себе наслання й відчула, як піт струмує по її спині.

Голос щось голосно крикнув, і пил Кабіту-са здійнявся і закружляв грізним вихорем. Дівчинка планети Шостого Місяця прямо глянула на свого ворога і вихопила кинджал. Із піхов вилетів струмінь кривавої пари й оповив отруйний пил.

Чернець закам'янів!

Кривава пара кинджала Сиккім Куадим миттю дезактивувала ченця: Голос замовк. Ніна перемогла!

Тінтінніо підлетів до Печі, тримаючи в руках посудину з алхімічним препаратом. Густа рідина полилася в середину Печі, і вогонь, який палахкотів у ній, відразу погас. Мотор машини, підсилений Числомагією нуля, заглух.

Ніна витягла із остиглої машини чорний камінь. На його поверхні було викарбувано: Хумус 6065512.

«Це ж ім'я і код Таємниці Землі! Так ось який він, Хумус!» — затріумфувала дівчинка

і притисла камінь до серця, яке сильно билося. Тепер треба було поспішати до лабораторії Каркона і набрати на клавіатурі магічні слова, які діти дізналися в зачарованому лісі: «Куачі Полвеа». Тільки після цього Таємниця буде визволена остаточно.

У супроводі Тінтіннію дівчинка вибігла в коридор, і тут тишу палацу розірвало пронизливе виття сирени. Те саме сталося під час визволення Другої Таємниці. Назустріч дівчинці бігли занепокоєні друзі.

— Хутчій до лабораторії князя! Треба терміново завершити нашу операцію! Вишіоло почує сирену і спробує нам завадити!

Сбаккію величезними стрибками першим влетів до лабораторії, за ним просковзнув Тінтіннію, слідом Фйоре і Роксі, над якими летів Ондула, останніми були Ческо і Додо. Вони підтримували Ніну, знесилену боротьбою з підступним Голосом.

— Як ти почуваєшся? — запитав Ческо.

— Нічого... Ні, не нічого, а чудово, — усмінулася до нього дівчинка.

Вишіоло, почувши виття сирени, визирнув із Зали Тортур і голосно запитав:

— Алвізе, Барбесо, що тут коїться?

Та близнюки не могли відповісти йому. Їх не було в палаці. Разом із іншими андроїдами і князем Карконом вони перебували на

острові Клементе. Одноокий, почекавши трохи, швидко попрямував до Кімнати Голосу. Йому було добре відомо, що там — агрегат із Третьою Таємницею. Вишіоло з подивом побачив, що двері до кімнати відчинені. Оглянувши коридор, він помітив рештки роздушених Очкових Змій. Розлючений, він подався до лабораторії, волаючи як різаний:

— Кня-язю! Князю Карко-он!

Сбаккіо стрибнув йому назустріч і лапами-пружинами штовхнув у груди. Слуга Каркона пролетів по підлозі коридору, як по льоду, і вдарився головою об цегляну стіну.

Ніна і Ческо, пробравшись до лабораторії, вже сиділи перед комп'ютером Каркона. На екрані з'явилися руїни піраміди міста Кікеніца. Вогонь і дим приховували те, що залишилося від споруд майя.

— Швидше, Ческу, набирай слова!

Хлопчик поклав руки на клавіатуру і набрав: «Куачі Полвеа».

Екран відразу ж спалахнув усіма кольорами веселки, а потім, як у казці, зруйнована піраміда постала з руїн і набула свого первісного вигляду. Вона була чудовою! Ще за мить вона на очах перетворилася на величезну газоподібну сферу.

А далі сталося те саме, що й у випадку з таємницями Атанора і Хоуа. Сфера перенес-

лася з екрана до лабораторії і втягла в себе чорний камінь, який Ніна тримала в руках. Талдом Люкс завібрував, золотий дзьоб Гугі розкрився, і газова сфера з Хумусом зникла в ньому.

На великому екрані, що висів праворуч на стіні лабораторії Каркона, з'явився напис:

ТРИВОГА! ТРИВОГА! ТРИВОГА!
ТРЕТЯ ТАЄМНИЦЯ ВИЗВОЛЕНА.
ЗЛО ВТРАЧАЄ СИЛУ.
ПІРАМІДА КУКУЛКАН ЗНИКЛА.
ПЕРЕКРИТИ ШЛЯХИ ДО ЧЕТВЕРТОЇ ТАЄМНИЦІ.
АКТИВУВАТИ СИРЕНУ ХАОСУ!

— Ура! Хумус у нас! Третя Таємниця визволена! Ксораксу більше не загрожує небезпека! — радісно кричали діти, стрибаючи по лабораторії Каркона.

Ондула, весело наспівуючи, линув під стелею, а Тінтінню, не перестаючи дзеленчати пір'ям, кружляв поміж щасливими дітьми.

Та радіти було зарано.

Виття сирени Хаосу струснуло стіни палацу. Здавалося, палац ось-ось розвалиться. Жахливий звук перелетів за його межі і заповнив усю Венецію.

— Тре... тре... треба вті... вті... втікати! — Додо затис вуха руками і кинувся геть із кімнати.

У коридорі він нашттовхнувся на Сбаккію, який готувався ще раз послати в нокаут Одноокого. Відолашний слуга князя щойно отямився після першого удару, та побачивши, що ніхто не поспішає йому на допомогу, ні андроїди, ні Каркон, зрозумів, що його жорстоко ошукали.

«Це був нікчемний метелик, він імітував голос мого господаря», — простогнав Вишіоло, обхопивши руками голову, яка розколювалася від удару та виття сирени.

Ондула підлетів до нього й дав сильного ляпаса своєю маленькою лапкою, а Тінтіннію, злетівши до стелі, всім тілом упав на Вишіоло, приклепавши його до підлоги.

У цей час діти вже полишали лабораторію. Сбаккію випустив величезні бульбашки, щоб усі, як і минулого разу, вхопилися за них і залишили палац. Та Фйоре показала на коридор:

— Дивіться, там унизу золотистий дим. Це, мабуть, Книжка, яка розмовляє, подає нам знак.

Ніна кинулася вперед, стискаючи Талдом Люкс:

— Справді, це вона! Хутчій за мною! Вона доправить нас додому.

Одне за одним діти й тварини зникли в хмарі магічного диму. В темному й вогкому коридорі плавали лишень велетенські бульбашки Сбаккію.

А на підлозі, оглушений сиреною, напівпритомний лежав Вишіоло.

Розділ одинадцятий

Привид Злодія Повішеного

— Сирена Хаосу!!! — скрикнув Каркон, зриваючись з місця.

— Що?.. — здригнувся Пернатий Змій і зістрибнув із трону.

— У нас неприємності, маркізе, дуже серйозні неприємності! — Каркон із силою вдарив кулаком у стіну таємного сховища ЛСЛ.

Штукатурка посипалася на голови Алвіза, Барбеси й решти трьох андроїдів, які завмерли від страху, що на них може впасти гнів господаря.

Зустріч Каркона і ЛСЛ перервалася. Князь встиг тільки повідомити мерові, що Володимир Брехун вирушив на пошуки Винтарбо Блакитного в сибірську тайгу, проте обговорити план, як знищити Ніну за допомогою закляття Пернатого Змія, часу вже не залишилося. Тривожний звук сирени, що долинав із палацу Каркона і досягнув острова Клементе, був для обох справжнім шоком! Він означав одне-єдине: ненависна алхімічка заволоділа Третьою Таємницею.

Це була справжня трагедія для Чорного Мага.

— Ніна переборола випробування Голосу!!! — вигукнув Каркон.

— Але як таке стало можливим? Ви, любий князю, запевняли мене, що влаштували для неї смертельну пастку, — прошипів Пернатий Змій, кваплячись за Карконом та його андроїдами, які бігли коридором нефритового палацу.

— Я сам не розумію, як це сталося! Кабітус Морбанте був розсипаний не тільки в Кімнаті Зачаклованих Механізмів, а й у Кімнаті Голосу! — огризнувся Каркон, підштовхуючи в спину Алвіза та Барбесу.

— Любий князю, вам не здається, що ви дуже часто помиляєтесь? Ваша хитромудра пастка не спрацювала і цього разу! — зауважив ЛСЛ, розтягнувши рота в єхидній посмішці.

— Заспокойтеся, пане мер! Ще не все втрачено! Я зроблю все можливе, щоб провчити цих знахабнілих шмаркачів! — буркнув Каркон, вибігаючи з дверей на засніжену галявину.

— Заспокоїтись? Ви вважаєте це можливим? Тепер, коли невідомо, що коїться в мерії! Городяни захочуть бути в курсі всього, що відбувається в місті і що означає цей звук сирени! — Очі ЛСЛ спалахнули гнівом.

Андроїди стрибнули в човен, відв'язали його й увімкнули мотор, готові до відплиття.

Перш ніж увійти до човна, Каркон обернувся до Змія:

— Я їду в палац. Триматиму вас у курсі подій. А ви повертайтеся до свого укриття й не показуйтеся звідти.

Човен мчав на всіх парах, перевалюючись через високі пінисті хвилі лагуни. Чайки і голуби шугали як божевільні. Сирена Хаосу все ще вила, спричиняючи паніку серед жителів міста.

Багато з них прийшли на площу Сан-Марко, намагаючись дізнатися хоч щось про причину тривоги.

Десять радників мера у фіолетових плащах зібралися в залі мерії і не насмілювались вийти до людей. Вони не могли сказати їм щось втішне, бо й самі нічого не знали про причини тривоги. Охорона закрила на всі засови двері, щоб венеціанці не проникли в мерію.

— Вимкніть цю сирену! Неможливо більше її чути! Голова розвалюється від цього жахливого звуку! — кричала жінка, притискаючи до грудей маленьку дитину, яка не переставала плакати.

— Так, настав час покінчити з усіма цими дивами, що творяться в нашому місті останнім часом, — підхопила друга жінка, теж із дитиною на руках, яка плакала.

Потужніе виття сирени било по вухах дорослих і дітей, здавалося, що ось-ось лопнуть барабанні перетинки. Порожнім палацом Каркона як божевільний гасав самотній Вишіоло. Він забігав у кожную кімнату, шукаючи механізм, за допомогою якого можна було б припинити ці нестерпні тортури.

Тільки-но в палаці з'явився Каркон у супроводі переляканих андроїдів, як горбань кинувся йому назустріч:

— Господарю, прошу вас, вимкніть цю сирену, інакше я помру!

У відповідь Каркон ударив його кулаком у ніс.

— Ідіот! — заволав він.

І, не звертаючи уваги на Вишіоло, який звалився на підлогу, помчав до лабораторії. Андроїди, замість того щоб допомогти Одноокому підвестися, плюнули йому в фізіономію і побігли за господарем.

Коли Каркон пробігав мимо Зали Планет, йому впало в очі, що немає посудин із Димом Диявольським і Золотом Тактичним. Це ще більше його розлютило. У коридорі він влетів лобом в одну з величезних бульбашок Сбаккіо, що було новим доказом того, що тут зовсім недавно побувала Ніна зі своїми клятими друзками.

Каркон увірвався в лабораторію і кинувся до комп'ютера. Він швидко набрав на клавіатурі потрібний код, і сирена замовкла.

Сирена замовкла, але проблема залишилась. Ніна переграла його і цього разу!

— Негідниця!!! — ніби поранений звір, заревів Каркон, і андроїди від жаху притислись до стіни.

Закутавшись у плащ, Каркон стрімко вибіг із лабораторії. Ткнувши пальцем в Ірену, Гас-тила і Сабіну, наказав:

— Гайда до Кімнати Зачаклованих Механізмів і перевірте, чи все там у порядку. Знайдете мене і близнюків у Кімнаті Голосу.

Оскаженілий маг зовсім забув про те, що зустріч із Кабітусом Морбанте закінчиться для андроїдів неминучою загибеллю, і не дав їм спеціальних масок, які захистили б їх від отруйного пилу.

Андроїди поквапились виконати вказівку. Як тільки вони переступили поріг кімнати, відразу ж відчули, як спалахнули їхні очі і перехопило дихання. Сабіна обхопила руками Ракету і разом із нею впала на підлогу. Ірена і Гас-тило, задушені Кабітусом, повалилися біля Печі.

Зелений пил роз'їв їхню штучну шкіру за кілька секунд.

Від дітей-андроїдів залишилася купка блискучих кісток і назавше погаслих мікро-чпів.

Та Каркон про це ще нічого не знав. Разом із Алвізом і Барбесою він перебував у Кімнаті Голосу.

Розсипаний ним Кабітус був дезактивований кривавою парою Сиккім Куадима, тому ніхто не загинув. Чернець, як стовп, стояв поряд із погаслою Вугільною Піччю.

Каркон, наблизившись до нього, посмикав його за плече.

Жодної реакції. Голос був заблокований. Алвіз і Барбеса заглянули в Піч і побачили, що в ній немає вугілля. Того самого чорного каменя, який викрала Ніна. Каменя Третьої Таємниці.

Каркон високо здійняв свій Пандемон Морталіс, і з нього потекла жовтувата рідина, яка облила ченця з голови до ніг. Потім Чорний Маг опустився на коліна і тричі промовив:

— Голос, повернись у серце Зла! Голос, оживи в душі пекла!

Чернець поворушив головою, потім руками і ступив крок уперед. З його невидимих очей вийшли світляні кільця і обвилися навколо князя, ніби кільця ланцюга.

— Карконе, я попереджаю тебе, більше не смій наражати мене такий ризик, — хрипко промовив Голос.

— Мені й на думку не могло спасти, що ця шмаркачка завдасть тобі поразки на твоїй території, — опустивши очі, винувато сказав князь.

Чернець простягнув руку і кінчиками пальців доторкнувся до чола Каркона. Електричний розряд змусив мага здригнутися, краплі поту виступили на його сірому обличчі, скривленому недоброю посмішкою.

— Ти знаєш, що я маю величезну владу. Не зловживай нею. І більше не помиляйся. Інакше Світ Зла відвернеться від тебе! — Голос, набираючи силу, звучав дедалі потужніше, змушуючи дрижати стіни.

Алвіз і Барбеса затисли вуха руками і з жахом вибігли з кімнати. Чернець стиснув обличчя Каркона так, що на ньому залишилися глибокі подряпини. Князь заволав від болю. Його ревіння голосною луною пронеслося по всьому палацу. Із прокльонами Каркон вибіг із кімнати. Йому на допомогу поквапилися близнюки, які ще не отямившись від переляку.

— Я своїми руками створив монстра, якого не в змозі більше контролювати! Голос став

небезпечним для мене самого! — поскаржився він своїм вихованцям.

І тут усі виявили, що не видно решти трьох андроїдів. Жахливий здогад пронизав мозок Каркона: він же послав їх на вірну смерть! Вони увійшли до Кімнати Зачаклованих Механізмів без масок!

— Який я бовдур! Кабітус убив їх! — заскреготів зубами князь.

Відігнавши Алвіза і Барбесу, щоб вони не бачили жахливої сцени, Каркон убіг до кімнати, щільно зачинивши за собою двері. І відразу ж побачив металеві рештки Ірени, Гастила і Сабіни.

За одну мить він втратив трьох відданих помічників, яким щойно пересадив котячі серця.

Тепер усе його військо — близнюки і недоумкуватий горбань.

Охоплений гнівом, маг зачинився в своїй лабораторії і не виходив з неї до ранку, тяжко переживаючи поразку, якої завдала йому клята онучка професора Мишка.

Адже ж він вважав себе найсильнішим і непереможним. Жадоба помсти переповнювала його.

На Венецію опустився вечір. Крижаний січневий вітер гуляв темними вулицями міста.

Венеціанці були схвильовані й розгублені. Відсутність мера, дивні чутки, що поширювалися про Крилатого Лева, несподіване виття сирени, яке перелякало усіх мешканців, — все це досі не знайшло розумного пояснення.

Усі намагалися зрозуміти й пояснити те, що відбувається в місті, а особливо діти.

Події останніх днів давали привід для фантазій і всіляких думок.

Це відразу ж відчули на планеті Шостого Місяця. Ксораксіанці й Білі Маги влаштували свято визволення Третьої Таємниці. Споруда Мірабіліс Фантазіо сяяла вогнями.

Та доля не всім і не всього відпускає порівну. Ніна невдовзі мала дізнатися щось нове про природу Добра і Зла — двох сторін людського життя.

Сидячи на канапі в Помаранчевій Залі, вона гладила Платона і смакувала чергову плитку шоколаду.

Доторкнувшись до носа, вона згадала швидкий поцілунок Ческа і подумала, що це був знак його прихильності до неї. Знак дружби. Ческо — хоробрий і розумний хлопчик, який мав багато талантів і здібностей для того, щоб стати справжнім алхіміком.

Серце в неї прискорено забилося. Дівчинка намагалася розібратися в собі. Вона відчувала

ніжне і добре почуття до друга, якого ніколи б не змогла зрадити.

Люба сиділа поруч у кріслі, щось плела і краєчком ока спостерігала за виразом обличчя онучки дідуса Мишка.

Все було спокійно на віллі. Чи здавалося спокійним.

Нініні друзі розійшлися по домівках і, лежачи в своїх ліжках, думали не про канікули, які, на жаль, закінчувались, а про серйозніші речі: про порятунок Ксоракса і про хворобу професора Хосе.

І справді, хоча Третя Таємниця й опинилась у руках дівчинки планети Шостого Місяця і вони знову здолали Каркона, проте занепокоєння життям іспанського вчителя не давало їм спокою.

Наступного ранку, коли Додо, Ческо, Роксі й Фйоре вже розв'язували математичні задачі, сидючи за партами в класі, Ніна побігла в Акуео Профундіс подивитися, як просуваються справи з Помодо.

— Пгивіт, Ніно, все гагазд! — радісно зустрів її Макс і з почуттям виконаного обов'язку показав рукою на дивний алхімічний овоч, який виріс із насінини Кікколіума.

— Який гарний! Схожий на справжнісінький помідор! — вигукнула Ніна, беручи в ру-

ки камінь, на якому лежав круглий червоний овоч.

— Дуже гагний! — згодився Макс. — І ми пгосто загаз можемо пгиступити до вгятуван-ня пгофесога Хосе.

Ніна зняла Помодо з Зеленого Каменя й оглянула його з усіх боків.

— А як це зробити, тобі відомо? — запитала вона Макса.

— Ні, цього я не знаю. Тгеба погадитися з Книжкою, яка гозмовляє, — відповів андроїд.

Ніна підійшла до вчителя. Він ще більше схуд і дихав із великими труднощами:

— Гляньте, професоре, що в мене в руці. Це Помодо. За його допомогою я зможу вас врятувати.

Хосе тричі моргнув, підтверджуючи, що він усе чує. Він подумав, що дівчинка стала справді чудовим алхіміком, а її помічник-андроїд має великі знання про Шостий Місяць.

Іспанець з нетерпінням чекав тієї хвилини, коли він знову стане на ноги й дізнається про таємниці Акуео Профундіс і лабораторії вілли. Прибувши до Венеції, він, як і обіцяв, допомагав Ніні, не ставлячи зайвих запитань. Одначе те, що він побачив тепер, було вищою

мірою незвичайним і змушувало його порушити обіцянку.

Ніна помахала рукою професору й побігла в лабораторію до Книжки.

— Книжко, скажи, що я повинна зробити з Помодо, щоб зняти закляття з професора Хосе?

*Розріж Помодо на дві частини
І приклади їх до тіла Хосе.
Тоді професор визволиться
Від гаклунських тенет.
Та він потребуватиме
Доброго догляду.
Тобі доведеться потерпіти,
Одужає він нешвидко.*

Дівчинка планети Шостого Місяця покляла Помодо на лабораторний стіл і розрізала навпіл.

Усередині овоч був схожий на губку чорного кольору.

Потім вона повернулася в Акуео Профундіс і, показавши обидві половинки магічного овоча Максові, крикнула:

— Тепер я знаю, що робити!

Виконуючи інструкції Книжки, юна алхімічка приклала обидві половинки Помодо

до тіла Хосе, і фіолетова смердюча плівка стала розчинятися просто на очах.

Чорна губка, яка була під тонкою шкіркою овоча, зробилася рідкою і повністю просочила одяг професора.

Макс, який стояв поруч із дівчинкою, з цікавістю спостерігав за професором. Спочатку він глибоко задихав, потім поворушив руками, потім ногами, повільно підвів голову і відкрив рота:

— Води... Дайте води... — з напругою прохрипів професор.

Макс тримав наготові склянку з водою і, підтримуючи голову професора, підніс її до рота.

— Як ви почуваетесь, професоре? — запитала Ніна, не зводячи з нього очей.

— Як може почуватися людина, по якій проїхав потяг... — намагався пожартувати Хосе, ворущачи пальцями рук.

Макс допоміг йому підвестися з лабораторного стола, а Ніна обняла вчителя й сказала схвильовано:

— Запевняю вас, професоре, що Каркон дорого за все заплатить!

Спираючись на андроїда і дівчинку, вчитель Хосе добрів до дверей лабораторії. Перш ніж вийти, він звернувся до Макса:

— Спасибі, друже, ти був дуже люб'язний. Як давно ти тут? Ти був знайомий з професором Мишком?

Макс стояв мовчки.

Йому не хотілося відповідати на запитання людини, якої він не знав.

Врешті-решт він відповів:

— Те, що навколо мене — великий сегкет. Це все, що я можу сказати.

— Та я ж друг, а не ворог. Я Нінин учитель і добре знав професора Мишка. Ти що, мені не довіряєш? — здивувався Хосе, ледве тримаючись на ногах.

— Шановний професоре, ви вгятувалися дивом. Та я прошу вас забути все, що ви тут бачили, згозуміло?

Сухі й різкі слова андроїда засмутили Ніну, і вона втрутилась:

— Максе, не будь таким неввічливим. Ти маєш рацію, професорові не слід було б тут перебувати, та я йому повністю довіряю.

Андроїд відійшов до скляної стіни і більше не сказав ні слова. Дівчинка подивилася на професора і додала:

— Не ображайтеся, професоре. Макс іноді поводить себе дуже дивно. Таж він андроїд.

Вона взяла Хосе під руку й вони разом піднялися до лабораторії.

Коли Хосе увійшов туди, то від подиву розкрив рота.

Він провів рукою по столу для експериментів, перебрав колби і банки, які стояли на ньому, і хотів було підійти до Книжки, яка розмовляє. Ніна зупинила його:

— Ні, професоре. Не підходьте ближче. Це небезпечно.

— Ти ж урятувала мені життя! А тепер виходить, що в тебе є від мене якісь секрети? Чому я не можу знати про них? Ти сказала, що Каркон і ЛСЛ заплатять за те, що зробили зі мною. Я хочу знати, що ти затіваєш проти них. — У словах професора Хосе звучала образа.

Ніна потягла його до дверей:

— Ходімо, професоре, вам треба підкріпитися.

Поведінка вчителя дівчинці не сподобалася, та вона віднесла це на рахунок закляття Каркона.

Коли Люба побачила перед собою Хосе, худючого, із сплутаним волоссям, майже напівпритомного, вона не стала ні про що його запитувати.

Їй достатньо було вловити погляд дівчинки, щоб зрозуміти: не варто ставити зайвих запитань.

Люба поспішно приготувала величезну порцію спагеті й соковитий біфштекс зі смаже-

ною картоплею, які професор так само швидко з'їв і, подякувавши, пішов до себе у флігель відпочивати.

Ніна зателефонувала друзям і розповіла, що Хосе одужує і що на віллі все гаразд. Вечір минув без пригод.

Діти залишалися вдома, готуючи уроки, а дівчинка планети Шостого Місяця зачинилась у лабораторії, наводячи в ній лад і з нетерпінням очікуючи повідомлення від Етереї, яка повинна була дати знати, що на Ксораксі відчули дію визволеної Третьої Таємниці.

Ніна розставляла на свої місця колби з алхімічними препаратами, коли за спиною почувся якийсь шум.

Озирнувшись, вона побачила, як із магичної Книжки випав на стіл згорнутий в трубочку аркуш паперу, перев'язаний синьою стрічкою. Вона взяла згорток у руки, і стрічечка, засяявши, сама розв'язалась і спланерувала на стіл.

Дівчинка згадала, що таке вже було зовсім недавно, місяць тому, коли в кімнаті дідуся Мишка вона знайшла документ «Про істину», написаний Білими Магами і Алхіміками Ксоракса.

Вона розгорнула аркуш і побачила нове послання з планети Шостого Місяця.

ПРО ДОЛЮ

Ксоракс, Мірабіліс Фантазіо.
Блакитна Зала Вищих Консиліумів.

Ніні 5523312

Документ підписаний Білими Магами і Алхімі-
ками Ксоракса.

Ми пишаємось і захоплюємося твоїми вчинка-
ми й успіхами.

Таємниця Землі посіла гідне місце, і Ксоракс
сєє набагато яскравіше, ніж раніше. Думки дітей
прибувають у величезній кількості, і все це —
завдяки тобі й твоїм помічникам.

Уважно прочитай наш другий документ, який
допоможе успішно завершити твою місію.

Ми запрошуємо тебе поміркувати над тим,
із чим тобі доведеться зіткнутися.

Ти — ДІВЧИНКА ПЛАНЕТИ ШОСТО-
ГО МІСЯЦЯ і прямуєш шляхом, накресленим
долею, виявляючи неймовірну силу волі.

Червона зірка на твоїй долоні свідчить про твоє
Посвячення.

Це алхімічна спадковість, яка й визначила твою
долю.

ТВОЯ ДОЛЯ ВИЗНАЧЕНА.
 ТИ БУДЕШ ТИМ,
 КИМ ТИ ВЖЕ Є.
 МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ
 ВИЗНАЧАЮТЬ МАЙБУТНЄ.

Кожен із нас має свою долю. Та часом доля різко змінює напрямок і веде туди, звідки нема повернення.

Алхімія Світла включає все, і долі людей також. Зло і Добро йдуть паралельними шляхами, і не завжди вдається досягти мети й не помилитися маршрутом. Наївність може призвести до хибного погляду, і тільки алхімічні знання допоможуть уникнути помилок.

Твої друзі й родичі йдуть своїм шляхом, визначеним їхніми власними долями. Впасти в прірву Алхімії Пітьми дуже легко. Заглянь у себе, прислухайся до свого серця і йди за Добром.

Ми весь час стежимо за тобою. Ми завжди з тобою.

Одначе твоя доля і твоє життя залежать тільки від тебе.

НЕХАЙ ДОПОМОЖЕ ТОБІ СИЛА
 АЛХІМІЇ!

— Присягаюсь усім шоколадом світу, це дуже важливе послання! — Ніна перечитала сторінку ще раз і подивилася на зірку на долоні. Зірка була червоного кольору. Жодного чорного промінця.

Ніні пригадалася коротка розмова з дідусем Мишком під час її останнього перебування на Ксораксі. Тоді, говорячи про долю, дідусь для прикладу посилався на професора Хосе. Чому і дідусь, і це послання знову повертаються до теми долі? Як це може бути пов'язано з тим, що сталося з Хосе?

Єдина відповідь, яку знаходила дівчинка, полягала в тому, що те, що сталося з професором, було закладено в його долі. Та закляття Каркона, яке перетворило Хосе в безпорадну подобу людини, вона зняла, отже, це теж було визначено його і її долею. І те, що промінь зірки на її долоні знову почервонів, підтверджувало цей висновок.

«Пояснення так собі, але нічого іншого поки що не спадає на думку», — вирішила Ніна. Не випускаючи аркуша з рук, вона сіла на стілець, і далі розмірковуючи.

Несподівано Книжка, яка розмовляє, знову засвітилась і сказала:

*Невдовзі тебе спіткajúть
Нові труднощі.*

*Але ти повинна бути
Зосередженою і спокійною.
Твоя доля визначена,
І алхімія вкаже тобі правильний шлях.
Уночі повернеться Тривид,
Щоб знову випробувати тебе.
Не залишай у спокої тебе і Каркон зі Змієм.
Тобі доведеться боротися
Із лиходійними картами та зачаттям.
Будь обережною.
Тебе підстерігає небезпека
Під час зустрічі з невидимкою...*

Від цих слів по спині пробіг холодок, і Ніна звернулася до Книжки:

— Книжко, чи не хочеш ти сказати, що Голос Переконавання ще живий? Що я його не перемогла? І чи означають твої слова те, що знову з'явиться хтось із підступних Алхімічних карт? І можливо, Пернатий Змій зуміє кинути на мене другий погляд і вбити? З яким невидимим лиходійством я маю зіткнутися?

Книжка помовчала, ніби обмірковуючи запитання дівчинки, а потім відповіла:

*Надто багато запитань.
Я не можу сказати більше,
Ніж сказала.
Відповіді на них маєш шукати сама.*

Книжка погасла і згорнулася, залишивши Ніну в сум'ятті.

Годинник у лабораторії показував 19-ту годину 45 хвилин і 6 секунд. Мертва тиша стояла в помешканні.

Дівчинка піднялася до себе в кімнату, передчуваючи, що її очікує жахлива ніч.

Коли вона вляглася під ковдру, то перевірила, чи не забула взяти білу паличку Правдус.

Ніна з надією стисла її в руці, готова до рішучої сутички: цього разу вона повинна покінчити з ченцем раз і назавжди!

Дівчинка погасила лампу й почула, як до кімнати увійшли й лягли на килимі Красунчик і Платон.

Ніна заплющила очі, і майже відразу в її сон увірвалася червона вуаль, і дівчинка планети Шостого Місяця опинилася перед знайомим замком із двома вежами.

Тяжкі ковані ворота зі скрипом розчинились, і вона стала підійматися гвинтовими сходами з широкими сходишками з рожевого мармуру. Вперше Ніна не чула ні звуків, ні музики. Цілковита тиша панувала в замку. І темрява: жодного вогника в жодному з вікон. Тільки в коридорі кілька смолоскипів освітлювали почеплені на стінах картини із зображеннями вельможних дам у розкішних строях, правителів, які возсідали на тро-

нах, пейзажі з квітучими галявинами і засніженими горами. Тільки в одній рамі на лівій стіні виднілося незамальоване полотно чорного кольору.

Стояла така тиша, що дівчинка чула звуки власних кроків, і стукіт її черевиків по кам'яних плитах моторошно відбивався. І тут у кінці коридору вона побачила ченця. З низько насунутим каптуром він стояв, схрестивши руки.

Ніна зупинилася.

— Я дуже лихий на тебе, дурне дівчисько. Ти й справді повірила, що змогла знищити мене? — Голос повільно вимовляв слова.

— Я знищу тебе зараз! — із викликом відповіла юна алхімічка.

— Підійди до мене, я чекаю, я той, хто тобі потрібен, — завів свою звичну пісню чернець.

І знову повторилося все, що вже траплялося не раз: дівчинка, притягувана, як магнітом, ступила кілька кроків назустріч Голосу.

— Увійди зі мною в світ, якого не існує, — сказав чернець, простягаючи руку в напрямку чорного полотна.

Відтак він злетів над підлогою і розтанув у чорному квадраті.

Дужий порив вітру підхопив Ніну і поніс туди само.

Три-чотири оберти в повітрі — і дівчинка опинилася в дивній білій липкій субстанції, яка забруднила весь її одяг, волосся і руки.

— Де це я? — Ніна спробувала вибратися з цієї білої пасти. Підвівшись на ноги, вона побачила, що поряд із білою гіркою, де вона до цього борсалася, є інші, і всі різного кольору. Це були фарби.

«Синій, блакитний, зелений, фіолетовий, жовтий... для чого всі ці фарби?» — подумала вона і почула Голос:

— Ти перебуваєш на палітрі з фарбами, якою користуються художники. Подивися праворуч. Бачиш квадратне полотно. Воно приготовлене для тебе. Можеш малювати на ньому все, що тобі заманеться.

Ніна підняла з підлоги пензель і, переходячи від однієї фарби до іншої, стала малювати.

«Блакитне небо, срібні зорі, Шостий Місяць, що сяяв зеленим світлом, а під ними Платон і Красунчик, які дивилися в космос...»

Дівчинка відчувала себе справжнім художником. Через кілька хвилин картина була готова.

— Як красиво! — вирвалось у неї, коли вона відклала пензель.

— Так, справді чудово! — підтвердив Голос. — І такою ж чудовою була танцівниця, яку ти викарбувала зі шматка мармуру, і так само чудова мелодія, видобута тобою зі скрипки, на якій ти грала.

Ніна обернулася й побачила, що фарби зникли. Знову настав морок, лише тоненький промінець світла виднівся десь углибині.

— Я подарував тобі щастя, а чим ти віддячила у відповідь? У всьому особисто твоя провина, бо ти мене не послухалася. — Голос звучав так грізно, що Ніна перелякалася до смерті.

Зненацька підлога задрижала, всередині утворилася широка і глибока щілина, з неї піднялася, розтікаючись, розплавлена лава, спалахнули язики полум'я.

У полум'ї з'явилися три зображення: статуї із острова Пасхи, єгипетський Сфінкс і піраміда Кукулкан. Вони були зруйновані й охоплені вогнем, а навколо лежали бездиханні ластівки. Багато-багато, цілі тисячі.

— От що ти наробила! Заради того, щоб заволодіти Таємницями, ти зруйнувала три прекрасні цивілізації! Ти принесла їм розорення і смерть!

— Ні, неправда! Я врятувала Шостий Місяць! Я визволила Повітря, Вогонь і Землю, які Каркон засадив у клітки в своєму пала-

ці! — тремтячи всім тілом, крикнула юна алхімічка.

— І ти віриш, що цим сотворила добро? Ти помиляєшся! Ксоракс — усього-на-всього шкідлива чаклунська ілюзія! Тільки Алхімія Пітьми тримає Істину Всесвіту! Ти повинна слухати і слухатися мене! — Чернець стояв посеред язиків полум'я, на очах стаючи все більшим і більшим. — Іди за мною! Я те, що тобі потрібне! — гримів Голос, і кожне сказане ним слово, здавалося, пронизувало серце дівчинки.

Ніна відчула, як сили полишають її.

Вона засунула руку в кишеню і пошукала паличку Правдус. Якщо кинути її в Голос, це врятує її.

— Не роби цього! — заревів Голос.

Дівчинка ніби заціпеніла, навіть не було сили кинути паличку Правдус: діяв гіпноз Переконання.

Лава все прибувала, заповнюючи кімнату, прірва, що дихала жаром, розширювалась.

— Іди за мною і не зазираєш у прірву, — промовив чернець, розпрямляючи рясу, через що став схожий на величезного кажана.

— Ніколи! Ніколи я не буду на твоєму боці! Я краще помру, ніж перейду на бік Зла! — Ніна заридала від безсилля і відчаю.

Потім вона набрала в легені якомога більше повітря і стрибнула в безодню, яка дихала пекельним вогнем.

Нелюдський крик потряс замок. Стіни прорізали величезні тріщини, картини з них попадали. Залишалося висіти тільки чорне полотно, та за мить воно спалахнуло яскравим полум'ям.

Ніна розплющила очі й ривком сіла на ліжку. Сльози котилися з очей, як горох, і вона голосно кричала від жаху, який їй приснився.

Прокинулись і перелякалися пес та кіт, вони теж підскочили. Платон стрибнув на шафу і зашипів, а Красунчик залився дзвінким гавканням, розбудивши Любу, яка спала на нижньому поверсі.

— Що сталося, Ніно? З тобою все гаразд? — стурбовано запитала Люба, вбігаючи до кімнати.

Ніна сиділа на ліжку й не переставала ридати. Люба обняла її і тут побачила, що дівчинка вся перемазана фарбами.

— Що з тобою? Чому ти вся в фарбах? — Нянька сама була не на жарт стривожена, проте намагалася заспокоїти дівчинку.

— Я дуже перелякалася, цей Голос був жахливий, — розмазуючи сльози по щоках, зізналася Ніна.

— Голос? Чий голос? — запитала здивовано Люба, витираючи їй обличчя носовою хустинкою.

Ніна шморгнула носом і погладила руку Безе:

— Нічий, не бери в голову. Знаєш, із алхіміками іноді таке трапляється. — Вона спробувала усміхнутися.

— Досить цієї алхімії! Ти ще дитина! — розсердилася Люба.

— Я не можу... Я не можу це припинити. Це моя доля, — сказала дівчинка, обнімаючи няньку.

— Я повинна попередити твоїх батьків. Неможливо більше все це терпіти. Ти робиш те, що мене лякає.

— Ні, ні, ні, прошу тебе! — знову заплакала Ніна.

— Добре, добре, тільки заспокойся. Я не телефонуватиму до Москви. Та, будь ласка, не лякай мене своїми витівками. Не наражай себе на небезпеку, якщо не хочеш, щоб я померла від інфаркту. — Люба теж заплакала.

Ніна поцілувала няньку в щоку і пообіцяла, що більше такого не станеться.

Була друга година ночі.

Здавалося, на віллі «Еспасія» знову настав спокій.

Зло в черговий раз зазнало поразки.

З цією думкою Ніна заснула.

Та Світ Пітьми не відступив. Він був енергійний, як ніколи досі.

Легкий, але пружний вітерець проник у щілину під дверима вілли, пронісся сонними теплими кімнатами із запаленими камінами. Прогулявшись по кухні, скинувши на підлогу кілька пляшок і каструль, подався в бік Камінної Зали. Безшумно перетнув її, залетів до Зали Дожа, здмухнувши пил із книжкових палітурок, на мить завмер перед дверима до лабораторії, без труднощів проник крізь маленьку щілинку й... матеріалізувався в вигляді лиходійного персонажу Алхімічних карт.

Це був Злодій Повішений, худий парубок, із мотузком з надзвичайно міцного Тензіуму на шиї. Він володів здібністю пересуватися в повітрі вниз головою. До того ж міг ставати невидимим, ніби привид. У його кишені лежала піраміда з розжареною основою, здатною запалювати навіть воду, а навколо голови оберталася фіолетова сфера — планета Уран, його астральне втілення. Каркон, який послав Злодія, наказав йому постати у плоті тільки перед онучкою професора Мишка. І знищити її!

Злодій невидимкою літав лабораторією, розкидаючи по підлозі посуд із дорогими алхімічними субстанціями і ворущачи гірки коштовного каміння. Сівши на столі,

просто на Книжку, яка розмовляє, він розкидав у різні боки алхімічні інструменти і прилади. Скинувши все на підлогу, Злодій так само невидимим проник у щілину люка, безшумно пронісся тунелем, здолавши кам'яні двері до Акуео Профундіс.

Макс, звісна річ, нічого не помітив. Андроїд, розслабившись, сидів на стільці й сумно дивився на металеву труну з Андорою, яка лежала за склом на дні лагуни. Бідолаха почувався дуже самотнім без своєї подруги:

Привид облетів комп'ютер, висунув шухляди зі столу і понишпорив у них. Макс, відчувши повів вітру, інстинктивно обернувся, проте нічого не побачив дивного, окрім відкритих шухляд. Він підвівся, скрипнувши коліньми, і знову засунув шухляди. Привид із кривою посмішкою спостерігав за діями андроїда з кутка, потім прошепотів:

— Я все тут зруйную:

Макс покрутив головою:

— Ніно, це ти?

Привид повторив:

— Я все тут зруйную.

Макс схопився, засвітив повне світло, зазирнув за всі завіси, але там нікого не було. Привид перекинув стілець, налякавши андроїда. Забавляючись створеним ефектом, він

вилетів з лабораторії, пообіцявши наостанок утретє все тут зруйнувати.

Залізши до вагонетки, Злодій вирішив трохи задрімати. План Каркона діяв: алхімічний злодій проник на віллу, і відтоді спокійному життю в будинку настав кінець.

О шостій ранку Люба увійшла в кухню й страшенно обурилася, побачивши розкидані на підлозі пляшки та каструлі. Вона накричала на собаку й kota, які сиділи на порозі, чекаючи сніданку, вважаючи, що це їхня робота, і почала наводити лад.

Невдовзі в кухні, позіхаючи, з'явилася Ніна. Несподівано Красунчик грізно загавкав і кинувся до Зали Дожа. Дівчинка з криком:

— Досить! Що сталося, що ти так розгавкався? — побігла за ним. Ставши на задні лапи, він почав шкрябати двері до секретної лабораторії.

Ніна хотіла заспокоїти його, але величезний дог не слухався її, нюхав повітря і безперестанку гавкав, бажаючи попередити, що на віллу проник чужий. Він відчував його запах. Запах Зла!

Зсунуті з місця колби, розкидані на підлозі папери та інструменти — Ніна побачила безлад, як тільки зайшла до лабораторії. Вона вжахнулася.

«Хто чи що міг вчинити таке неподобство?» — думала вона, піднімаючи з підлоги розкидані речі.

Пес, притиснувши носа до щілини в кришці люка, загавкав знову. «Отже, хтось чужий побував там. Та як це можливо? До лабораторії можна потрапити тільки за допомогою ключа-кулі!»

Ніна вигнала Красунчика з лабораторії і поспішно поклала руку із зіркою на рідку сторінку Книжки, яка розмовляє.

— Книжко, скажи, тут хтось побував?

*Присутність невидимки
Загрожує твоєму існуванню.
Він сховався в Якуєо Профундіс.
Тобі треба знайти його
І знищити.*

— Невидимка? Отже, він виявив підводну лабораторію? Це Каркон?!

*Сам Каркон
Не ризикне увійти до твого будинку.
Та за допомогою Алхімічних карт
Він зможе знищити тебе.*

— Алхімічні карти! Ще один із цих типів! Скажи мені, хто це?

*Я не можу дати відповіді на твоє запитання.
Ти сама повинна знайти його
І розв'язати проблему.*

Книжка згорнулася.

Ніна дістала з кишені колоду Алхімічних карт і переконалася, що решта добродійних карт на місці. Одна з них повинна врятувати її від того, хто проник на віллу. Стиснувши в руці Талдом Люкс, дівчинка рішуче спустилася в люк.

Вона сіла у вагонетку, потягнулася до важеля одразу й відчула, як хтось схопив її за руку. Ніна спробувала звільнитися, та невидима сила виштовхнула її з вагонетки. Низький голос прозвучав у напівтемряві тунелю:

— Зараз ти помреш, зараз ти помреш, зараз ти помреш.

— Хто тут? Хто ти? — злякано запитала дівчинка.

Ніні вдалося вирвати руку, і вона швидко побігла тунелем у бік підводної лабораторії, кличучи на допомогу Макса. Привід зрушив важіль і вагонетка, набираючи швидкість, полетіла слідом.

— Ма-аксе! Ма-аксе! Відчини двері... відчини, — кричала Ніна і блискавкою мчала по тунелю.

Вагонетка була всього за кілька метрів від дівчинки. Вона майже добігла до кам'яних дверей, та часу вставити в них Перстень Диму і вимовити магічну фразу їй не вистачало. Ось-ось її роздушить на повному ході важка вагонетка.

Злодій Повішений був упевнений у перемозі і за секунду матеріалізувався на очах враженої дівчинки. Вчепившись за вагонетку й перекинувшись у повітрі, він із кривою посмішкою спостерігав за намаганням Ніни уникнути загибелі.

Планета Уран, яка крутилася навколо його голови, полетіла в бік дівчинки й обпалила фіолетовим світлом її очі.

Осліплена дівчинка спіткнулась і впала на підлогу за метр від кам'яних дверей. Ось-ось на неї наїде вагонетка. Ніна підвела голову і зустрілася поглядом із Злодієм Повішеним.

У цю мить холодна металева рука схопила дівчинку за волосся і втягла до Акуео Профундіс. Кам'яні двері зачинилися за нею.

Вагонетка на величезній швидкості зі всього розбігу вдарилась у кам'яну перешкоду й розлетілася на тисячу скалок. Разом із нею влетів у стіну Злодій і впав на підлогу, знепритомнівши.

— Максе! Присягаюсь усім шоколадом світу, ти врятував мені життя! — прошепотіла Ніна, ледве переводячи дух.

— Заспокойся! Тепег тобі нічого не заггожує! — Добрий андроїд гладив її по голові.

— В тунелі залишився хтось із лиходійних карт. Я думаю, це Злодій Повішений. Він може перетворюватися на невидимку, — попередила дівчинка.

— Невидимка? Дуже цікаво! І що ж нам тепег гобити? — запитав андроїд, упершись руками в боки.

— Я повинна повернутися в тунель і кинути карту із зображенням Вани Котючої. Тільки так ми зможемо позбавитися від нього, — сказала Ніна, намагаючись віддихатися.

— Вана Котюча? Яка може пегетвогюватися на живе колесо? — нагадав андроїд.

— Правильно. Та мені знадобиться твоя допомога: ти відчиниш двері, а я кину магічну карту.

Добродійна карта матеріалізувалася ще в польоті, і тунелем покотилося величезне дерев'яне колесо, навколо якого крутилася зелена сфера — планета Юпітера. Поміж спицями колеса виднілися торбинки, наповнені сіркою.

Колесо, набираючи швидкість, насувалося на Злодія, який потроху приходив до тями від удару об стіну. Він побачив колесо і схопився на ноги. Повиснувши в повітрі вниз головою, вихопив із кишені піраміду з розжареною основою і жбурнув її у воду, яка сочилася у тунелі. Вода спалахнула, тунель миттю наповнився паром.

Ніна закашляла, а Макс замахав руками, щоб розігнати туман, який усе застилав.

Колесо закрутилося з божевільною швидкістю й полетіло просто в голову Злодія, який, і досі висів догори ногами. Торбинки із сіркою вилетіли із спиць, розкриваючись на льоту, і сірка попала в очі карконського злодія.

Планета Юпітер полетіла до Урана і проковтнула його, викликавши яскравий спалах, що освітив увесь тунель. Злодій Повішений перекинувся кілька разів у повітрі й уперше за своє життя доторкнувся ногами землі. Вузол мотузка з надзвичайно міцного Тензіуму, зав'язаний на його шиї, зачепився за виступ у стіні, затягнувся й задушив його.

Почувся несамопитий крик, і тіло карконського вивідувача перетворилося на хмарку чорного пилу.

Ніна підбігла до Вани Котючої і обняла її.

Іще один негідник із лиходійних Алхімічних карт був знищений!

Колесо зробило оберт і зникло, а дівчинка планети Шостого Місяця і її відданий друг-андроїд поступово приходили до тями після всього пережитого.

Розділ дванадцятий
Пол Жадібний і воскові ляльки

Ніні нетерпілося розповісти друзям про те, що сталося в тунелі. А поки що, зачинившись у лабораторії, вона перебирала решту Алхімічних карт. На годиннику була 12-та година 32 хвилини і 4 секунди.

У Ческа, Додо, Фйоре і Роксі закінчувався останній урок. Невдовзі вони мали йти додому.

Ніна вирішила зустріти їх біля школи, що стояла на самому березі Джудекки.

Перш ніж вийти за ворота, вона заглянула у флігель привітатися з професором Хосе і застала його за читанням фоліанту з середньовічної алхімії.

— Як справи, професоре? — усміхнулася до нього дівчинка.

— Досі ще відчуваю слабкість. Навіть не хочеться виходити з дому, — відповів Хосе, не відриваючи очей від сторінки.

— Дуже цікава книжка? — поцікавилася Ніна.

— Дуже. Але ти й так уже багато знаєш. Ця книжка нічого нового тебе не навчить, — буркнув Хосе, і далі не підводячи очей.

Ніна, ні на чому не наполягаючи, кивнула головою, застібнула на всі ґудзики куртку і вийшла на вулицю.

«Ніколи не бачила професора таким серйозним і... таким нелюб'язним... Можливо, він іще не відійшов від того жаху, що з ним скоївся», — подумала дівчинка, переходячи містком через канал.

Урок закінчився, і школярі зграйками вибігали на вулицю. Деякі, побачивши Ніну, привітно махали їй рукою, інші підморгували, виявляючи свою симпатію і демонструючи, що вони є її союзниками. Вони все знали! Проте звідки вони могли дізнатися?

Маленька алхімічка зняковіла й почувалася не зовсім затишно. Одна товстенька учениця ніби ненароком випустила з рук олівець, який підкотився до ніг дівчинки, нагнулася, щоб підняти його, і прошепотіла:

— Тримайся, Ніно, ми з тобою!

Дівчинка була вражена.

Зате вчителі, проходячи мимо, неприязно оглядали її з голови до ніг. Почуваючись незручно, дівчинка з нетерпінням очікувала на появу друзів.

Останнім із школи вийшов директор, у капелюсі і з теплим шарфом на шії. Помітивши дівчинку, він підійшов до неї:

— Ти Ніна де Нобілі, чи не так?

— Так, синьйоре директор, — відповіла ввічливо вона.

— Мені розповідав про тебе професор Хосе. Я знаю, що ти готуєшся з ним до екзаменів за цей рік. Як ідуть заняття? — поцікавився директор.

— Нормально, навчаємось... Вибачте, синьйоре директор, мої друзі ще в школі?

— Ческо, Додо, Фйоре і Роксі покарані. Цього ранку сталася найнеприємніша історія. Дуже жаль, що мер хворий. Його присутність тепер була б необхідною, — відповів директор із серйозним виразом обличчя.

— А що сталося? Що вони натворили? І до чого тут мер? — розхвилювалася Ніна.

— Вони звинувачуються в магії. Так-так, саме в магії! До школи прийшли близнюки із притулку князя Каркона і розповіли, що саме твої друзі привели в дію сирену, яка протягом цілої години мордувала мешканців нашого міста. Дія, яка не має раціонального пояснення! Отже, це магія! І потім, вони продовжують стверджувати, що Крилатий Лев насправді — жива істота. Яка дурниця! А знаєш, що ще сказали близнюки? Що цю нісенітницю вбила своїм друзям у голови ти! Це так? — суворо запитав директор.

Слова директора збентежили дівчинку.

— Зовсім не так! — вигукнула вона, облизуючи пересохлі губи. — Ці близнюки, Алвіз і Барбеса, вам просто збрехали. Повірте мені, синьйоре директор, мої друзі не мають до цього ніякого стосунку!

— Хотілося б вірити. Та ти, напевно, добре пам'ятаєш, що Додо вже був засуджений за порушення наказу ЛСЛ, який забороняє будь-яку згадку про магію. Ми повинні дочекатися одужання і повернення мера. Нехай він вирішує, що робити. А там побачимо, — сказав директор і, ледь уклонившись, пішов.

Та Ніна наздогнала його:

— А де зараз мої друзі?

— Під домашнім арештом. Ми викликали батьків, і вони забрали їх додому. Послухай моєї поради: тримайся подалі від нашої школи. А тепер прощай, Ніно. Хорошого тобі дня. — З цими словами директор зійшов на катер, що відправлявся в бік Сан-Марко.

Дівчинка відчула, що їй забракло повітря. В сум'ятті вона помчала на віллу, не знімаючи куртки, схопила телефонну трубку і по черзі подзвонила друзям.

Роксі щось кричала в слухавку як божевільна. Фйоре відповідала стримано. Додо, не припиняючи, нив:

— Не хо... хо... хочу знову до в'яз... в'яз... в'язниці... Поклич про... про... професора Хосе. Він мені до... до... допоможе...

Ніна пояснила Додо, що професор поки що не в змозі будь-кому допомогти, він для цього занадто слабкий. Хлопчик поканючив ще трохи і попрощався з нею.

Ситуація здалася дівчинці дуже серйозною. І тільки коли вона зв'язалася з Ческом, їй стало більш-менш зрозуміло, що сталося.

— Нам заборонено виходити з дому, — пояснив у розпачі хлопчик. — Треба чекати, коли ЛСЛ повернеться до мерії і розбереться з нами. А тобі добре відомо, що цього не станеться, бо він залишиться Змієм. У нього ж нема Кумусу Перетворювального.

— Припини, не можна говорити про це по телефону, нас можуть підслуховувати, — обірвала його Ніна.

— Та якщо ЛСЛ не повернеться, вирішуватимуть Каркон і десять радників мерії. Розумієш? А ці вже справді відправлять нас до в'язниці Пйомбі. Ти теж у їхніх списках! Бо Алвіз і Барбеса назвали тебе головною винуватицею!

— А ви що відповіли? — запитала занепокоєно дівчинка.

— Що все це брехня. Що Алвіз і Барбеса вигадали таку нісенітницю. Та вчителі і дире-

ктор повірили не нам, а цим карконівським близнюкам, — з гіркотою в голосі пояснив Ческо.

— А учні?

— Більшість за нас. Вони вважають, що ми робимо щось дуже важливе. Багато хто з них теж вірить, що Крилатий Лев зачаклований. — Пояснення Ческа трохи заспокоїло Ніну.

— І ніхто з них не знає про Ксоракс?

— Ти що? Звичайно, ні!

— Чудово! Ми їм розповімо все, коли наша місія буде завершена. Я не хотіла б, щоб іще хтось із дітей наражався на небезпеку.

Вона мала рацію. Поки що не настав час розповідати всім про те, що вони весь цей час робили. Та юній алхімічці було приємно дізнатися, що діти на їхньому боці й мають власну думку.

— Ніно, будь обережною. Каркон не залишить спроб знищити тебе. Тим більше, що ми не маємо змоги допомагати тобі. Я тебе люблю. Все буде добре. Проте я дуже тривожуся. Ти зрозуміла?

Ніна завмерла на мить, потім відповіла:

— Я теж тебе люблю. Я люблю всіх вас. Та місія щодо врятування Ксоракса не може бути зупинена. Нам залишилось оволодіти останньою, Четвертою Таємницею, після чого

дитячі думки безперешкодно надходитимуть на Шостий Місяць. У нас усе вийде, Ческу, ось побачиш! Ми це зробимо!

Дівчинка поклала слухавку і замислилася: треба щось зробити, щоб витягти друзів із цих неприємностей. Занепокоєна їхньою долею, вона навіть забула розповісти їм про поразку чергової лиходійної Алхімічної карти!

Зненацька у двері подзвонили. Прийшов садівник Карло.

— На мосту вже давно стоять два стражники. За нами, чи що, стежать? — запитав він стурбовано.

— Стражники? Тут? У нас? — Люба запитально подивилася на Ніну.

— Це не через мене. Я нічого не вчинила поганого, — запевнила її дівчинка.

Люба підійшла ближче:

— Ану, подивися мені в очі. Що відбувається? Мені ти можеш сказати?

— Це все Каркон і його близнюки. Вони поширюють чутки, що я і мої друзі обговорюємо проблеми магії. І тому за нами стежать, — зітхнула дівчинка планети Шостого Місяця.

Люба попрощалась із садівником, запевнивши його, що причин для хвилювання нема. Зачинивши за ним двері, нянька взяла Ніну за руку і потягла до Помаранчевої Зали. Вона

посадила дівчинку навпроти себе, взяла її руку і подивилася на зірку на правій долоні.

— У твого дідуса теж були постійні проблеми з венеціанською владою. Та їм так і не вдалося нічого з ним зробити. Скажи, Ніно, а їм відомо, що ти теж алхімік?

— Безе, допоможи мені! — Нініні очі заблищали від сліз.

— Я з тобою, моя дівчинко. Я поруч. І ніколи тебе не залишу. Скажи, що я повинна зробити. — В очах няньки теж з'явилися сльози.

— Я зробила те, що повинна була зробити. Дідусь пишається мною. Повір мені. Я не можу тобі зараз усе пояснити, я просто прошу повірити. І допомогти. — Ніна була переконана, що нянька все розуміє правильно.

— Звичайно, звичайно, я на твоєму боці. Та якщо все так серйозно, можливо, слід зателефонувати твоїм батькам?

— Ні, ще не час, — сказала дівчинка. — Можливо, пізніше...

Нянька повернулася в кухню, а Ніна відправилася до лабораторії. Їй треба було порадитися з Книжкою, яка розмовляє.

— Книжко, мої друзі під домашнім арештом. За мною стежать. Я сама проти Каркона. Допоможи мені!

Книжка засвітилась і відразу ж відповіла:

У АСА залишилося два тижні,
Щоб повернути собі людську подобу.
Та без Кумусу Перетворювального
Мер помре.

Однаге Каркон робить усе,
Щоб йому допомогти.

І одночасно намагається
Знищити тебе.

Тобі потрібне тепер одне:
Заспокоїтися.

Добре, що твої друзі не ходять до школи,
Вони зможуть допомогти тобі, сидючи вдома.

— Яким чином вони зможуть допомогти мені, сидючи вдома? — здивувалася дівчинка.

Вони виготовлятимуть
Карнавальні костюми.
Радники мера ні в чому їх не запідозрять.
Навіть Каркон буде задоволений,
Бо не знає,
Яку хитрість
Ви йому приготуєте.

— А яку хитрість ми приготуємо? — Подивившись на Ніні зростав.

Сто воскових ляльок,
Схожих на тебе.

— Ляльки?! Схожі на мене? Та навіщо?!

*У них — єдиний порятунок
Для тебе і твоїх друзів.
Ви повинні перехитрити ворога.
А зараз заплющ очі
І занур руки в мою сторінку,
Доки не торкнешся дна.
Дістань те, що знайдеш там,
І роздай друзям.*

Дівчинка, не вагаючись, зробила те, що веліла Книжка. Вона занурила руки в сторінку й витягла звідти чотири великі воскові ляльки, рулон оксамиту, мереживо, коробку з гудзиками і перуками.

«Присягаюсь усім шоколадом світу, диво і тільки!» — подумала вона, перебираючи речі, знайдені в Книжці.

Ляльки були такого самого зросту, як і вона, і як дві краплі води схожі на дівчинку. Ніна поставила наступне запитання:

— Книжко, а як я передам ці речі дітям? Я ж не можу вийти з дому, за мною стежать.

*Запакуй усе в чотири коробки,
А Люба нехай рознесе їх твоїм друзям.
Сторожка не зупинить її,*

*Бо нічого не знає
Про вашу справу.*

— Добре, Люба рознесе. Таж вони не вміють ні кроїти, ні шити! — заперечила дівчинка.

*Ось побачиш,
Вони зроблять це.
І наслідки будуть чудові.*

— Та яким чином? — не вгавала Ніна.

*Перед тим, як виготовляти кожен костюм,
Вони повинні промовити
Магічні слова.
Кожен із них має пошити
По двадцять п'ять костюмів,
Перш ніж погнеться карнавал.*

— Які слова? Вони їх знають? — і далі допитувалася дівчинка.

*Ось ці слова:
«М'який віск,
Блискугі судзики,
Блакитний оксамит, мережива —
І прекрасна лялька
Для обману створена».*

— Неймовірно! На карнавалі з'являться сто ляльок, схожих на мене! І вони будуть як живі!

*Звичайно, моя люба дівчинко,
Такого шахрайства
Каркон не очікує.
Ти — для нього головна мета.
Та в руки до нього потрапить
Штугна Ніна!*

— Каркон готується викрасти мене? А чому саме під час карнавалу?

*Так розпорядилася доля.
Складний і тернистий її шлях.
Каркон і АСА підступні.
Щоб дістатися до тебе,
Вони повинні будуть вдатися
До особливих заходів
І використають для цього
Алхімічні карти.*

— Алхімічні карти? Хтось із цих негідників збирається викрасти мене?

*Ти вгадала.
У карнавальній метушні
Ніхто не помітить викрадення.*

*Магічна карта
З'явиться на площі Сан-Марко
В розпалі веселоців.*

— Тобто лиходійна карта очікуватиме мене в натовпі? Непогано придумано!

Нарешті дівчинка оцінила хитромудрий замисел.

— Я повинна буду кинути в повітря карту, яка їй протистоїть, і всі одразу зрозуміють, що я алхімічка!..

*У тебе нема вибору.
Та всі будуть у масках.
І всі щось
Кидатимуть у повітря.
Ніхто не зможе відрізнити
Твій предмет від інших.*

— Та якщо моя карта знищить лиходійну карту, тоді всі затія з ляльками втрачає сенс. І Каркон спробує вбити мене іншим разом! Книжко, я не впевнена, що... — все ще сумні валася Ніна.

*Довірся мені і не бійся.
Я знаю, що кажу.
Я ніколи не обманювала тебе,
Запам'ятай це, Ніно!*

— Вибач, Книжко, я просто дуже хвилююся. Скажи мені, а що буде з моїми друзями? — поставила дівчинка наступне запитання.

*Не думай зараз про це.
Заспокойся і будь рішучою.
Не думай зараз про Зло.
Ти близька до остаточної
Перемоги над ним.*

Книжка згорнулася, залишивши Ніну саму з чотирма восковими ляльками, такими великими, що вони зайняли майже всю лабораторію. Дівчинка сіла на стілець і стала розмірковувати над словами Книжки, які трохи заспокоїли її.

Зрозуміло одне, що трюк із ляльками, котрі як дві краплі води схожі на неї, зможе заплутати ймовірного викрадача. Та як це відбудеться, коли магичні карти вступлять у поєдинок, залишалося загадкою.

Ніна злізла зі стільця, знайшла в кутку лабораторії чотири великі коробки й почала готувати посилки для кожного із друзів: усього необхідного для того, щоб виготовити ляльки і костюми. Потім вона взяла папір, ручку й написала їм листи з детальними вказівками:

Секретна лабораторія вілли «Еспасія»

Любі друзі,
мені добре відомо, що вам забороне-
но відвідувати школу і навіть виходити
з дому. Біля дверей нашої вілли стоїть
сторожка, яка стежить за кожним моїм
кроком. Та ми не повинні боятися. Кар-
кон не зможе перемогти нас і цього разу.

Дарунок Книжки, яка розмовляє, — ось
ці воскові ляльки, схожі на мене. Ви повинні
пошити для них костюми з оксамиту
і мережива. Все необхідне для цього ви знай-
дете в посылці. Кожен із вас має вигото-
вити по двадцять п'ять ляльок, які в день
карнавалу ви виставите на вулиці. Всього
повинно бути сто ляльок. Я знаю, що одна
з лиходійних Алхімічних карт спробує викрас-
ти мене в карнавальному намовні, і ці
ляльки мають збити з пантелику викрадача.
Я не можу дати вам інших пояснень, ви
самі знаєте, як іноді відповідає Книжка,
яка говорить, а алхімічні правила
часто дуже складні для розуміння.

А зараз розповім вам, як робити ляльки. Візьміть ту, що знайдете в коробці, покладіть поряд шматок оксамиту, мережива, гудзики і все інше, потім вимовте магичну фразу, і з'явиться ще одна, така сама лялька. Повторюйте операцію доки їх не буде двадцять п'ять. У вас на все це тільки два тижні.

Ось магичні слова:

«М'який віск,
Блискучі гудзики,
Блакитний оксамит, мережива —
І прекрасна лялька
Для обману створена».

Зберіться й приступайте до роботи. Вивчіть цю фразу напам'ять, а листа спаліть, як тільки прочитаєте. Нічого не бійтеся.

Я вас люблю, і мені вас
дуже не вистачає.

Ніна, дівчинка планети Шостого Місяця.

Дописавши листи, Ніна розіклала їх у коробки, які потім загорнула в красивий подарунковий папір. Усі коробки вона склала в передпокої. Нянька вражено спостерігала за її діями.

— Ти приготувала подарунки для своїх друзів? Цікаво, що там, у цих коробках?

— Безе, прошу, не задавай запитань. Там дуже кумедні іграшки. Будь ласка, віднеси їх до Ческа, Додо, Роксі та Фйоре. Я зараз зателефоную їм і попереджу, що ти їх навідаєш. Вони будуть раді! — запобігливо усміхнулася няньці дівчинка.

Люба закотила очі до стелі:

— О Боже, скільки мені доводиться страждати через цих дітей!

— Спасибі, няню! Ти диво! — І Ніна поцілувала Любу в щоку.

Якщо на віллі «Еспасія» панував добрий настрій, то в палаці Каркона все було по-іншому.

Алвіз і Барбеса хоча й пишалися наслідками свого візиту до школи, проте ніяк не могли отямитися через трагічну загибель трьох друзів-андроїдів. Намагаючись втішити їх, Вишіоло приготував наваристий суп із мишей. Без апетиту з'ївши цю гидоту, сумні близнюки

пішли до Зали Планет, де зайнялися прибиранням.

Князь теж був у розпачі від неприємностей, які навалилися на нього: Третя Таємниця викрадена, три андроїди загинули, загинув і Злодій Повішений.

Жадоба помсти переповнювала мага, і навіть успіх акції близнюків, яка завершилася домашнім арештом Ніниних друзів, не поліпшив його настрою. До речі, вже те, що дівчинка залишилася сама і не могла розраховувати на допомогу ні своїх друзків, ні професора Хосе, який ще нескоро отямиться від зустрічі з Карконом, було великим успіхом. Можна було б скористатися цим і проникнути на віллу, щоб остаточно розквитатися з онучкою Мишка.

Однак Каркон вирішив не ризикувати: все-таки в дівчинки в руках Талдом Люкс, могутній жезл Ксоракса!

Ліпше придумати, як відомстити їй, нічим не ризикуючи.

Наприклад, викликати дівчинку на засідання міської ради, яка, безперечно, засудить її навіть за відсутності ЛСЛ.

Це був єдиний спосіб витягти її з вілли «Еспасія», не викликаючи обурення і протестів з боку венеціанців.

Якщо Ніну звинуватять як алхімічку і відьму, місто сприйме її за небезпечну божевільну, і ніхто за неї не заступиться!

Таким чином, юна алхімічка опиниться в руках міської сторожі, і Каркон зможе доставити її на острів Клементе перед очі Пернатого Змія, який уб'є її другим смертельним поглядом.

Придуманий план дуже сподобався князю. Він навіть розсміявся від задоволення.

— Вишію-оло-о! — загорлав він. — Підготуй човна, ми вирушаємо на острів Клементе!

Одноокий кинувся виконувати наказ. Він знав, що Каркона краще не дратувати.

Коли Каркон увійшов до таємного лігвища ЛСЛ, то побачив його біля входу до восьмої кімнати в жахливому настрої.

— Любий маркізе, в мене дуже приємні новини, — сяючи усмішкою, повідомив маг.

Пернатий Змій витягнув шийку і закричав:

— Дуже цікаві? Ви поспішаєте повідомити мені про смерть Злодія Повішеного? Ви, двокопієчний чаклун!

ЛСЛ був у нестямі від гніву. Він уже не міг перебувати в личині Змія: йому потрібно було повернути собі людську подобу.

— Спокійно, спокійно, мерє! Не гарячкуйте, а то вам стане зле, — утихомирив його Каркон.

Пернатий Змій відчинив двері і пішов до кімнати, де відразу ж усівся на трон.

— Ще одна моя Алхімічна карта знищена! Ніна стає все могутнішою! Ваш російський андроїд досі не знайшов Винтарбо Блакитний! Все йде нанівець, а ви хочете, щоб я був спокійний! — стиснувши кулаки, просичав ЛСЛ.

Каркон пройшовся кімнатою і розповів, чого вже досяг, заславши до школи близнюків і встановивши постійний нагляд за віллою «Еспасія».

— Хоч одна приємна новина! — пирхнув Змій. — Отже, четверо джудеккських школяриків змушені сидіти вдома і Ніна нічого не зможе вдіяти? Необхідно якомога швидше скликати міську раду і засудити їх усіх!

— Ви маєте рацію, мій друже, саме це я і хочу зробити. Венеціанцям ми скажемо, що ви, любий мере, не зможете бути на раді, оскільки ще не поправилися після хвороби. Вартові доправлять Ніну на судовий процес. Але... — Каркон на секунду замовк.

— Що «але»? — нетерпляче затряс головою ЛСЛ.

— Та процес — це тільки привід. Я притягну дівчисько сюди і поставлю перед вами. І ви завершите закляття! Другим поглядом

ви перетворите її на попіл! Ніхто з венеціанців не дізнається, як закінчилося життя нікчемного дівчиська. Ніхто більше не посміє розводитися про магію, а плем'я Добрих Алхіміків остаточно зникне! — Князь скривився в переможній посмішці.

— Геніально! Чудово! І ми покінчимо з усією цією історією і з Ніною! Ви, любий князю, заволодієте Талдомом Люкс і станете наймогутнішим Магом Всесвіту! А я зможу спокійно продовжувати займатися своєю темною алхімією! — схвильований ЛСЛ зірвався з трону і забігав кімнатою.

Раптом він різко зупинився:

— Одначе, князю, я побоююсь реакції городян. Зникнення дівчиська напередодні карнавалу може викликати небажані пересуди. Мені цього не хотілося б.

— Напередодні карнавалу? — Каркон здивовано поглянув на ЛСЛ.

— Так-так, венеціанського карнавалу, відомого в усьому світі, — пояснив ЛСЛ. — Ми не можемо допустити, щоб суд над дітьми в ці дні чи, ще гірше, їхнє зникнення кинули на нього тінь! Ніщо не повинно затьмарювати загальних веселоців! Я вважаю, всі ми маємо в ці дні розважатися, надівши маски і розкидаючи конфеті. Якщо, звичайно, до того

часу вашому андроїду пощастить знайти Винтарбо, — додав мер у личині Змія.

— Гаразд. Я накажу весь цей час не зводити очей із Ніниних дружків, а сам розпочну підготовку до карнавалу. Є інша чудова ідея: можна викрасти в його метушні дівчисько і переправити на острів Клементе.

— А хто займеться викраденням? — запитав Змій, похитуючи сріблястим пір'ям.

— Я пошлю ще один алхімічний персонаж. У карнавальному натовпі ніхто його не впізнає. І Ніна буде викрадена! — Каркон знову посміхнувся.

— Справді чудова ідея! — згодився ЛСЛ, тиснучи йому руку. — Та прошу не забувати про Винтарбо Блакитний! Чи ви бажаєте і моєї смерті?

— Ну що ви, любий мере, як вам таке могло спасти на думку! — замахав руками Каркон. — Тільки-но повернуся до лабораторії і зв'яжуся з Володимиром. Не виключено, що в нього для нас є хороші новини.

Зустріч двох магів закінчилася мирно. Каркон зобов'язався організувати цілодобове стеження за дітьми до кінця карнавалу і тільки по його завершенні розпочати процес про-ти них.

Міські радники потурбуються про карнавал, а сам Каркон займеться розробленням плану викрадення Ніни, яке відбудеться під час масового гуляння на площі Сан-Марко.

Доки ЛСЛ і Каркон розмірковували над черговою пасткою для дітей, ті готувалися до відповідних дій.

Одержавши коробки, які принесла Люба, діти спочатку розгубилися. Та коли уважно прочитали листа від Ніни, зрозуміли, що їм треба робити.

До початку карнавалу залишалось обмаль часу, і діти відразу ж приступили до роботи. Їхні батьки з нетерпінням очікували повернення мера, щоб раз і назавжди покінчити із звинуваченнями, висунутими дітям.

Батьки Ческа і Додо із подивом помітили, що їхні діти зовсім не переживають через те, що їм заборонили відвідувати школу.

А коли батьки побачили, що хлопчики вдень і вночі із захопленням майструють святкових ляльок, вони й зовсім заспокоїлися, з повагою поставившись до дитячих занять.

Їхня власна професія була такою самою: вони в своїй майстерні «Маскарадна крамниця» цілковито присвятили себе маскам і карнавальним костюмам, і ніхто краще від них не знав ціни цій роботі.

— Ми теж вирішили допомогти вам, — пояснив Ческо. — Побачите, які гарні ляльки в нас вийдуть. І наші вчителі будуть задоволені. Сподіваюся, буде задоволений і мер ЛСЛ, коли повернеться і зрозуміє, що не можна вірити словам карконських близнюків.

Слова хлопчика здалися батькам цілком переконливими. Те ж саме відбувалося в сім'ях решти дітей. Отже, ніхто з дорослих нічого не запідозрив. Більше того, мамам Роксі і Фйоре так сподобалася робота, якою були зайняті дівчатка, що вони самі почали допомагати їм.

До речі, батьки не звернули уваги на те, що ляльки як дві краплі води були схожі на Ніну.

В миготінні оксамиту, мереживних комірців і оборок залишилося непоміченим те, що перед ними цілковита копія онучки професора Мишка.

Директор школи, провідавши покараних школярів, був у захопленні від того, як вони проводять час.

Так, вони покарані, але роблять корисну для міста справу, і це було розцінено як ознака перевиховання.

Звісна річ, висунуті звинувачення в магії поки що не зняті, однак те, що ніхто з них не полишав свого будинку і не зустрічався

з Ніною, мали врахувати і міські радники, і мер.

Навіть Каркон здивувався, одержавши повідомлення про те, над чим працюють діти. Не міг же він знати, що четверо друзів із Джудекки готують йому вбивчий сюрприз!

Сидячи за комп'ютером, князь обмінювався повідомленнями з Володимиром, який щойно повернувся до Москви. Він повідомив, що ледве не замерз у сибірській тайзі, але все-таки знайшов Винтарбо Блакитний.

На екрані з'явилося повідомлення:

«Мій пане, добути цю рідину з промерзлої землі виявилось складніше, ніж я думав».

«Довелось вбити когось?» — пожартував Каркон.

«Убивати не було потреби. Вистачило моєї привабливості, щоб причарувати й обдурити одну гарненьку геологиню, яка добре знала місцевість. В обмін на кілограм смарагдів, фальшивих, звичайно, вона супроводжувала мене до самого місця», — уточнив Володимир.

«Молодець! Ти не розчарував мене!» — похвалив його князь.

«Я страшенно боявся, що перемерзнуть мої мікрочіпи й електричні мережі. Був жахливий мороз. На Тунгусці вирувала справжня

снігова пурга. Отже, тепер, якщо ви дозволи-
те, я хотів би трохи відпочити й відігрітися».

Задоволений Каркон відповів:

«Та передусім надішли мені алхімічну рі-
дину. Це терміново. Тільки добре запакуй,
щоб вона не вилилася. ЛСЛ ризикує померти
без неї через кілька днів. Йому треба випити
Кумус Перетворювальний, а без твоєї рідини
його не приготувати».

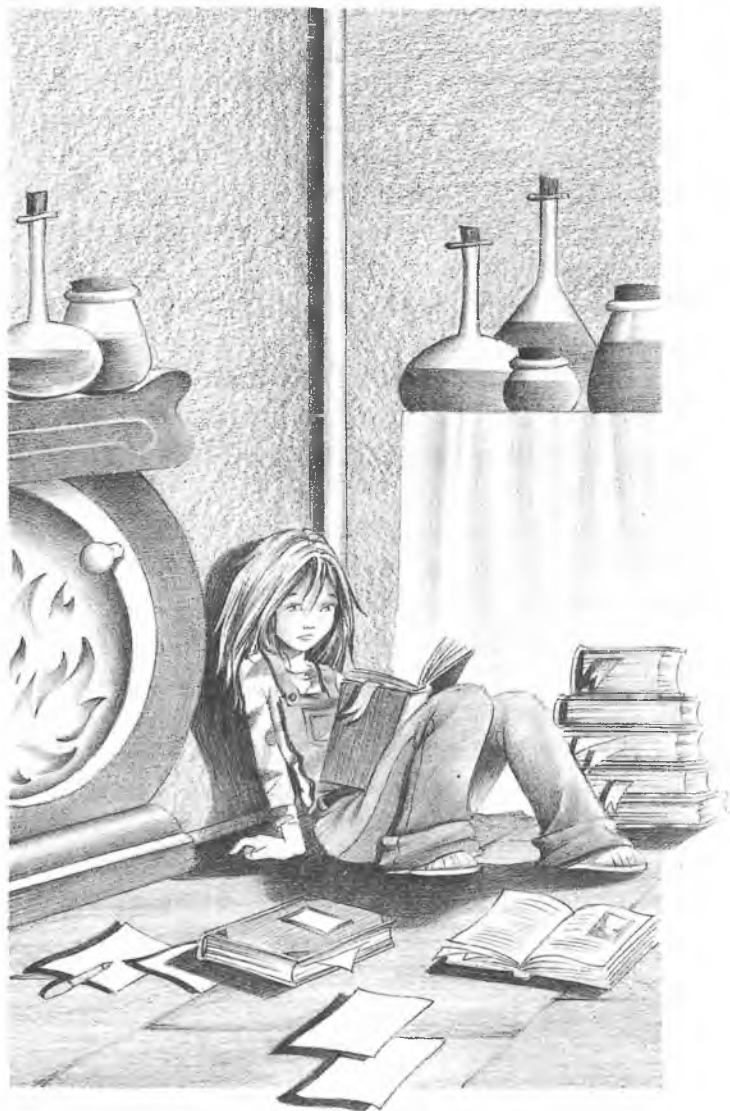
— Висилаю негайно. Постараюся, щоб
вона була у вас якомога швидше. Ось тільки
знайду надійний контейнер, — пообіцяв анд-
роїд.

«Поквапся, будь ласка. Після цього можеш
трохи відпочити, а потім повертайся до основ-
ного завдання».

Закінчивши листування, Каркон відключився і послав двох зміюк повідомити ЛСЛ радісну звістку. Все складалося найліпшим чином: через кілька днів Винтарбо прибуде до Венеції.

ЛСЛ до того часу вже знищить поглядом Ніну і зможе приготувати Кумус Перетворювальний, вип'є його і поверне собі людську подобу, щоб і надалі керувати містом.

Каркон задоволено потер руки.

Ніна ж, навпаки, нервувалася. Вона була ізольована від друзів і не одержувала від них звісток про те, як ідуть справи.

Ческо ближче від інших був до результату: ще п'ять ляльок, і робота буде завершена. У дівчаток до фіналу залишилося по десять ляльок.

Найповільніше просувалася робота в Додо. Заїкання заважало йому швидко і без помилок вимовляти магічну фразу перед тим, як розпочати виготовлення наступної ляльки.

Зачинившись у себе в кімнаті, завалений обрізками оксамиту і мережива, він докладав величезних зусиль, щоб менше заїкатися, і як наслідок — були готові лише чотири ляльки.

Не маючи можливості виходити з будинку і не знаходячи собі заняття, Ніна бродила кімнатами вілли, ковтаючи шоколадки одна за одною.

Іноді дівчинка провідувала професора Хосе, та його самопочуття поліпшувалося вкрай повільно. Він був якимось відчуженим і, здавалося, зовсім втратив інтерес до життя. Було ясно, що на його допомогу розраховувати не варто.

Тому Ніна йшла в лабораторію і читала там книжки Тадіно де Джорджиса і Біріана Бірова, намагаючись в очікуванні карнавалу впорядкувати свої думки.

Дні тяглися повільно.

Настав лютий. Було ще досить холодно, проте на блакитному небі все частіше з'являлося сонце. Венеція готувалася до зустрічі з тисячами людей, вбраних феями, королевами, кавалерами, принцями, драконами, монстрами і вампірами. В «Маскарадній крамниці» батьків Ческа і Додо не можна було проштовхнутися.

Ішов бурхливий розпродаж костюмів і масок, які почали шити ще у вересні.

Любу теж захопила передсвяткова метушня, і вона накупила про запас пакетиків із конфеті й різних карнавальних прикрас.

На годиннику була рівно третя година дня, коли на віллі задзеленчав вхідний дзвінок. Ніна подумала, що з'явилася міська сторожа.

Одначе, відчинивши двері, вона побачила всього-на-всього листоношу.

— Два листи для пожильців на віллі «Еспасія». Один для вас, синьйорино Ніно, другий — для синьйора Макса. Хіба такий мешкає тут? — запитав листоноша.

— Так-так. Давайте мені листа, я передам синьйору Максусу.

Ніна хутчій попрощалась із листоношею і розкрила листа, адресованого їй. Він був від батьків.

Москва, Дослідний центр
ФЕРЖ, вулиця Дюстоевського, 16

Маленька,
як твої справи? Чи добре ти харчуєшся?
Як навчаєшся? Чи не пудруєш ти
без нас? Ми за тобою — дуже.

Часто ми запитуємо себе: чи справді варто
вирухати в цю коєнічну експедицію, бо
через це ми ще нескоро побачимося з тобою.

На жаль, не нашої жливості поговорити
по телефону, ми проходимо випробування
в барокамері, і, здається, воно ніколи
не закінчиться. Екзамені, фізичні вправи,
лекції з коєнології, наради. А через ніяць
нас посаджать на спеціальну і дуже сувору
дієту. Брр!

Ми можемо теж написати на н.

Ми попросили директора Центру
зберегти твого листа до нашого повернення.

Поцілуй від нас Любу і передай
вітання Карлу та професорові Хосе.

І щирі вітання всім твоїм друзям.

Ми цю одіймаємо

Мама і тато

Ніна притисла листа до серця, на очі накотилися сльози. Як їй хотілося, щоб зараз мама і тато були поруч! У ці важкі для неї дні їхня відсутність відчувалася особливо гостро. Шморгнувши носом, вона поклала листа в кишеню і глянула на другий, адресований Максу.

«Напевне, від тітки Андори», — подумала вона й усміхнулася.

Дівчинка швидко спустилася в Акуео Профундіс, сховавши листа за спину.

— Відгадай, що я тобі принесла, — промовила вона з таємничим виглядом, дивлячись на Макса.

— Банку полуничного вагання? — зрадів андроїд.

— Холодно! — засміялася Ніна.

— Новий пілосос! — спробував відгадати Макс.

— Холодно!

— Здаюся. Покажи, що ти ховаєш за спиною, — жалібно попросив Макс.

— Тобі лист! — підморгнула йому дівчинка.

— Від Андоги! — вигукнув Макс і зашарівся.

Ніна підкинула листа вгору, Макс упіймав його на льоту і почав читати. Він вдруге перечитав рядки, потім схопився зі стільця і зро-

бив кілька танцювальних па, крутячи вухами, як пропелерами.

Ніна розсміялася: вона ніколи не бачила Макса в такому стані.

— То що там пише моя тьотя? — запитала вона крізь сміх.

— Це не для дитячих вух, — відповів серйозно андроїд.

— Та я вже не дитина! Ти просто соромишся сказати мені, що там написано!

— Вона пише, що думає про мене, — здався Макс. — Що хотіла б знову мене побачити. І що, можливо, поїде до Венеції наприкінці місяця.

— Присягаюсь усім шоколадом світу, це дуже серйозно, — вигукнула Ніна, перестаючи сміятися.

— Це просто добра джужба. Нічого більше. А ти що подумала? Я серйозний андроїд. А Андога дуже симпатична жінка. Ось і все. — Макс склав листа, сховав його в шухляду стола і замкнув на ключ. — Є гечі важливіші, чи я не маю гації? Шостий Місяць найголовніше, чи не так?

— Так, Максе. Я дуже рада, що три Таємниці вже працюють на Ксораксі. Мої друзі мене не підвели. Та на цьому справа не закінчилась. Якби ти знав, які неприємності нам загрожують! І ще не знайдена Четверта Таєм-

ниця. Ми навіть не уявляємо, де вона може бути. — Ніна повернулася до проблеми, яка її хвилювала.

Дівчинка згадала всі дивовижні і небезпечні пригоди, які їй довелося пережити всього за дев'ять місяців перебування у Венеції. Вона літала на Шостий Місяць, їла листя фусталли, познайомилась із стародавньою цивілізацією острова Пасхи, побувала всередині єгипетського Сфінкса і піднімалася на піраміду Кукулкан...

Як у кіно, перед її очима промайнули картини: Додо в лікарні, побитий близнюками з літерою К на куртках; Фйоре, яка лежить мертвою в саркофазі і врятована кров'ю Роксі.

Промелькнули блискавкою жахлива фізіологія Пернатого Змія і сутичка з лиходійними персонажами Алхімічних карт. Дівчинка усміхнулася, згадавши Сбаккіо і його велетенські бульбашки, Ондулу, який імітував будь-які голоси, Тінтіннію, котрий линув над землею.

І нарешті вона побачила Ческа, який борювався з Очковими Зміями в палаці Каркона, відчула його ніжний поцілунок перед дверима до Кімнати проклятого Голосу Переконання...

Так, багато чого їй довелося пережити за ці дев'ять місяців. І з усіх випробувань вона вийшла переможницею!

Що їй чекає цього разу? Каркон зробив усе, щоб їй не вдалося знайти місце, де він сховав Четверту Таємницю. Та Ніна знала, що готова йти до кінця. Якщо вже Голосу Переконання не вдалося вмовити її перейти на бік Зла, що ще жахливішого може з нею статися?

Юна алхімічка засунула руку в кишеню, виймаючи звідти Талдом Люкс і три останні Алхімічні карти із зображеннями Куї Люблячої, Сіа Справедливої та Рами Діяльної. А це означало, що їй доведеться зустрітися з кимось із протилежних їм лиходійних персонажів. Чи то з Готом Жахливим, чи Леком Баштовим, чи з Нолом Жадібним.

Кому з них доручено викрасти її? Незабаром Ніна дізнається про це.

Десять міських радників у фіолетових одностроях прогулювалися вулицями Венеції, зазирали в магазинчики, заводячи розмови з продавцями і покупцями, щоб дізнатися, чи все готове до карнавального святкування. Вони намагалися триматися якомога ввічливіше. Каркон прямо їм сказав:

— Ваше завдання заспокоїти населення. Ніхто більше не повинен обговорювати теми магії. Народ повинен розважатися і не думати ні про що інше. Кажіть усім, що мер Лоріс Сибіло Лоредан вже поправляється і невдовзі

всі матимуть змогу бачити його в мерії живим і здоровим.

І радники сумлінно виконували вказівки князя. Вони заходили до будинків городян та обдаровували дітей пакунками з цукерками і конфеті. Коли вони відвідали оселі чотирьох покараних дітей, то, побачивши велику кількість ляльок, сказали дітям багато добрих слів. На щастя, діти здогадалися повернути ляльки обличчям до стіни, щоб радники не помітили їхньої схожості з Ніною.

Усе відбувалося згідно з планом Каркона. Він зателефонував до директора школи і сказав, що, оскільки діти підготували для свята багато ляльок, їм дозволено вийти з дому і взяти участь в святковому гулянні на площі Сан-Марко.

І святковий день настав.

Каркон активував Нола Жадібного, який мав вигляд старого, страшного горбаня з довгою сивою бородою. В руці він тримав маленький паперовий ліхтарик, у якому був Топаз Дзвінкий, жовтий камінь, котрий діє як сильний магніт.

— У натовпі людей у масках нікому й на думку не спаде, що це не ряджений, а лиходійний персонаж Алхімічних карт, — сказав Пернатуому Змію Каркон, спльовуючи за своєю звичкою на підлогу.

Каркон не сумнівався в тому, що Нолу пощастить викрасти Ніну, для чого й повинен був слугувати сильний магніт.

Те, що мало статися далі, було дуже простим: доправити її сюди, перед убивчі очі ЛСЛ.

— Ви й справді вірите, що в нього все вийде? — запитав, важко дихаючи, знесилений Змій.

— Будьте певні, мере. Через кілька годин Ніна буде тут. І ми станемо свідками її смерті! — запевнив Каркон, супроводжуючи свої слова диявольським реготом.

— А Винтарбо Блакитний коли прибуде? — ЛСЛ виглядав смертельно стомленим.

Ще кілька годин — і закінчиться тридцятий день: йому залишилося жити анічогісінько.

— Він прибуде вчасно. Мій російський андроїд — дуже спритний хлопець. Я в ньому не сумніваюся, — запевнив мера князь.

Якщо на острові Клементе обидва лиходії виношували злочинні плани, то на вулицях і площах Венеції тисячі людей у масках весело танцювали і виспівували радісних пісень. Свистки, сурми, музика, шум і гам: місто вибухало салютами і феєрверками.

Була четверта година дня, коли на віллі «Еспасія» задзвонив телефон.

— Ніно, ми готові, — радісно повідомила Фйоре.

— А ви самі переодяглися й наділи маски? — запитала дівчинка планети Шостого Місяця.

— Ні, ми просто розмалювали собі обличчя. Так навіть краще. А то в карнавальних костюмах нас ніхто не впізнає. Правильно?

— Правильно. Я теж вважаю за краще лишатися без маски. Так буде легше ошукати викрадача. Ляльки схожі на мене, і він не знатиме, хто з нас справжня. Я вийду пізніше, коли стемніє і стане важче мене роздивитися. А тепер віднесіть ляльки на площу Сан-Марко.

— Та їх же сто штук! Як ми їх перетягнемо? — вигукнула Фйоре.

— Може, завантажити їх на великий човен батька Роксі? — запропонувала Ніна.

Роксі, вкотре ризикуючи посваритися з батьком, згодилася. Гора ляльок заповнила човен. Діти з розмальованими обличчями стрибнули в нього, і Ческо вигукнув:

— Уперед! Цей карнавал надовго запам'ятається своїми сюрпризами!

Човен швидко перетнув канал Джудекки, і через кілька хвилин діти вже вивантажува-

ли ляльок на площі Сан-Марко, святково прикрашеній до карнавалу.

Тут не можна було проштовхнутися. Всі веселились як божевільні, стрибали, танцювали. Діти гралися, ловлячи одне одного і влаштовуючи різні жарти над городянами і гостями міста.

Друзі розставили розмножений у ста копіях клон Ніни по всій площі. Сама дівчинка з'явилася на Сан-Марко пізніше і здаля спостерігала за діями друзів. Час від часу вона озиралася, шукаючи когось із лиходійних персонажів, та поки що нічого підозрілого не помітила.

Нол Жадібний з'явився в натовпі несподівано. Він пробирався серед людей, тримаючи ліхтарик перед самим обличчям із маленькими колючими очицями, глибокі зморшки вкривали його жахливу фізіономію, а над головою крутилася світляна жовта сфера — планета Нептун.

Ніна пильно вдивлялася в натовп, намагаючись не пропустити появи свого ворога. Вона звернула увагу на неприємного старого, який наближався, та не зрозуміла, чи він у маскарадному костюмі, чи справжній дідок.

— А ти чому без карнавальної маски? — запитав він, підносячи ліхтарика до Ніниного обличчя.

— А мені й так весело, — відповіла вона, трохи відступаючи від дідуса, і тут побачила жовту кулю, яка кружляла навколо його голови.

«Це він, той, хто повинен мене викрасти! — миттю зрозуміла Ніна.

Уява її швидко спрацювала, вираховуючи, хто цей старий, ким із трьох залишених лиходійних карт він є. Вона повернулась і кинулася в гущу натовпу, який безтурботно веселився.

Старий поспішив за нею, розштовхуючи всіх на своєму шляху. Ніна витягла з кишені магичні карти і відразу згадала, як звати горбаня з ліхтариком: Нол Жадібний. Йому протистояла Рама Діяльна, молода красива жінка, яка втілювала благополуччя і прогрес.

У натовпі Ніні пощастило дістати потрібну карту і кинути її вгору.

Рама Діяльна відразу ж матеріалізувалася: на ній були довга до п'ят сукня, на голові – срібна корона, а навколо голови крутилася блакитна сфера — Земля. В руці вона тримала кришталевий жезл, наповнений сурмою, алхімічною субстанцією, здатною нейтралізувати дію будь-якої отрути і пожвавлювати роботу думки.

Жінка рушила слідом за Нолом, який, помітивши стеження, кинув ліхтарик із Топазом на землю. Він упав, притягнув ноги Рами до

Землі, позбавивши її можливості ступити хоча б крок. Нептун, планета Нола, підлетів до Рами і проковтнув її планету, перш ніж вона встигла скористатися кришталевим жезлом.

На очах враженої Ніни Рама розчинилась, як сніг на сонці. На землі залишилася лежати лишень її блакитна сукня. Та ця жертва врятувала життя дівчинки.

Коли Нол, зайнятий боротьбою з Рамою, обернувся до Ніни, її вже ніде не було. Старий закрутив головою на всі боки і, побачивши штучну Ніну, яка стояла біля колони, схопив її і зник у натовпі.

Дівчинка опустила на коліна, підняла сукню Рами і притисла до грудей. Нол Жадібний убив її!

Підвівшись і кинувши погляд уперед, Ніна помітила, що зникла лялька, яка щойно стояла біля колони.

Ніна поквапилася повідомити цю новину друзям.

— Обман удався! — Рама Діяльна відволікла Нола Жадібного і тим врятувала мене, та він її вбив. Зате він випустив мене з очей, а я тим часом зникла в натовпі. Він схопив одну з ляльок, думаючи, що це я, і кудись потягнув її...

— Знаєш, що тепер станеться? Нол Жадібний принесе ляльку до Каркона! І в нас будуть

ще більші неприємності! Нічого не вийшло! —
Ческо не міг стримати гніву.

— Ми повинні повернутися на віллу. Можливо, Книжка пояснить, що нам тепер робити, — сказала Роксі і попрямувала крізь натовп до пристані. За нею пішла решта дітей.

Книжка дала несподівану відповідь:

*Каркон використав Алхімічні карти,
Думаючи, що він розумніший за всіх.
Тепер він на острові Клементе.
Та невдовзі ваша хитрість дасть наслідки.
Це буде для князя і маркіза
Великим сюрпризом.
Заляття Пернатого Змія
Не подіє на ляльку.*

— Так ось для чого були потрібні ці ляльки!
Змій думатиме, що вбиває смертельним поглядом мене, а насправді...

*Правильно.
І більше ніколи
Не сумнівайся
В жодному з моїх розпоряджень.*

— Але що станеться, коли ЛСЛ пошле ляльці свій Диявольський Погляд? Він одразу ж зрозуміє, що це не я!

*Коли Змій зробить це,
Лялька вибухне.
Жаркий, пекельний газ
Вразить його і Карқона.
Їх текає жахливий кінець
На острові Клементе,
І нікому буде їх урятувати.*

— Присягаюсь усім шоколадом світу, ці ляльки насправді бомби! Другий погляд Змія запалить газ, і бомба вибухне!.. І розірве на шматки обох разом! — вигукнула Ніна.

Від почуттів, що переповнювали її, в дівчинки перехопило дух. Діти, почувши таку новину, заплескали в долоні, підстрибуючи й кружляючи по лабораторії.

Та Книжка знову засвітилася, і з рідкої сторінки з'явився кутик листа.

*Цей лист адресовано тобі, Ніно.
Дідусь писав його з любов'ю.
Ти можеш прогитати його вголос,
Щоб юні алхіміки,
Твої помітники,
Теж дізналися його зміст.*

Ніна розгорнула листа і прочитала вголос:

ПРО ЩАСТЯ

Люба Ніночко, коли вранці ти прокинешся, перше, що повинна зробити, це:

Завжди і за будь-яких обставин **НАСКО БАЖАТИ ЖИТИ**.

Наповни свій розум допитливістю.

Не затримуйся поруч зі Злом, яке трапляється на шляху.

Іди з усмішкою дорозати світу.

Насолоджуйся всім, що дає тобі природа.

Щастя не є плід, який росте поза тобою.

Щастя в тобі.

Потрібно ціле життя, щоб зрозуміти, чи були ти щасливими.

Ти, моя люба таленька Ніночко, йдеш важкою стежкою, та міцніше тримай у руках те, чим тебе обдарувала Алхімія Світла.

Спрагни бути щасливою і даруй щастя іншим.

У Всесвіті, в Безмежності, де ми існуємо, є величезна таємниця, яка веде до щастя.

Цю таємницю я відкрию тобі зараз: щасливий той, хто думає вільно і живе за правилом Добра.

Обійми своїх дорогих друзів, радій зі своїх перемог, кричи в небо про те, що ти жива. Що ти вільна. Що ти сильна. Що ти — дівчинка планети Шостого Місяця.

І що **НІТЬСМА** ніколи не зможе проковтнути **СВІТЛО**.

1004101

DID MISTKO

Додо розчулився і зашморгав носом, Роксі і Фйоре розсміялися, а Ческо міцно обняв Ніну і сказав:

— Ми перемогли. І повинні почуватися щасливими. Чи не так?

— Я думаю, це треба відсвяткувати, — відповіла Ніна, зашарівшись.

— Ща... ща... щастя, коли ми ра... ра... разом, — несподівано сказав Додо, і всі згідно закивали головами.

Ніна відчинила двері лабораторії і, потягнувши за руку Ческа, крикнула:

— Ходімо звідси! Відсвяткуємо нашу перемогу на свіжому повітрі!

У парку вілли спалахнули лампочки, і діти почали танцювати.

Зненацька земля здригнулася: десь у напрямку лагуни почувся потужний вибух. Діти завмерли, дивлячись у бік острова Клементе.

У вечірній темряві вони побачили білий стовп диму, що здійнявся над островом.

— Лялька! Вибухнула лялька! — закричала Роксі і застрибала від радості.

Діти взялися за руки, підвели голови до неба і закричали разом:

— Ми живі! Ми вільні! Ми щасливі!

Над ними сріблом переливалися зірки. На Землі п'ять сердець билися в унісон, і цей

сердечний звук їхньої дружби линув над усім Всесвітом.

Святкував і Ксоракс. Цілковита воля дитячих думок була близькою.

Стовп диму, здіймаючись над островом Клементе, відносив за собою все Зло, яке панувало тут. Далеко-далеко.

КІНЕЦЬ

АНДРОЇДИ КАРКОНА

Перший алхімічний трактат
Ніни де Нобілі

Вивчаючи Алхімію Пітьми за Записками Каркона й аналізуючи Коди за допомогою Числомагії і Туманного Нуля, я мала щастя розшифрувати характеристики трьох андроїдів, сконструйованих князем.

Вони не такі досконалі й потужні, як копія моєї тітки Андори. Я знайшла їхні слабкі сторони і використала формули з Чорного зшитка дідуся Мишка для з'ясування способу їх нейтралізації.

Єдине, що їх об'єднує, — це Магма Сірчана, рідина, яка тече в їхніх венах замість крові.

Багато що для розуміння будови андроїдів дають малюнки, які я знайшла в книжці Біріана Бірова «Товариші за пригодами» (сторінка 270) і поради Макса 10-ї.

Згідно з моїми дослідженнями, всі три андроїди здатні дуже швидко перемішуватися з одного місця в друге за командою Каркона.

ТУПАК ЗВІР

Місцеперебування:
Живе в Перу.

Опис:

Середнього зросту.
Чорні очі.
Волосся кольору
Воронячого крила.
Шкіра смаглява.
Міцні зуби.
Мовчазний.
Крик голосний.

Характеристика:

Міцні м'язи
І нікчемний мозок.

Алхімічний код:
7892.

Здібності:

Дим Диявольський робить
Його дуже злісним.

Мікрочіп:

Складається з пірамід і сфер.
Розміщений посередині грудної клітки
В Паралелепіпеді,
Наповненому Димом Диявольським.

Вразливість:

Паралелепіпед.
Щоб зробити його безпечним,
Треба випити Дим Диявольський.

ВОЛОДИМИР БРЕХУН

Місцеперебування:
Живе в Росії.

Опис:
Очі блакитні.
Білявий.
Шкіра біла як молоко.

Характеристика:
Красивий і звабливий.

Алхімічний код:
1542.

Здібності:
Вміє звабити
І обдурити когось.

Мікрочіп:
Складається зі стрижнів і коліс.
Гак на правій руці, який
Бризкає Кров'ю Фальшивою.

Вразливість:
Очі.
Щоб знешкодити його,
Треба кинути
Йому в очі Сірку, яка
Осліпить його на кілька годин.

ЛІ МЕК КІАН ЦИНІК

Місцеперебування:

Живе в Китаї.

Опис:

Очі вузькі, як щілинки.
Волосся коротке, каштанове.
Худорлявий.

Характеристика:

Прекрасна інтуїція.

Алхімічний код:

0663.

Здібності:

Цілковито безжальний.

Мікрочіп:

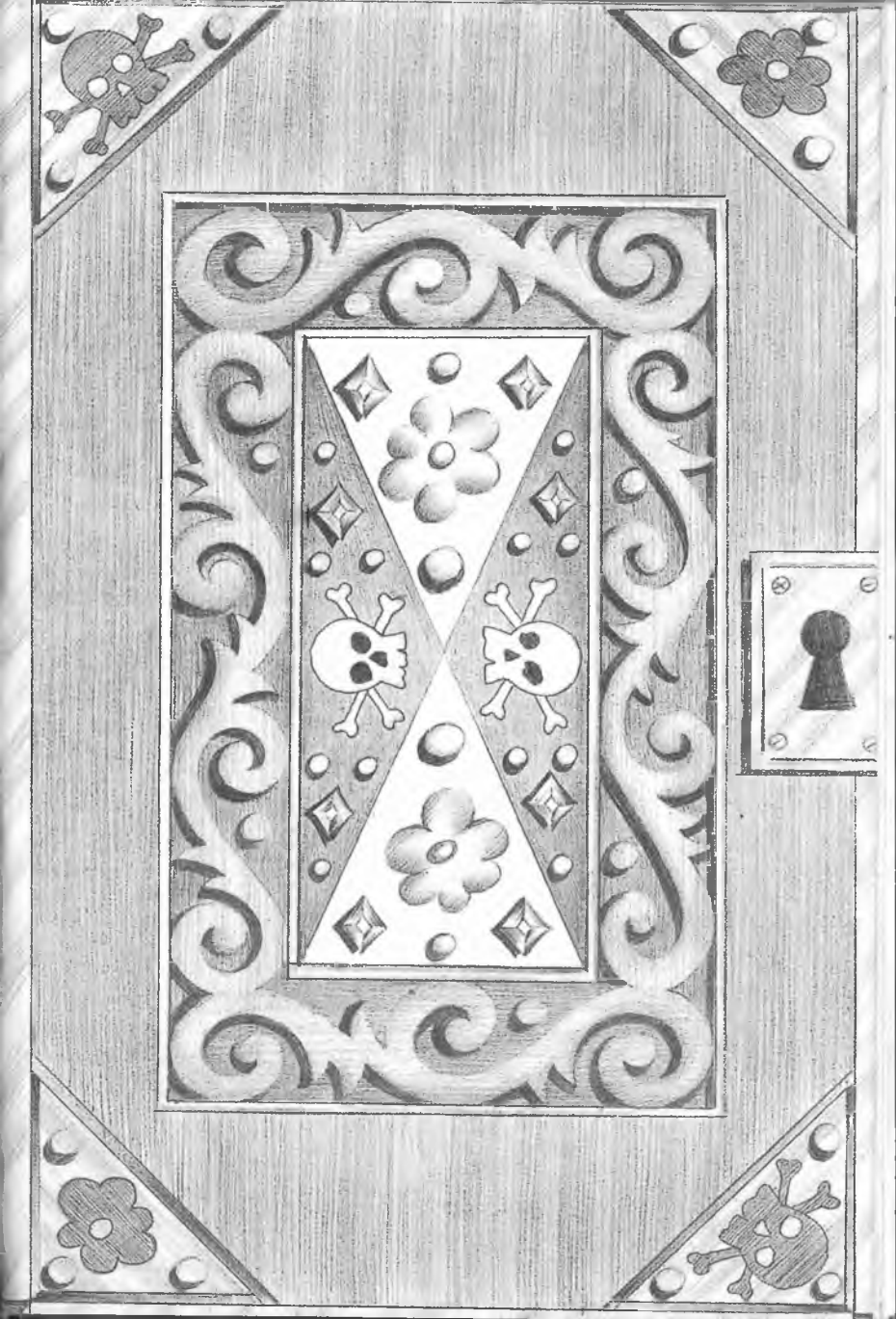
Складається з мотора,
Який працює на воді,
І численних кубів.
Усе тіло пронизане
Електричною мережею.

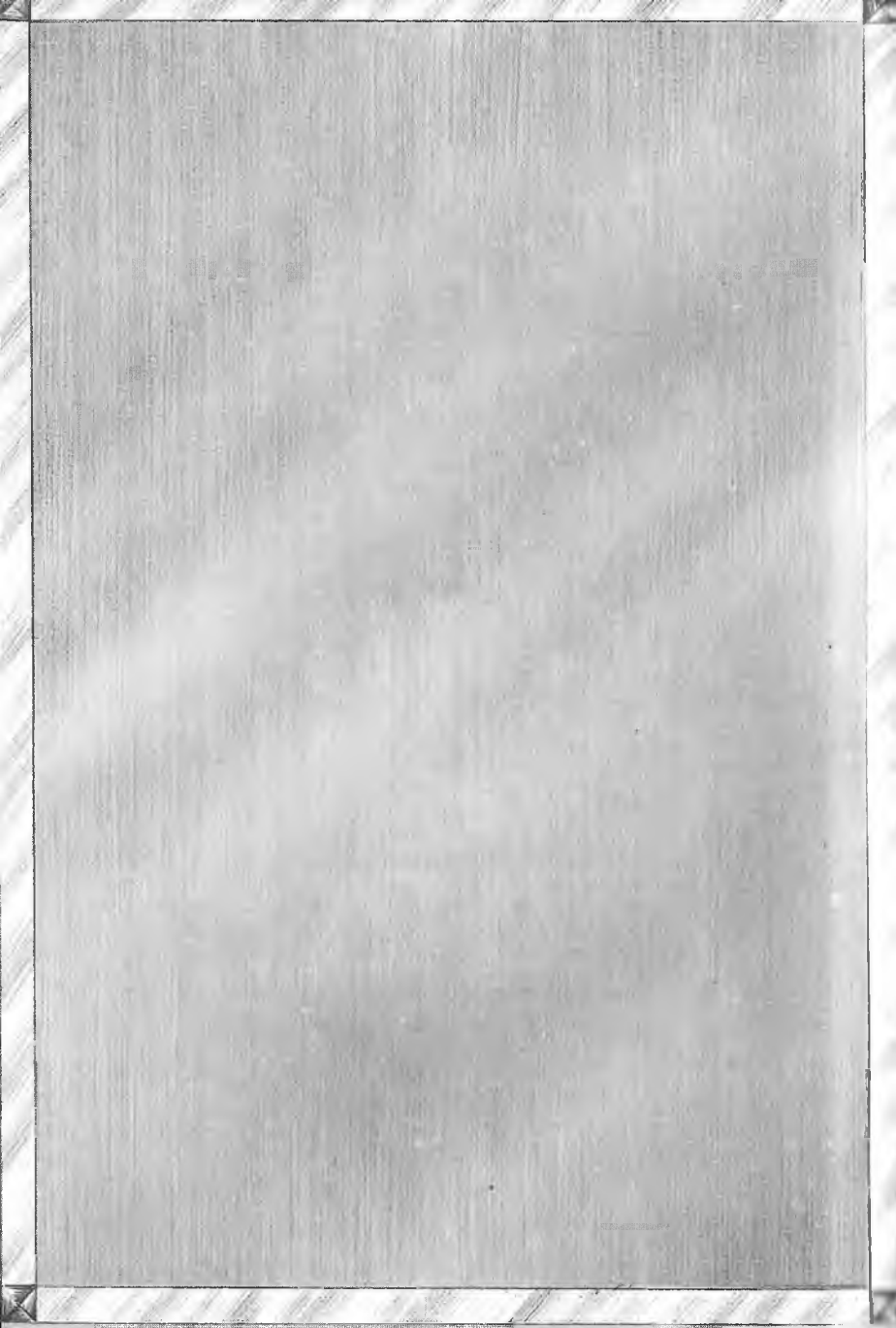
Вразливість:

Голова.

Достатньо кинути в нього
Піщинки Кварцу,
Який відбиває мерзенність душі,
І він стає безпечним.
Та лишень на певний час.

АЛХІМІЧНІ КАРТИ ДЛЯ ВОРОЖІННЯ

*Розроблені АСА
Підсилені Карконом
Модифіковані відсут Машком*

*Кворако, Мірабіліс Фантазіо, Блакитна Зала Великих
Консильютів.*

*Маркіз Лоріс Сибіло Лоредан, коли створив дванадцять
магічних карт, написав:*

**«Зло переможе Добро, бо доля веде в Морок.
Темна Магія породжує монстрів, і символи,
які живуть, спустошать Світ.
Шість лиходійних Алхімічних
карт чоловічого роду:
ТРИК БОЖЕВІЛЬНИЙ, ЗЛОДІЙ ПОВІШЕ-
НИЙ, ГОТ ЖАХЛИВИЙ, ЛЕК БАШТОВИЙ,
САХ ЗОТЛІЛИЙ, НОЛ ЖАДІВНИЙ.
Шість добродійних Алхіміч-
них карт жіночого роду:
БЕА МУДРА, РАМА ДІЯЛЬНА, ЧІЛА-
ТИГРИЦЯ, СІА СПРАВЕДЛИВА, КУЇ
ЛЮБЛЯЧА, ВАНА КОТЮЧА».**

*Тепер шість магічних лиходійних карт АСА підсилені
за допомогою Алхімії П'ятьми Каркона, а добродійні
заблоковані Темною Магією.*

*Та я, професор Михайло Мезинський, активував
добродійні Алхімічні карти, які віднині здатні боротися
з лиходійними картами і перемогати їх!*

ЛИХОДІЙНІ АЛХІМІЧНІ КАРТИ

ТРИК БОЖЕВІЛЬНИЙ

Властивості: дурість, брак логіки, легко-
важність, аморальність і безглуздя.

Опис: середнього зросту, худий і кістлявий.

Завжди ходить босий. Одягнений у стару
порвану куртку з коричневого льону.

На голові убір із пір'я. Косоокий.

Розмовляє повискуючи. Пересувається
стрибаючи, як коник-стрибунець.

Астральне втілення: синій Плутон.

Сила: підсилений за допомогою Числомага 1,
у кишені носить магічні стрижні. Використовує
Скло Ключоче, яке поліпшує роботу шестерень
у машинах. Рівень сили — максимальний.

Антипод: Беа Мудра.

ГОТ ЖАХЛИВИЙ

Властивості: потворність, підступність, жага влади.

Опис: напівлюдина-напівцап із рогами, копитами і довгим волосатим хвостом.

Жахливо смердить, плюється вогнем.

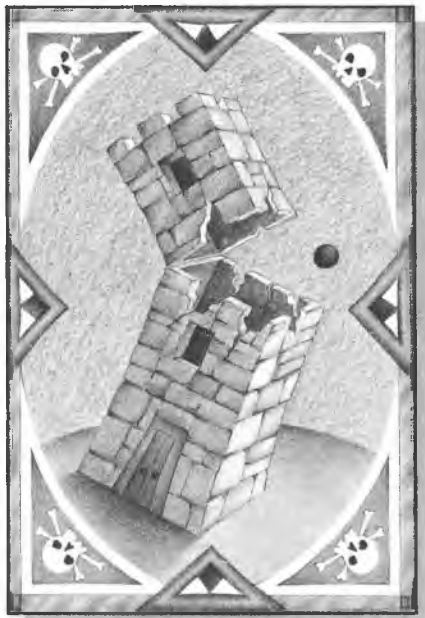
Коли розмовляє, бризкає слиною.

Астральне втілення: червоний Марс.

Сила: підсилений за допомогою Числомага 3, носить у кишені небезпечні електричні проводи.

Використовує Попіл Присипляючий, пробуджуючи властивості матеріалів та металів. Дуже небезпечний. Рівень сили — максимальний.

Антипод: Куї Любляча.

ЛЕК БАШТОВИЙ

Властивості: пристрасть до руйнування всього.

Опис: розламана навпіл вежа. Хто до неї заходить, втрачає розум.

Астральне втілення: планета Чорна.

Сила: підсилений за допомогою Числомага 5, що відповідає циліндрам. Використовує Сібло Двозначне, з якого формуються компоненти зачаклованих механізмів. Один із найнебезпечніших. Рівень сили — високий.

Антипод: Сіа Справедлива.

ЗЛОДІЙ ПОВІШЕНИЙ

Властивості: приносить нещастя і життєві негаразди.

Опис: юнак, підвішений на мотузку.

Пересувається догори ногами і головою вниз. Розмовляє низьким голосом.

Астральне втілення: фіолетовий Уран.

Сила: підсилений за допомогою Числамага 7 і використовує піраміду з розжареною основою, здатною запалювати воду. Мотузок виготовлений із Тензіуму, надміцного матеріалу. Може ставати невидимим і перетворюватися на привид. Рівень сили. — середній.

Антипод: Вана Котюча.

САХ ЗОТЛІЛИЙ

Властивості: фатальність, розчарування, втрати, хвороби.

Опис: велетенський скелет, череп обмотаний поживклим бинтом, пересувається величезними кроками, створюючи вихори холодного і навіть крижаного повітря.

Астральне втілення: помаранчевий Сатурн.

Сила: підсилений за допомогою Числомага 8, у роті тримає прозору сферу, яка складається з Роси Лілової, алхімічної рідини, що зачаклює машини. Рівень сили — максимальний.

Антипод: Чіла-тигриця.

НОЛ ЖАДІБНИЙ

Властивості: жадібність, злостивість, підступність.

Опис: старий горбань із довгою білою бородою, зморшкуватим обличчям і маленькими злющими очима.

Завжди ходить із паперовим ліхтариком.

Астральне втілення: жовтий Нептун.

Сила: не пов'язаний ні з яким Числомагом, використовує Топаз Дзвінкий, яскраво-жовтий камінь, що діє як сильний магніт. Рівень сили — середній.

Антипод: Рама Діяльна.

ДОБРОДІЙНІ АЛХІМІЧНІ КАРТИ

БЕА МУДРА

Властивості: розум, інтуїція, проникнення в суть чудес, таємниче знання і мудрість.

Опис: зріла жінка, одягнена у вільне вбрання золотистого кольору, на голові дивний ковпак у вигляді циліндра, оздобленого коштовним камінням. Розмовляє дуже спокійно.

Астральне втілення: срібний Місяць.

Сила: в руці тримає чарівну книжку і використовує Ртуть Перемінну, яка перетворює рідини, роблячи їх твердими. Може несподівано з'явитися й зникати. Рівень сили — максимальний.

РАМА ДІЯЛЬНА

Властивості: благополуччя і прогрес, животворна діяльність і жертвність.

Опис: молода жінка, дуже красива, одягнена в довгу до п'ят блакитну сукню, на голові — срібляста корона, в руці тримає кришталевий жезл.

Астральне втілення: блакитна Земля.

Сила: коли простягає вперед жезл, здатна творити дива. Використовує Сурму, яка блокує дію будь-якої отрути і підсилює роботу мозку. Рівень сили — максимальний.

КУЇ ЛЮБЛЯЧА

Властивості: краса, порядок, чистота, воля.

Опис: молода висока жінка із світлим волоссям, одягнена в шовкову сукню, в руці тримає пахучу білу лілею. Голос мелодійний.

Астральне втілення: рожева Венера.

Сила: за допомогою білої лілеї блокує будь-яке лиходійство і використовує Олово Летюче, яке змінює запахи. Рівень сили — максимальний.

ЧІЛА-ТИГРИЦЯ

Властивості: енергійність, активність, позитивна енергія.

Опис: тигриця з м'якою шерстю, зуби гострі, м'язи сильні.

Розмовляє. Пересувається величезними стрибками.

Астральне втілення: золоте Сонце.

Сила: використовує Залізо в поєднанні із Золотом і стає непереможною.

Рівень сили — високий.

ДОБРОДІЙНІ АЛХІМІЧНІ КАРТИ

ВАНА КОТЮЧА

Властивості: мобільність, стабільність і відповідальність.

Опис: колесо з дуже давнього дерева, коли воно котиться, це завжди приводить до вирішення ситуації будь-якої складності.

Астральне втілення: зелений Юпітер.

Сила: використовує Сірку, яка засліплює ворогів. Рівень сили — середній.

СІА СПРАВЕДЛИВА

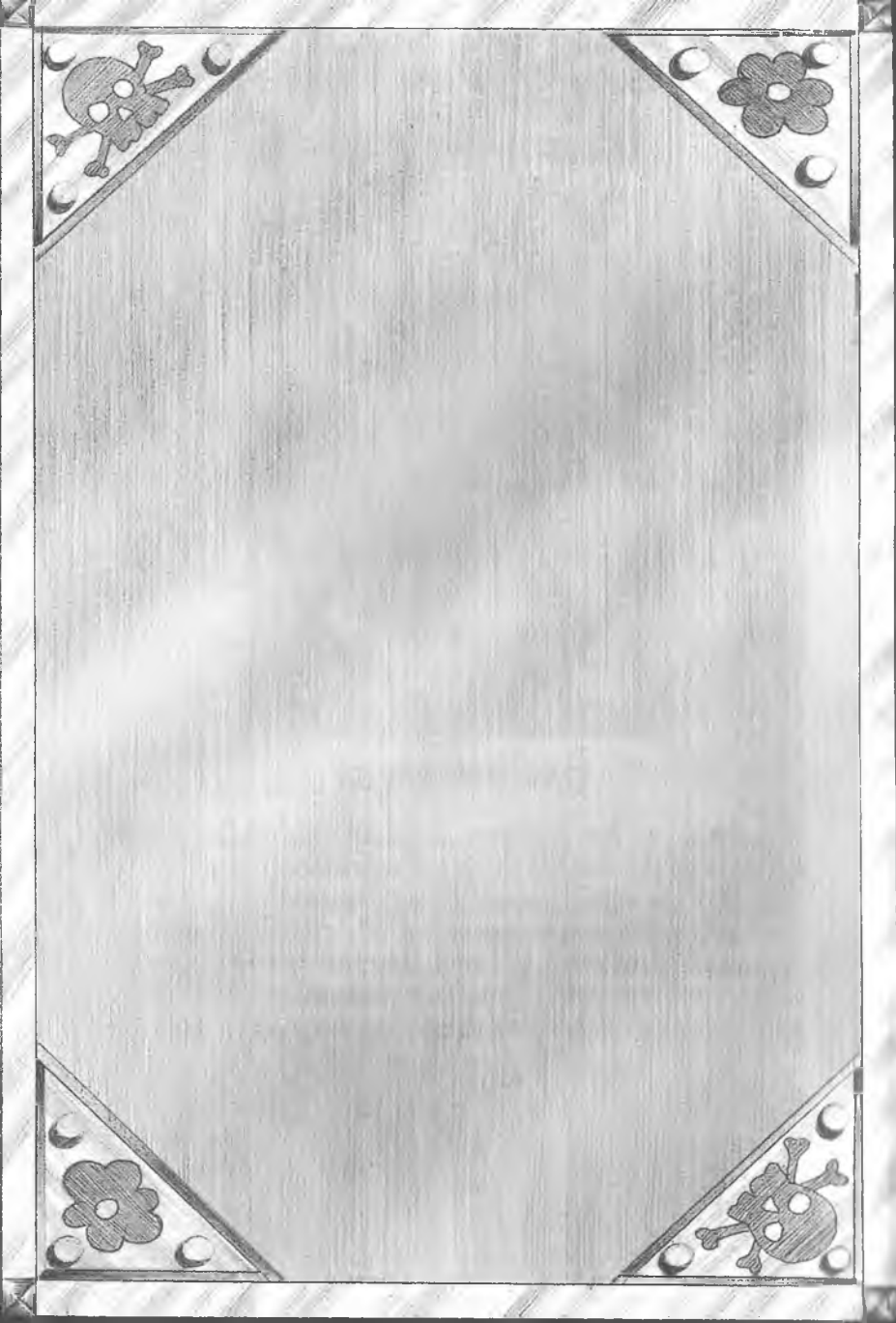
Властивості: впевненість, логіка, спокій.

Опис: молода білява жінка з великими очима, одягнена в довгу зелену сукню.

В одній руці тримає терези.

Астральне втілення: біла планета.

Сила: використовує Свинець, із якого черпає духовну енергію. Рівень сили — високий.

Зміст

Розділ перший. Пастка Каркона і Кореандр Стрімкий	6
Розділ другий. Новорічна ніч і коди андроїдів.....	49
Розділ третій. Друга вежа	85
Розділ четвертий. Таємниці острова Клементе	136
Розділ п'ятий. Знайомство з Алхімічними картами для ворожіння.....	169
Розділ шостий. Пляшечки з уявною смертю	195
Розділ сьомий. Напад Трика Божевільного	227
Розділ восьмий. Сах Зотлілий і Диявольський Погляд	262
Розділ дев'ятий. Помодо для порятунку Хосе	299
Розділ десятий. У Кімнаті Голосу.....	332
Розділ одинадцятий. Привид Злодія Повішеного	368
Розділ дванадцятий. Нол Жадібний і воскові ляльки	406
АНДРОЇДИ КАРКОНА.....	451
АЛХІМІЧНІ КАРТИ ДЛЯ ВОРОЖІННЯ	457

ББК 84.4 ІТА
В54

Для середнього шкільного віку

Муні Вітчер

НИНА І ЗАКЛЯТТЯ ПЕРНАТОГО ЗМІЯ

Друкується за виданням:
Moony Witcher «Nina e la Maledizione del Serpente Piumato»
Giunti Editore S.p.A.,
Firenze-Milano, 2004

Художник Іларія Маттеїні

Переклав з італійської *В. Ніколаєв*
Переклав з російської *А. Камінчук*
Оформлення обкладинки *О. Кондратьєва*

Редактор *Леся Лупій*

Коректори *Галина Кошманенко, Дарина Андріяшик*
Технічний редактор *Лариса Аленіна*
Комп'ютерна верстка *Ольга Байдакова*

ISBN 88-09-03319-1 (італ.)

ISBN 5-18-000956-1 (рос.)

ISBN 966-605-692-5 (укр.)

© Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano, 2004

© Издательство «Махаон», 2006

© Николаев В. М., перевод с итальянского, 2006

© Переклад українською мовою.

Видавництво «Махаон-Україна», 2006

Видавництво «Махаон-Україна»
Свідоцтво ДК № 141 від 08.08.2000 р.
04073, Київ, просп. Московський, 6.
Тел./факс: (044) 490-9901
E-mail: sale@machaon.kiev.ua

Філіал видавництва «Махаон-Україна» у Львові
79035, Львів, вул. Бузкова, 2.
Тел.: (0322) 40-5277

Філіал видавництва «Махаон-Україна» у Харкові
61052, Харків, вул. Малиновського, 5.
Тел.: (057) 734-9905

Філіал видавництва «Махаон-Україна» у Севастополі
99000, Севастополь, просп. Ген. Острякова, 80.
Тел.: (0692) 57-2406, 477-3183
E-mail: mail@gala.com.ua

Підписано до друку 23.08.2006.
Формат 84×108 ¹/₃₂. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 25,20.
Тираж 7000 прим. Зам. № 2602.

Віддруковано з готових діапозитивів видавництва
у ВАТ «Тверський поліграфічний комбінат»
170024, Твер, просп. Леніна, 5.

Вітчер М.

В54 Ніна і заляття Пернатого Змія: Книга третя: Роман/
Пер. з італ. В. Ніколаєв; Худож. І. Маттеїні. – К.: Махаон-
Україна, 2006. – 480 с.

ISBN 966-605-692-5.

У третій книжці Ніна та її друзі і далі змагаються зі злим магом Карконом та його посіпаками. Цього разу на пошуки Третьої таємниці діти вирушають до Мексики, де доведеться боротися з мером Венеції ЛСЛ, який також виявляється Чорним Магом і прибирає вигляд Пернатого Змія. Основна дія відбувається в Мексиці на руїнах пірамід майя. Вся сила і чорна магія обрушуються на Ніну. Допомогає їй давній бог майя Юм-Ка. Але Пернатий Змій встигає наслати на Ніну заляття.

ББК 84.4 ІТА

Любий друже!

Ось ти й познайомився з Ніною та її друзями і знаєш, як важливо для них зберігати свої думки й плани в таємниці від злісного Каркона.

У цьому їм допомагає магічний алфавіт планети світла Ксоракс.

Ти теж можеш навчитися користуватися цим алфавітом і зашифрувати послання своїм друзям, і ніхто з непосвячених нізащо і ніколи їх не прочитає.

Та це ще не все!!!

Магічний алфавіт допоможе тобі розшифрувати таємничі слова наприкінці книжки, щоб узяти участь у КОНКУРСІ!!!

УВАГА, КОНКУРС!

У серії про безстрашну дівчинку Ніну алхімічним алфавітом зашифровано таємничу фразу. В першій книжці – початок фрази, а в наступних трьох – завершальні її частини.

Відгадавши всі частини й склавши їх до купи, ти прочитаєш таємничу фразу. Надішли її до видавництва, і тоді ти станеш учасником конкурсу. Той, хто правильно відгадає зашифровані слова, отримає приз!

*Ніхто не знає Муні Вітгер — Місячну
гарівницю, яка написала книжку «Ніна —
дівчинка планети Шостого Місяця».*

*Не знають, де вона живе. Знають лише, що біля
неї живе дванадцять котів і дві сови, які допомага-
ють їй творити дива і писати дивовижні історії.*

*Місячна гарівниця каже, що кожна дитина мо-
же стати алхіміком-гарівником, достатньо
лише знати таємний алфавіт, що ним написа-
но заклинання в гарівній Книзі, мати гудову
фантазію, терпеливість і любити тварин.*

Головна героїня книжок Місячної чарівниці — дівчинка Ніна — живе в Мадриді. Звичним для нас ім'ям її назвав дідусь, Великий Маг і алхімік, який одружився з іспанською княгинею Марією Луїзою Еспасією Де Рігейра і мешкає у Венеції. На долоні в Ніни є родима пляма, схожа на зірку, — знак великого алхіміка. Саме вона сигналізує про те, що загрожує небезпека. За загадкових обставин гине Нінин дідусь. І її життя різко змінюється. За допомогою таємного алфавіту алхіміків їй треба розшифрувати дідусеві записи і врятувати планету Шостого Місяця від підступного князя зла Каркона. Для цього Ніні та її друзям доведеться виготовити еліксир із зубів дракона, розкрити таємницю Крилатого Лева з площі Святого Марка у Венеції, перенестися на іншу планету, побувати на острові Пасхи, в Стародавньому Єгипті і на пірамідах Мексики... На них очікують незвичайні пригоди!

*Одне слово, сумувати
не доведеться!*

Читайте!

*«Ніна — дівчинка
планети Шостого Місяця»*

*«Ніна і загадка
Восьмої Ноти»*

*«Ніна і закляття
Пернатого Змія»*

*«Ніна і Таємне
око Атлантиди»*

Ерик Льом

КНИГА ЗІРОК

«Я створив світ, де хотів би жити серед комп'ютерів і гарівництва, кінотеатрів та боліт, населених кориганами і лицарями в блискувих обладунках...»

Ерик Льом народився в 1967 р. в Греноблі. Історик за освітою, мандрівник — за покликанням. Ерик Льом брав участь в експедиціях у Пакистан і Афганістан, Ліван, Марокко і на Філіппіни, ходив на пошуки Снігової людини. І не дивно, що це знайшло відображення в його «Книзі Зірок». Беручи за основу старовинну французьку (бретонську) легенду, згідно з якою місто Іс поглинув потоп як покарання жителям за їхню гординю, він створив свою власну чарівну країну.

Пригоди в цих книжках ідуть за пригодами, переплетіння детективних ліній загадують читачеві захопливі загадки. Навіть досвідченому читачеві фентезі непросто передбачити розвиток подій, через те читання «Книги Зірок» перетворюється подеколи у вишукану інтелектуальну гру...

Відкрий таємницю «КНИГИ ЗІРОК»

У вікопомні часи країна Іс стала кордоном між двома світами — нашим Збагненим Світом і дивним, небезпечним Світом Незбагненим, де бушує Море Вітрів і мешкають дикі народи.

І в такій дивовижній країні живе юний Гіймо де Тройль, обдарований учень гаклуна Кадегара. Разом з вірними друзями йому доведеться пережити незвичайні пригоди, знайти гарівну «Книгу Зірок», яка допоможе в боротьбі проти могутнього Привіда — горного гаклуна і мага, що вирішив підкорити їхню рідну країну Іс.

Але ціна, яку доведеться заплатити юному Гіймо за перемогу, буде не по-казковому висока...

ПРИГОДИ ПОЧИНАЮТЬСЯ!

